crime scene 42

Edgar Wallace

Cei Patru Justițiari

- 5 -

CEI TREI JUSTIȚIARI

partea I

Virtual-project.eu

Cel mai prolific autor britanic
de mystery & thriller – 175 de romane!

Edgar Wallace CEI TREI JUSTIȚIARI 42

Edgar Wallace
Cei trei justițiari
EDGAR WALLACE – 1926
CRIME SCENE PUBLISHING 2011 pentru prezenta ediție

CRIME SCENE PUBLISHING – imprint al grupurilor FLACĂRA și TRITONIC

Editor – coordonator: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WALLACE, EDGAR
Cei trei justițiari/ Edgar Wallace;
traducerea Alexandru Arion – București: Crime Scene Publishing, 2011
ISBN 978-606-8139-98-2

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Comanda nr. 24 / mai 2011
Bun de tipar: iunie 2011
Tipar FED PRINT
Tipărit în România

Edgar Wallace

Cei trei justițiari

Cei Patru Justițiari
– 5 –
Versiune în limba română
de **Alexandru Arion**
Partea I

~ 32 ~

Edgar Wallace e o legendă. Pe numele său complet Richard Horatio Edgar Wallace s-a născut pe 1 aprilie 1875 la Greenwich, lângă Londra și a plecat din lumea noastră pe 10 februarie 1932, unde în alt loc decât în Hollywood, California. Wallace este unul dintre cei mai prolifici autori britanici – scriitor de romane de suspans (*thriller* sau *crime novel* – după cum se vorbește sau se scrie despre el pe unul sau celălalt dintre malurile Atlanticului!), dramaturg și jurnalist. A scris 160 de romane, 24 de piese de teatru și un număr imposibil de numărat de articole de presă. După romanele sale au fost realizate 160 de ecranizări, mai multe decât după orice alt autor din lume.

În anii ’20 unul dintre editorii lui Wallace pretindea că un sfert dintre cărțile citite în Marea Britanie sunt semnate de el.

Este foarte celebru și astăzi pentru faptul că este co-creatorul lui King Kong – el a conceput primul decupaj și acțiunea filmului, precum și nuvela „King Kong” (1933) atribuită lui Wallace împreună cu Draycott Dell. De asemenea, este celebru pentru povestirile detectivului J.G. Reader, pentru seria „Cei patru justițiari” și pentru personajul său nemuritor Green Archer.

Are o viață personală extrem de agitată. Fiu rezultat din legătura nelegitimă a doi artiști londonezi este adoptat de un negustor de pește. Trăiește în sărăcie și nu reușește să-și termine studiile. Cu tenacitate, obține să fie trimis în Africa de Sud de unde transmite corespondențe de război. În 1905 își fondează propria editură la care publică „Cei patru justițiari”. Romanul este apreciat de public, dar financiar este un dezastru.

Seria „Cei patru justițiari” a fost gândită pentru trei romane, dar până la sfârșitul vieții sale, Wallace a scris 5 cărți având aceste personaje. În România, primul volum din serie, „Dreptate fără lege” a apărut la Crime Scene Publishing, având numărul 13, la începutul anului 2009. Cea de-a doua, „Consiliul Justiției” (Crime Scene nr. 20) în octombrie 2009. Cea de-a treia, „Justițiarii din Cordoba” în iulie 2010. Cea de-a patra „Legea celor patru justițiari” în octombrie 2010.

Coperta căiților este gândită unitar folosindu-se simbolul grafic al metroului londonez, cu titlul fiecărui roman tipărit în locul în care ar fi trebuit să se afle numele stației.

CAPITOLUL 1
Firma lui Oberzohn

520 lire. Căutăm urgent asistentă de laborator, tânără, fără experiență anterioară, dar cu studii de fizică și chimie anorganică (elementară). Întâietate vor avea cele care fac parte din familii care au avut contact cu lumea științei. Așteptăm să ne scrieți la căsuța poștală 9754, Daily Megaphone. *Pentru persoanele invitate la interviu, deplasarea va fi plătită pentru orice distanță de până la 240 de kilometri de Londra.*

Un bun prieten a trimis una dintre edițiile ziarului care conținea acest anunț la Ferma Heavytree și l-a încercuit cu un creion albastru. Mirabelle Leicester a găsit ziarul pe hol când s-a întors după ce a dat de mâncare la găini și a crezut că fusese trimis de agentul imobiliar Alington, care tot timpul îi atrăgea atenția asupra anunțurilor date de cei care doreau să cumpere ferme ieftine. Era un obicei al lui. Mirabelle avea senzația că Alington nu era extrem de fericit cu prezența ei acolo și era nerăbdător să o înlocuiască cu un proprietar mai puțin lovit de sărăcie.

Deschise ziarul cu degetele pline de praf direct la secțiunea de anunțuri, cu mintea la agent. Privirea i se opri direct la secțiunea de cumpărări. Erau nenumărați „domni dornici să cumpere o fermă mică într-o zonă bună", dar nici unul nu-i atrase atenția. Se întreba de ce Alington, care era atât de zgârcit, dăduse banii pe plic și pe timbru, când privirea îi căzu asupra paragrafului încercuit.

— Ura! spuse Mirabelle, cu buzele ei roșii deschise de uimire.

Mătușa Alma își ridică ochii mirată din clasorul în care își ținea tăieturile din ziare și tresări când Mirabelle năvăli în cameră.

— Zici că-s eu! spuse ea teatral și arată cu degetul spre anunț. Sunt tânără, nu am niciun fel de experiență, am diplomă, iar tata a avut ceva legături cu lumea științifică. Și, fii atentă Alma, suntem și la 240 de kilometri de Londra!

— O doamne, zise mătușa Alma, o femeie a cărei apariție costelivă și înfricoșătoare îi făcea să încremenească pe toți comercianții și muncitorii de la fermă, deși femeia nu ar fi fost în stare să omoare nici măcar o muscă.

— Nu-i așa că-i grozav? Asta ne rezolvă toate problemele. Îi lăsăm ferma lui Mark, ne mutăm în apartamentul din Bloomsbury… Ne permitem chiar și să mergem la teatru o dată sau de două ori pe săptămână…

Alma citea deja anunțul pentru a două oară.

— Pare în regulă, spuse un pic reticentă, dar să știi că nu mă încântă foarte tare ideea că trebuie să muncești, draga mea. Scumpul tău tată…

— M-ar fi luat pe sus în oraș și aș fi avut slujba până diseară, spuse Mirabelle hotărâtă.

Alma nu părea însă atât de sigură. Londra era plină de capcane și ticăloși care zăceau pe aleile și pasajele ei întunecate. Ea una nu mersese niciodată la Londra de bună voie.

— Am fost la Londra cu ani în urmă, când acei patru oribili justițiari făceau legea, draga mea, spuse, iar Mirabelle, care o iubea cu adevărat, ascultă din nou aceeași poveste repetată la nesfârșit. Terorizau Londra. Nu mai puteai să ieși pe stradă și să fii sigur că te întorci viu acasă… Și când te gândești că au fost grațiați! Uite, asta înseamnă să încurajezi fărădelegea.

— Draga mea, spuse Mirabelle (asta era replica ei de fiecare dată când asculta povestirea) nu erau nici pe departe infractori. Erau oameni bogați care și-au sacrificat viața tocmai ca să-i pedepsească pe cei certați cu legea. Au fost grațiați pentru munca de spionaj pe care au făcut-o în timpul războiului – unul dintre ei chiar a lucrat timp de trei luni în Ministerul german de război – și, mai mult decât atât, nici vorba să fi fost patru, erau numai trei. Mi-ar fi plăcut să-i întâlnesc, cred că erau adorabili.

Când mătușa Alma se strâmbă, devenea de-a dreptul hidoasă. Mirabelle îi evită privirea.

— În orice caz, nu sunt la Londra acum, așa că vei putea să dormi liniștită nopțile.

— Dar șarpele? întrebă domnișoara Alma Goddard amenințător.

Acum, dacă era ceva de care nimeni dintre cei care își plănuiau o vizită la Londra nu avea nicio dorință să i

se reamintească, acel lucru era șarpele. Șase milioane de oameni se ridicau din pat dimineața, deschideau ziarele și căutau noi știri despre șarpe. Optsprezece cotidiane nu ratau nicio zi pentru a le spune cititorilor lor că toată panica era o copilărie și, în același timp, publicau comentarii asupra tendințelor nevrotice ale timpurilor. Pe de altă parte, la intervale regulate, apăreau, de asemenea, articole pline de detalii despre black mamba[1], despre obiceiurile sale, despre cât de periculos era, și păstrau un număr mare de reporteri „pe subiect".

Black mamba, cel mai otrăvitor șarpe african, scăpase de la Zoo într-o noapte cețoasă și rece de martie. Iar însuși acest fapt ar fi trebuit să însemne sfârșitul lui – un paragraf de trei rânduri, urmat, a doua zi, de un alt paragraf de trei rânduri care ar fi detaliat cum șarpele a fost găsit mort pe pământul înghețat – niciun mamba nu putea să supraviețuiască sub temperatura de 23 de grade Celsius. Numai că al doilea paragraf nu a fost publicat niciodată. Pe 2 aprilie un polițist găsise un om chircit lângă o intrare în Orme Place. Se descoperi că era un binecunoscut și bogat brocker numit Emmett. Era mort. Pe fața lui umflată s-au găsit două răni ca niște mici puncte, iar eminentul om de știință chemat la fața locului a opinat că nefericitul murise în urma mușcăturii unui șarpe. Un șarpe extrem de otrăvitor. Noaptea fusese friguroasă. Omul fusese la teatru singur. Șoferul lui declarase că își lăsase stăpânul în cea mai bună dispoziție la intrarea în casă. Cheia descoperită în mâna mortului arăta că bărbatul fusese atacat chiar înainte ca mașina să plece. Când afacerile sale au fost investigate ulterior, s-a descoperit că era falit. Mari sume de bani fuseseră retrase din contul său cu șase luni înainte să moară.

Londra abia își revenise din oroare când șarpele lovi din nou. De data aceasta, în plină stradă, iar victimă fusese o ființă umilă, deși nu în totalitate nevinovată. Un fost condamnat, pe nume Sirk, un individ fără adăpost, a fost văzut de către un îngrijitor prăbușindu-se lângă statuia lui Ahile în Hyde Park. Până când îngrijitorul a ajuns la el, Sirk murise. Nu era nicio urmă de șarpe, nu era nimeni lângă el. De data asta șarpele își mușcase victimă de încheietură – două răni micuțe, ca două puncte, se puteau zări una lângă alta.

După o lună se înregistră cea de-a treia victimă. Era vorba despre un funcționar de la Banca Angliei, un om

distins, care a fost văzut căzând pe linia de metrou. Fiind transportat la spital, s-a constatat că, din nou, cauza morții fusese mușcătura unui șarpe.

Așa că, șarpele a devenit imaginea fricii de zi cu zi, iar faima sa sinistră se răspândise până departe, ajungând chiar și la ferma Heavytree.

— Prostii, spuse Mirabelle dar avu, totuși, un tremur. Alma, aș vrea să nu mai ții prostiile astea în clasor.

— Fac parte din viață, spuse Alma serioasă, după care schimbă subiectul și o întrebă când își face programarea pentru interviu.

Fata zâmbi.

— O să începem chiar acum și o să trimitem o scrisoare pentru această slujbă, spuse ea practică.

O oră mai târziu îl interceptă pe poștașul satului și îi înmână scrisoarea.

Iar astfel începu aventura care avea să atragă, ca într-un vârtej, atâtea vieți și averi, ajungând să-i aducă pe cei trei justițiari aproape de pieire și care urma ca, într-o bună zi, să transforme inima Londrei într-un adevărat câmp de bătălie.

După două zile de la trimiterea scrisorii apăru și răspunsul, surprinzător de personal și, în unele locuri, extrem de ciudat scris. Exista și o scuză pentru asta: pe antetul hârtiei scria *Oberzohn & Smitts – comercianți și exportatori.*

În a treia zi, Mirabelle Leicester coborî dintr-un autobuz în City Road și intră într-o clădire cu o ușă banală. Un șofer curios care o văzu intrând o luă la întrebări:

— Mă scuzați, sunteți cumva doamna Carter?

— Nu, spuse Mirabelle și se prezentă.

— Dar nu sunteți doamna aceea din Hereford, nu locuiți cu mama dumneavoastră în Telford Park…?

Omul era atât de agitat, încât insistența lui nu o enerva. Era clar că trebuia să se întâlnească cu o necunoscută și îi era frică să nu o rateze.

— Greșiți, eu locuiesc la ferma Heavytree, Daynham, împreună cu mătușa mea.

— Numele ei este Carter?

Ea râse.

— Domnișoara Alma Goddard… Acum sunteți mulțumit?

— Înseamnă că nu sunteți doamna, domnișoară. Eu o aștept pe ea să o conduc.

Șoferul se retrase scuzându-se.

Fata aștepta într-o anticameră vreo zece minute, până când tânărul palid, cu părul țeapăn și cu niște ochelari imenși, fără ramă, se întoarse. Fața lui era mare, lipsită de expresie și bolnăvicioasă. Mirabelle remarcă faptul că toți oamenii pe care îi văzuse în biroul acela păreau la fel. Niște indivizi masivi, care păreau că fuseseră întrerupți dintr-o treabă extrem de urgentă, ca să-i rezolve ei fleacurile. Erau niște bărbați aproape muți care o priveau solemn prin lentile groase și dădeau din cap exact așa cum le cerea momentul. Se aștepta să vadă mulți străini în birourile Oberzohn & Smitts; nemți, își imaginase, și fusese surprinsă să descopere, mai târziu, că atât ambii acționari, cât și personalul erau suedezi.

Tânărul palid, perfect integrat în peisaj, nu scoase niciun sunet. Îi făcu semn cu o mișcare bruscă a capului și Mirabelle intră într-o cameră mai mare, unde o duzină de bărbați stăteau la o altă duzină de birouri și scriau îndrăciți, în timp ce nasul abia le ieșea dintre cărțile și foile asupra cărora erau atât de concentrați. Nimeni nu îi aruncă vreo privire când trecu prin portița care-l separa pe șef de restul personalului. Între cele două ferestre, atârnată pe perete, stătea o hartă a Africii plină de pete mari, verzi. Într-un colț al camerei erau depozitați o droaie de colți de fildeș, fiecare purtând câte o etichetă. Pe un pervaz trona modelul unui vapor cu aburi, iar pe celălalt o figurină a unui idol barbar, sculptată în lemn.

Tânărul se opri în fața unei uși mari de lemn de trandafir și ciocăni, iar când o voce gravă răspunse, împinse ușa și îi făcu loc să treacă. Era o cameră gigantică – acesta era cuvântul cel mai potrivit care-i trecu prin minte – iar mărimea camerei era accentuată de absența aproape completă a mobilierului. O masă de scris din abanos, două scaune mici și un dulap lung și îngust, fixat într-o nișă, erau singurele piese de mobilier pe care o puteai vedea. Pereții înalți erau acoperiți cu tapet auriu. Patru căpriori roșii strălucitori tăiau tavanul negru iar podeaua era acoperită în totalitate cu un covor mov închis. Deasupra șemineului părea că se află o hartă rulată – un șnur fin cobora din dreptul cornișei și se termina cu un ciucure, aflat la îndemână.

Camera, atât de lipsită de personalitate, era ca o viziune ciudată pentru Mirabelle, care rămase împietrită, holbându-se din tavan până-n podea, până când observă semnele pe care i le făcea ghidul său. Înaintă către bărbatul care stătea lângă focul mic ce ardea în șemineul argintiu.

Era înalt și cărunt. Primul lucru pe care l-a observat a fost fruntea lui incredibil de înaltă. Avea o față lungă și bolnăvicioasă și, mai de aproape, văzu că era acoperită de nenumărate riduri și cute. Crezu că are cam cinzeci de ani, dar când începu să vorbească își dădu seama că e mult mai bătrân de atât.

— Domnișoara Mirabelle Leicester?

Engleza lui nu era chiar perfectă: rostea ciudat cuvintele și era ușor sâsâit.

— Vă rog luați loc, sunt doctorul Eruc Oberzohn. Nu sunt german. Îi admir pe nemți, dar eu sunt suedez. Mă credeți?

Ea râse, iar când Mirabelle râdea, bărbații mai puțin susceptibili decât doctorul Eruc Oberzohn, uitau de orice altceva. Nu era foarte înaltă, dar greutatea și figură ei simetrică o făceau să pară așa. Fața și ochii ei de un gri deschis aveau ceva din aerul de țară. Părea desprinsă din livezile în care florile de măr zac ca niște troiene de zăpadă pe ramurile goale. Avea soare de aprilie în ochi, iar sub tălpile ei se așternea catifeaua primăvăratică a ierbii.

Însă pentru doctorul Oberzohn, Mirabelle era o fată într-un banal costum albastru. El observă că purta o pălăriuță cu borul drept, care-i încadra fața până la nivelul sprâncenelor arcuite. Un german ar fi remarcat acele lucruri, pentru că ei sunt niște sentimentali fără speranță. Dar doctorul nu era german și, mai mult decât atât, ura sentimentalismele.

— Vreți să luați loc? Aveți pregătire științifică?

Mirabelle aprobă din cap.

— Nu, nu am, spuse rușinată, dar am luat examenele la materiile pe care le-ați menționat în anunț.

— Tatăl dumneavoastră a fost om de știință?

Dădu din cap cu seriozitate.

— Dar nu vreun mare savant, spuse el sentențios. De altfel, Anglia și America nu pot produce astfel de oameni. Nici nu vreau să aud de toți Kelvinii, Edisonii și Newtonii

voștri. Erau superficiali, plictisitori și greoi – nu aveau nicio sclipire.

Mirabelle fusese luată cam repede și cam tare, dar, în același timp, se simțea amuzată. Pledoaria lui calmă, în care îi desființa pe toți acei savanți slăviți de întreaga lume academică, părea, totuși, extrem de sinceră.

— Povestiți-mi acum despre dumneavoastră. Se așeză în scaunul cu spătar înalt de la micuțul birou.

— Nu am mare lucru să vă spun despre mine, doctore Oberzohn. Locuiesc cu mătușa mea la ferma Heavytree din Gloucester și avem un apartament în Doughty Court. Mătușă mea și cu mine avem un venit mic și… cred că asta e cam tot.

— Continuați, vă rog, ceru el ferm. Spuneți-mi ce ați simțit când ați primit răspunsul meu, vreau să vă cunosc gândurile. Așa îmi creez eu părerile; așa am și făcut o avere uriașă. Analizând mintea oamenilor.

Se așteptase la multe teste; o examinare științifică, o probă la mașina de scris (de asta se temea cel mai mult), dar nu și-ar fi imaginat că totul se va transforma într-un experiment psihanalitic.

— Pot să va spun doar că am fost surprinsă. Buzele ei strânse ar fi trebuit să-i spună multe, dacă ar fi fost un atât de fin cunoscător al minții umane după cum pretindea. Normal, salariul mi se pare foarte bun – zece lire pe săptămâna sunt atât de mulți bani încât mă gândesc că nu sunt atât de pregătită să-i merit.

— Sunteți calificată. Vocea lui aspră deveni și mai stridentă pe măsură ce încerca să o convingă de asta. Am nevoie de o asistentă la laborator. Sunteți calificată – ezită puțin, după care continuă – pentru că aveți asemenea părinți. De asemenea, și iar ezită pentru o fracțiune de secundă, pentru educația pe care ați primit-o. Îndatoririle dumitale vor începe foarte repede. Întinse o mână lungă și subțire spre ușa din colțul camerei. Vei începe chiar acum.

Fața lui lungă, fruntea înaltă și aproape grotescă, nasul borcănat, gura strâmbă, păreau să se potrivească împreună doar atunci când vorbea. Într-o clipă, fruntea lui atât de plină de cute și riduri, devenea, ca prin minune, acoperită de o piele foarte întinsă. Vârful nasului urca și cobora la fiecare vorbă pe care o rostea, doar ochii lui mici și adânci rămâneau nemișcați, fără să clipească. Mai văzuse și înainte ochi ca aceștia, căprui și afectați. Oare

de ce îi aminteau? Ultimele sale cuvinte aproape că o făcură să între în panică.

— Nu, nu pot să încep de azi, răspunse ea agitată.

— Acum sau niciodată, răspunse doctorul cu un aer neclintit.

Era într-o mare dilemă. Salariul era mai mult decât ce visase și avea nevoie de el. Ferma abia mai reușea să supraviețuiască, având în vedere că Alma nu era cel mai bun administrator. Veniturile deveneau din ce în ce mai mici. Anul trecut, compania în care își investise toată averea, nu avusese cele mai bune rezultate și trebuise să renunțe la vacanța ei din Elveția.

— Am să încep acum, spuse ea strângând din dinți.

— Foarte bine. Asta îmi doresc și eu.

Încă vorbea cu ea de parcă în cameră ar fi fost o întreagă adunare de oameni. Se ridică de pe scaun, deschise ușița și intrară într-o cameră mai mică. Mai văzuse laboratoare în viața ei, dar niciunul atât de echipat ca acesta: rafturi peste rafturi cu vase de porțelan alb și eprubete al căror conținut era gravat în sticlă. Mai era acolo o banchetă, care se întindea pe întreaga lungime a camerei, plină de aparate de toate felurile aranjate în ordine. În mijlocul camerei trona o masă mare de sticlă, iar aici, într-o vitrină, erau înșirate instrumente delicate, de la balanțe care puteau să cântărească chiar și un fir de nisip, până la mașini electrice atât de complicate încât Mirabellei i se tăie respirația când le văzu.

— Ce trebuie să fac eu aici? întreba speriată.

Totul era atât de nou, de frumos, era sigură de pe acum că va scăpa unul din mojarele acelea frumoase pe jos… Toate orele de la școală păreau să fi dispărut din mintea ei, lăsând în urmă un gol imens.

— Vei reuși. Ciudat, pe moment, doctorul păru la fel de încurcat ca și fata. Mai întâi cantitățile. În fiecare borcan sau sticlă este o cantitate. Cât? Cine știe? Ultima laborantă a fost extrem de neglijentă, de-a dreptul proastă. Nu ținea nicio socoteală. Uneori caut ceva și numai găsesc nimic, totul a dispărut. Ceea ce este extrem de regretabil.

— Așadar vreți să fac stocul? întrebă ea ușurată de simplitatea sarcinii pe care o avea de îndeplinit.

Erau nenumărate cântare și balanțe. Ultimele stăteau în linie, ca un pluton de soldați așezați după mărime.

Totul era foarte nou, foarte curat. Se simțea un miros de vopsea uscată, ca și cum locul ar fi fost proaspăt renovat.

— Asta e tot, spuse bărbatul cu fața lungă. Băgă mâna în buzunarul hainei sale de lucru și scoase de acolo un portofel mare. Îi întinse două bancnote noi. Zece lire, te plătesc în avans, un singur lucru mai vreau să știu. Mătușă ta. E la Londra?

Mirabelle dădu din cap.

— Nu, e la țara, am crezut că mă întorc la prânz înapoi și dacă totul ar fi mers bine, am fi revenit în oraș mâine.

El strânse din buzele lui subțiri. Ea se uită fascinată la imensa lui frunte muncită de gânduri.

— Ar fi o mare problemă pentru ea dacă tu ai rămâne la Londra în noaptea asta, nu-i așa?

Ea zâmbi și dădu din cap.

— Nu, am să stau în apartament. Am stat de multe ori singură acolo, dar nici măcar nu cred că va fi nevoie de asta. Am să-i telegrafiez să vină încoace cu primul tren.

— Așteaptă. Ridică solemn o mână și se repezi în camera lui. Reveni cu un teanc de formulare pentru telegraf. Scrie-i o telegramă, un funcționar o va expedia chiar acum.

Recunoscătoare, luă formularul și scrise noutățile.

— Mulțumesc.

Doctorul Oberzohn făcu o plecăciune, se îndreptă spre ușă, se înclină din nou și închise ușa după el.

Din fericire pentru ea, Mirabelle nu încercă să deschidă ușa. Dacă ar fi făcut-o, ar fi descoperit că era încuiată. Iar în ceea ce privește telegrama pe care tocmai o scrisese, aceasta se transformase deja într-un vălătuc de cenușă în șemineul doctorului Oberzohn.

CAPITOLUL 2
Cei trei justițiari din strada Curzon

Pe strada Curzon la numărul 233 se afla o casă mică. Nici chiar cel mai entuziast agent imobiliar din lume, dacă ar fi avut măcar o vagă intenție de a-și salva sufletul, nu ar fi putut să-i descrie altfel dimensiunile. Poate că ar fi fost în stare să brodeze pe marginea ornamentelor ca niște mici bijuterii arhitectonice, sau ar fi putut să se refere, cu reverență, la valoarea ei istorică, și chiar să vorbească fără să mintă despre instalațiile de încălzire centrală și electricitate, dar, dacă omul nostru ar fi un individ onest, atunci ar trebui să se exprime foarte clar asupra clădirii de la numărul 233, ca despre un imobil de mici dimensiuni.

Casa era flancată de două reședințe moderne, îmbrăcate în piatră, cu uși de metal și sticlă care aruncau noaptea dâre de lumină. Amândouă întreceau cu multe etaje acoperișul modest al casei vecine, iar numărul 233 părea ca un om mic de statură zdrobit de mulțime și incapabil să scape. În înfățișarea blajină a fațadei se întrezărea iluzia unei calme resemnări și smerenii.

Pentru acea porțiune din strada Curzon unde se afla, casa era o ofensă și, în toate sensurile, mai puțin cel legal, o pacoste. Un judecător înțelept, care primise o petiție din partea proprietarilor vecini, mari latifundiari și alții, de aceeași teapă, refuzase să emită hotărârea judecătorească pentru care aceștia pledaseră, prin care „numitului George Manfred să i se interzică dreptul de a desfășura o afacere, aceea intitulată *Agenția de Detectivi Triunghiul,* situată la sus-numitul număr 233 pe strada Curzon, în City of Westminster, comitatul Middlesex”.

Într-o explicație care ocupase o treime de coloană în ziarul *The Times,* judecătorul emisese o aserțiune prin care statua că detectivul privat este mai degrabă un profesionist decât un om de afaceri, afirmație care a fost și va fi disputată, până la sfârșitul timpului.

Prin urmare micul triunghi argintiu rămăsese fixat pe ușă și a continuat să-și primească clienții, puțini la număr,

iar pentru că era mai degrabă tentat să-i accepte doar pe aceia care îi ofereau ocazia să-și pună în valoare geniul.

Un bărbat înalt, izbitor de frumos, cu o figură de patrician și umeri de atlet, le atrase atenția celor de pe strada Curzon drept un individ extrem de bine îmbrăcat în orice situație. Era o reclamă vie pentru un croitor de pe strada Hannover, unul atât de la modă încât probabil că ar fi murit de oroare numai la gândul oricărui fel de reclamă. Din mașinile oprite prin intersecțiile aglomerate, oamenii se uitau cu ochi mari pe geamul limuzinei sale și, văzându-i profilul sculptural și figura virilă, se gândeau că este vreun specialist de pe strada Harley[2]. Foarte puțin oameni îl cunoșteau în societate. Doctorul Elver, chirurgul de la Scotland Yard, venea din când în când pe strada Curzon pentru a-și etala părerile sale fantastice despre șarpe și aparițiile acestuia, timp în care George Manfred și prietenii lui ascultau în tăcere fără să-i ofere vreo urmă de ajutor. Dar, în afara lui Elver și a unui foarte secretos comisar adjunct de poliție, care apărea în momente bizare să fumeze o pipă și să-și aducă aminte de vremurile de demult, vizitatorii erau puțini și la distanțe mari de timp.

Șoferul și valetul său era o figură cu mult mai cunoscută decât el însuși. În grajdurile unde își parca mașina era strigat „Fulger”, iar lumea era, în general, de acord că bărbatul cu fața mică și ochi pasionali, va avea, mai devreme sau mai târziu, soarta tuturor șoferilor care iau virajele pe două roți la 90 de km/h. Câțiva dintre criticii săi cei mai înverșunați întâlniseră uriașul automobil Spanz în trafic, iar tonul reproșurilor fusese mai calm sau, dimpotrivă, violent, în funcție de gradul de frică pe care li-l imprimase întâlnirea respectivă.

Erau puțini cei care îl cunoșteau pe majordomul domnului Manfred, un străin cu sprâncenele întunecate, mai degrabă voinic și, întrucâtva, melancolic. Era un bărbat care vorbea foarte puțin, chiar și cu bucătarul și cele două menajere care veneau în fiecare dimineață la ora opt și părăseau casa după-amiază la șase fix, pentru că domnul Manfred cina, de obicei, în oraș.

Apărea numai în cele mai importante ziare și, de cele mai multe ori, nu în nume propriu; nu acorda niciun interviu fără o programare anterioară, așa că vizită domnului Sam Barberton era destul de ciudată.

Barberton bătu la ușă chiar în momentul în care menajerele plecau și, pentru că acestea nu știau foarte multe despre Manfred și obiceiurile sale, decât că-i plac ouăle și spanacul la micul dejun, îl lăsară să între în hol unde îl găsi pe majordomul taciturn, scos intempestiv din camera lui.

Vizitatorul era un tip scund și îndesat, cu o față de culoarea cărămizii și un cap care era, deopotrivă, gri și chel. Îmbrăcămintea și modul în care vorbea erau, de asemenea, necioplite. Majordomul îi observă pantofii cu talpă groasă, la modă, din piele neprelucrată, parțial decolorați de soare.

— Aș vrea să vorbesc cu șeful Triunghiului, spuse cu o voce sonoră, și, strecurându-și mâna în buzunarul vestei, scoase o tăietură de ziar soioasă.

Majordomul o luă fără să scoată o vorbă. Era o tăietură din *Cape Times* – ar fi recunoscut-o după caracterul literelor și după aranjarea în pagină, chiar dacă pe spatele ei n-ar fi fost tipărită o notiță despre un târg de la biserica din Wynberg. Majordomul studia asemenea lucruri.

— Îmi pare rău dar nu aveți cum să vă întâlniți cu domnul Manfred fără o programare, spuse. Vocea și manierele sale erau cel puțin neașteptate pentru un individ atât de impunător.

— E obligatoriu să-l întâlnesc, chiar dacă trebuie să stau aici toată noaptea, replică încăpățânat bărbatul și, pentru a-și sublinia intenția, se trânti în fotoliul din hol.

Niciun mușchi nu tresări pe fața majordomului. Era absolut imposibil să-ți dai seama dacă era nervos sau amuzat.

— Am tăietura asta dintr-un ziar pe care l-am găsit pe vasul Benguella – tocmai a tras la mal la Tilbury, azi dimineață – și am venit direct aici. Nici prin cap nu mi-a trecut că o să ajung aici, eu doar vroiam să fie cinstit față de toată lumea implicată. Portughezul ăla cu nume de trabuc – Villa, ăsta e! – mi-a zis că n-are niciun rost să mă duc la Londra, când totul se poate aranja la bordul vasului. Al dracului metis! Doamne, mai bine faci afaceri cu boșimanii! Boșimanii sunt civilizați, uitați-vă aici!

Până când majordomul să-și dea seama ce se-ntâmplă, individul își scoase unul dintre pantofii săi hidoși. Nu purta niciun fel de ciorapi, așa că-și ridică talpa piciorului gol, astfel încât să fie văzută. Carnea era

arsă și formase multe cute roșii, iar majordomul înțelese cauza.

— Portughezul naibii! spuse vizitatorul concis, în timp ce-și încălța pantoful. Nu-i negru, e portughez, e metis, mă rog. M-au ars ca să mă facă să vorbesc și m-ar fi și omorât dacă nu apărea unul dintre negustorii ăia americani nervoși, plin de arme. El m-a adus în oraș.

— Unde s-a întâmplat asta? întrebă majordomul.

— La Mosamodes. Am coborât pe țărm să văd ce-i pe-acolo, ca ultimul prost. Eram pe un vas de-al lui Woerman[3], care mergea la Borna. Căpitanul, un alb, m-a avertizat.

— Și ce vroiau să afle de la dumneavoastră?

Individul îi aruncă o privire suspicioasă celui care-l chestiona.

— Dumneata ești șeful? întrebă el răstit.

— Nu, eu sunt doar majordomul domnului Manfred. Pe cine să anunț?

— Barberton. Domnul Samuel Barberton. Spune-i că vreau să găsească anumite lucruri, cum ar fi adresa unei tinere domnișoare care poartă numele de Mirabelle Leicester. Și-o să-i dezvălui încă un lucru șefului dumitale. Portughezul s-a îmbătat într-o noapte și s-a scăpat despre ascunzătoarea pe care o au în Anglia. Arată ca o casă dar, e de fapt, o fortăreață. Acolo s-a dus…

Nu, nu era beat. Aplecându-se să ridice un fir de praf imaginar, majordomul ajunse aproape de vizitatorul său și simți o puternică aromă de tutun, dar nici urmă de alcool.

— Vă rog tare mult să așteptați, spuse și dispăru în susul scărilor.

Nu trecu mult timp până când se întoarse la parter și îi făcu lui Barberton un semn să-l urmeze. Vizitatorul fu introdus într-o cameră din fața casei, o cămăruță care părea și mai mică din cauza draperiei lungi de catifea gri, care atârna în spatele biroului stil *empire* lângă care stătea Manfred.

— Dânsul este domnul Barberton, sir, spuse majordomul, făcu o plecăciune, apoi ieși, închizând ușa după el.

— Vă rog să luați loc, domnule Barberton. Îi indică un scaun și se așeză la rândul lui. Majordomul meu mi-a spus că aveți o istorie extrem de interesantă pe care doriți să mi-o povestiți. Sunteți din Cape Town?

— Nu. Nu-s de acolo, spuse Barberton. N-am fost niciodată la Cape Town.

Bărbatul din spatele biroului clătină din cap.

— Și acum, dacă ați dori să începeți…

— N-am de gând să vă spun prea multe, veni răspunsul surprinzător de brutal. Nu prea merge să-i spun unui străin ceea ce nu i-am spus nici lui Elijah Washington, iar el mi-a salvat viața.

Manfred nu lăsă să se vadă niciun resentiment față de această atitudine. Fuseseră mulți clienți care, chiar în acea cameră, dovediseră aceeași reținere în a-l accepta drept confident. Totuși, în minte i se strecurase gândul că acest individ, spre deosebire de restul, ar putea să rămână pe poziții până la sfârșit. Era curios să descopere adevăratul motiv al vizitei. Barberton își trase scaunul mai aproape de birou și își sprijini coatele de margine.

— Uite care-i treaba, domnule Cum-te-cheamă. Există un anumit secret, care nu-mi aparține, dar care face o grămadă de bani. Domnul Elijah Washington știa chestia asta și a încercat să mă stoarcă de informații, iar Villa a tocmit o gașcă de nelegiuiți ca să-mi ardă picioarele, dar eu n-am suflat încă vreo vorbă. Ceea ce vreau eu să faci dumneata este să o găsești pe domnișoara Mirabelle Leicester. Și vreau să se întâmple repede, pentru că nu mai sunt decât vreo două săptămâni până când cealaltă gașcă o să devină activă, dacă mă-nțelegi. Sunt convins că Villa i-a anunțat deja și, din câte zice el, sunt puși pe fapte mari.

Domnul Manfred se lăsă ușor pe spate în scaun, cu un licăr de amuzament în ochi.

— Deci să-nțeleg că dumneata vrei ca noi s-o găsim pe domnișoara Leicester?

Omul aprobă energic din cap.

— Ai cea mai vagă idee unde am putea să o găsim? Are vreo rudă în Anglia?

— Habar n-am, îl întrerupse bărbatul. Tot ce știu e că trăiește pe undeva pe aici și că tatăl ei a murit acum trei ani, pe 29 mai. Notează-ți asta: a murit în Anglia, pe 29 mai.

Asta era o informație utilă care va face mai ușoară căutarea, gândi Manfred.

— Și-o să-mi spuneți și despre fortăreață, nu-i așa? spuse el și-și ridică privirea din notițe.

Barberton ezită.

— Intenționam să fac asta, admise el, dar acum nu mai sunt atât de sigur, până când nu o găsiți pe domnișoara Leicester. Și, nu uitați, bătu el în masă ca să-și întărească spusele, sunt puși pe fapte mari!

— Cine sunt puși? replică Manfred binedispus. Știa multe găști, și se întreba dacă nu era vorba despre vreuna dintre cele care tocmai îi treceau prin minte.

— Gașca despre care vorbesc, spuse Barberton care vorbea cu mare prudență, cântărindu-și atent fiecare cuvânt, de frică să nu scape fără voie vreo informație despre prețiosul lui secret.

Se părea că ajunseseră la finalul cererilor sale, pentru că Barberton se ridică și rămase în picioare, într-o postură puțin ciudată, scormonindu-se prin buzunare.

— N-aveți nimic de plătit, spuse Manfred ghicindu-i intenția. Poate că, după ce o vom găsi pe domnișoara Leicester, o să vă cerem să ne decontați cheltuielile.

— Îmi pot permite să vă plătesc…, începu individul.

— Iar eu îmi pot permite să vă aștept, replică el, cu un nou licăr de amuzament în privire.

Și totuși, domnul Barberton nu se urni din loc.

— Mai e ceva ce aș dori să vă rog. Știți tot ce se-ntâmplă prin țară?

— Ei, nu chiar totul, spuse celălalt, pe un ton de o seriozitate perfectă.

— Ați auzit de cei patru justițiari?

Fusese o întrebare neașteptată. Manfred se aplecă în față, ca și cum n-ar fi auzit bine.

— Cei patru…?

— Cei patru justițiari, trei, de fapt. Tare mi-aș dori să intru în legătură cu indivizii ăștia.

Manfred clătină din cap.

— Cred c-am auzit de ei, spuse.

— Se pare că acum sunt pe undeva prin Anglia. Au fost grațiați. Am văzut chestia asta în *Cape Times,* ziarul din care am rupt anunțul.

— Ultima dată când am aflat ceva despre ei erau în Spania, zise Manfred și înconjurând masa și deschizând ușa. De ce vreți să intrați în legătură cu ei?

— Pentru că, spuse Barberton impresionat, găștii îi e frică de ei, uite d'aia.

Manfred își conduse vizitatorul pe hol.

— Ați omis o informație foarte importantă pe care trebuie să mi-o spuneți, replică el zâmbind, dar nu

intenționez să vă las să plecați fără să o aflu. Unde locuiți?

— La hotelul Petworth, pe strada Norfolk.

Barberton coborî scările, iar majordomul îl așteptă jos, să-l conducă spre ieșire. Domnul Barberton, având o oarecare idee despre faptul că așa ceva era în obiceiurile din casele aristocratice, îi strecură acestuia o monedă de argint în palmă. Individul cu tenul închis murmură niște mulțumiri, plecăciunea sa fu o ideea mai adâncă, iar atitudinea doar cât un capăt de ață mai respectuoasă.

Închise și încuie ușa de la intrare și se îndreptă încet pe scări către birou. Manfred stătea la masa stil *empire,* aprinzându-și o țigară. Șoferul-valet ieși de după draperiile gri și se așeză pe scaunul pe care tocmai îl eliberase Barberton.

— Mi-a dat o jumătate de coroană – e generos tipul, spuse Poiccart, majordomul. Îmi place de el, George.

— Mi-aș fi dorit să-i văd picioarele, spuse șoferul, al cărui nume real era Leon Gonsalez. Continuă cu regret în glas: Se trage din West Sussex și are o istorie de demență în familie. Parietalul stâng este ușor tras înapoi și are fața asimetrică.

— Săracul de el, murmură Manfred, aruncând un nor de fum spre tavan. E o întreagă aventură să-ți prezinte omul vreun prieten, Leon.

— Din fericire, tu n-ai prieteni, replică Gonsalez și se întinse să-și ia o țigară din cutia aurită care stătea deschisă pe masă. Ei, ce crezi despre misterul domnului Barberton.

George Manfred clătină din cap.

— A fost evaziv și incoerent, în încercarea lui de a fi diplomat. Dar care-i treaba cu misterul tău, Leon? Ai fost plecat aproape toată ziua… Ai găsit vreo soluție?

Gonsalez aprobă din cap.

— Lui Barberton îi e frică de ceva, spuse Poiccart, analizând încet și sigur pe sine. Avea un pistol între pantaloni și vestă, n-ai observat?

George încuviință.

— Întrebarea e cine sau ce e gașca? Întrebarea numărul doi este unde și cine e domnișoara Mirabelle Leicester? Întrebarea numărul trei e de ce i-au ars tălpile lui Barberton?… Și cam asta-i tot.

Figura ascuțită a lui Gonsalez străpunse norul de fum.

— Vă pot răspunde la aproape toate și mai propun două, spuse. Mirabelle Leicester s-a angajat astăzi la Oberzohn – laborantă!

George Manfred se încruntă.

— Laborator? Habar n-aveam că are așa ceva.

— Nici n-a avut, până acum trei zile. A fost echipat în 72 de ore de către o echipă de experți care au lucrat zi și noapte. Costul instalării a fost de 16.000 lire și a apărut pentru că Oberzohn avea nevoie de un motiv ca să o angajeze pe Mirabelle Leicester. M-ai trimis să elucidez ciudatul anunț care ne-a lăsat cu gura căscată luni. E bine, am rezolvat chestiunea asta. Anunțul a fost conceput special pentru a o aduce pe domnișoara Leicester în stabilimentul lui Oberzohn. Am fost cu toții de acord, atunci când am descoperit cine comandase anunțul, că Oberzohn pregătea ceva. I-am ținut biroul sub observație timp de două zile, iar ea a fost singura candidată la postul respectiv – scrisoarea ei a fost singura care a primit un răspuns. Oberzohn a luat prânzul cu ea la Ritz-Carlton, iar ea va dormi diseară în piața Chester.

Liniștea fu spartă de Poiccart.

— Și care e întrebarea pe care vrei să ne-o propui? întrebă el calm.

— Cred că știu, interveni Manfred și dădu din cap. Întrebarea este: câte zile va mai avea de trăit domnul Samuel Barberton?

— Exact, spuse Gonsalez satisfăcut. Începi să înțelegi felul în care gândește Oberzohn.

CAPITOLUL 3
Vendetta

Bărbatul care intrase de dimineață neanunțat în biroul doctorului Oberzohn părea scos din paginile ultimului catalog de modă. Pentru cei avizați, era ceea s-ar fi numit, ultimul răcnet. Mănușile de culoarea lămâii, pantofii care-ți luau ochii, eleganta pălărie de mătase, batista frumos aranjată, ar fi fost remarcate chiar și la Ascot Paddock, în ziua cupei. Arăta bine și era extrem de elegant cu mustața fină și cu monoclu. Oamenii care nu-l înghițeau pe căpitanul Monty Newton – și nu erau puțini – ar fi spus despre el că-și dorea să întruchipeze plăsmuirile unei menajere despre un ofițer la paradă. Nu spuneau asta în gura mare pentru că Newton era un tip pe care mai degrabă ți l-ai fi dorit ca prieten, decât ca dușman. Avea bani, o proprietate la țară, o casă în Piața Chester și o colecție de mașini. Era membru în mai multe cluburi de seamă, iar calitatea aceasta nu îi fusese pusă niciodată în discuție, fără să i se ofere scuza participării în război. Nimeni nu știa cum își făcuse banii sau, dacă îi moștenise, de la cine. Dădea petreceri extravagante, juca bine cărți și avea și un noroc chior, mai ales când era gazdă și ținea banca, după una dintre cinele uimitoare pe care le oferea la reședința sa din Piața Chester.

— Bună dimineața, Oberzohn, ce face Smitts? Era gluma lui favorită, pentru că Smitts nu era acolo și, nu mai fusese vreun Smitts în firmă încă din ’96.

Doctorul, care cerceta cu atenție telegrama pe care o scria, își ridică privirea către el.

— Bună dimineața, căpitane. Newton se opri în spatele lui și citi mesajul pe care îl scria. Era adresat *domnișoarei Alma Goddard, ferma Heavytree, Daynham, Gloscester* iar texul suna cam așa:

> *Am situația sub control. Nu pot reveni prompt la noapte. Dorm la apartamentul nostru drăguț din Doughty Court. Nu veni până nu trimit după tine. Domnișoara Mirabelle Leicester.*

— E aici, nu-i așa? întrebă căpitanul Newton aruncând o privire către ușa laboratorului. Doar n-ai de

gând să trimiți telegrama așa? Domnișoara Mirabelle Leicester! Revenire promptă! S-ar prinde într-o secundă! Cine e Alma Goddard?

— Mătușa, spuse Oberzohn. Oricum, nu intenționam să o expediez până nu o vedeai și tu. Engleza mea e prea corectă.

Îi făcu loc căpitanului Newton, care luă o coală din vraful de hârtii pe care își aranjase tacticos pălăria de mătase și mănușile. Newton se așeză pe scaun, își aranjă pantalonii imaculați, rupse formularul și scrise sub adresă:

> *Am primit slujba. Ura*! *Nu te obosi să vii încoace până nu mă aranjez. Am să dorm ca de obicei la apartament. Prea ocupată să scriu. Păstrează-mi corespondența. Mirabelle.*

— Abia asta pare reală, spuse căpitanul Newton, admirându-și opera cu mândrie. Dă-i drumul.

Se ridică și își întinse picioarele în fața focului.

— Cea mai grea parte va fi să o convingem pe domniță să vină în Piața Chester.

— Căsuța mea…, începu Oberzohn.

— O să o sperie de moarte, spuse Newton cu un râs zgomotos. Maghernița aia! Nu, ori Piața Chester, ori nimic. Am să o trimit pe Joan sau pe una dintre fete să vină încoace la prânz să se împrietenească cu ea. Când ajunge *Benguella*?

— La prânz. Individul și-a rezervat prin radio o cameră la hotelul Petworth.

— Strada Norfolk… hmm! Unul dintre oameni tăi îl poate aștepta și poate sta cu ochii pe el… Lisa? Ar fi și mai bine. Gunoiul ăla ar scoate tot din el pentru o femeie. Oricum, nu cred că a mai văzut vreo femeie albă de ceva ani. Ar trebui să-l concediez! pe Villa – e o bestie nenorocită. Evident că individul e acum de pază.

— Villa e cel mai bun om pe care îl am pe coastă, lătră Oberzohn. Nimic nu-i atingea orgoliul său uriaș mai mult decât aluziile la calitățile sale organizatorice.

— Cum merge comerțul? Căpitanul Newton scoase din buzunarul vestei un port-țigaret din abanos, pescui o tabacheră subțire de platină și își aprinse țigara dintr-o singură mișcare.

— Rele. Când doctorul Oberzohn era nervos, pronunția lui avea de suferit. N-avem parte decât de

cheltuieli.

Oberzohn & Smitts făcuse o avere cu ceva ani în urmă din vânzarea de alcool sintetic. Erau, printre altele, negustători de coastă. Cumpărau cauciuc și fildeș, plătind cu haine și alcool. Vindeau arme în secret, organizau războaie între triburi pentru propriul profit și finanțaseră cel puțin două revoluții portugheze. Odată cu creșterea averii, afacerile lor se extinseseră. Tot mai multe arme veneau din Belgia și Franța către revoluționari kurzi, generali chinezi ambițioși sau politicieni sud-americani care plănuiau să-și pună în practică convingerile politice. Nu există țară în lumea asta care să nu fi găzduit un agent Oberzohn & Smitts, iar agenții puteau fi extrem de costisitori. Acum, însă, lumea devenise alarmant de liniștită și de împăciuitoare. O revoluție fusese înăbușită în Venezuela, iar Oberzohn și Smitts nu fusese plătită pentru două încărcături de arme letale comandate de un general care, la două zile după ce transportul fusese descărcat, ajunsese cu spatele la zid și fusese ciuruit de gloanțele soldaților guvernamentali împotriva cărora se răsculase.

— Dar asta nu contează, dădu Oberzohn din mână ca și cum ar fi alungat neplăcerile comerțului din viața lui. Asta va avea succes și apoi o să-i bine pedepsesc…

— O să-i pedepsești bine, îl corectă puristul Newton, mângâindu-și mustața. Nu pune adverbul înainte, Eruc… e prostesc. Te mai gândești la Manfred, Gonsalez și Poiccart? Ignoră-i! Nu înseamnă nimic.

— Nimic! răgi doctorul, iar fața lui bolnăvicioasă se umflă de furie. Să-i las în pace, asta spui? Și cu fratele meu din ceruri, sfânt martir, cum rămâne…

Înșfăcă ciucurele argintiu de deasupra șemineului și dădu drumul nu unei hărți, așa cum se putea crede, ci unei imagini. Fusese pictată după o fotografie de către un artist specializat în afișele de prost gust care atârnau deasupra tuturor tarabelor de la bâlci. În decorul camerei, mâzgălitura aceea cădea ca nuca-n perete. Totuși, pentru doctorul Oberzohn era mai frumoasă decât capodoperele de la Prado. Un portret în mărime naturală al unui bărbat îmbrăcat în haine de lucru. Stătea într-o poziție pe care doar fotografii amatori o pot considera grațioasă. Fața lui mare, stilizată de artist, era brutală și tâmpă. Buzele stacojii schițau un zâmbet imbecil. Într-o mână ținea un

sul de hârtie, în cealaltă o pălărie Derby, care nu intra cu totul în tablou.

— Fratele meu, zise doctorul Oberzohn sugrumat de emoție. Sfântul meu Adolph… asasinat! De așa-zișii trei justițiari… O, fratele meu!

— Foarte interesant, șopti căpitanul Newton, care nici măcar nu se obosise să ridice privirea. Aruncă scrumul țigării în șemineu și nu mai spuse nimic. Adolph Oberzohn fusese, cu siguranță, împușcat mortal de Leon Gonsalez: nu era nicio îndoială asupra acestui fapt. Că Adolph, la acel moment, încerca să obțină niște profituri frumușele dintr-un târg dubios între statele europene și cele sud americane, acesta era un aspect al problemei și mai puțin discutabil. Mai fusese și o fată la mijloc: Leon îl urmărise până la Porto Rico, unde se întâlniseră în cafeneaua Șapte Virtuți. Adolph era un ucigaș antrenat, așa că a scos primul pistolul – și a fost tot primul care a murit. Aceasta era povestea lui Adolph Oberzohn: povestea fetei pe care Leon Gonsalez o adusese înapoi în Europa își are locul în altă parte. Ea se îndrăgostise de salvatorul ei, chestie care l-a speriat de moarte pe acesta din urmă.

Doctorul Oberzohn lăsă portretul să se ruleze înapoi, își șterse nasul și își înlătură lacrimile din ochi.

— Da, foarte trist, într-adevăr foarte trist, spuse căpitanul vesel. Și cu fata asta, care-i povestea? Vreau ca lucrurile să decurgă ușor, mă înțelegi, Eruc? Scoate-ți din minte gândacii aia de justițiari – au ieșit la pensie. Când un bărbat se umilește să conducă o agenție de detectivi, e clar că e ieșit de pe piață. Dacă dau vreun semn că încep să se ocupe de lucruri care nu-i privesc, îi rezolvăm științific, ai înțeles? Științific!

Râse până aproape să se sufoce de gluma lui bună. Era evident că Newton nu depindea în niciun fel de Oberzohn & Smitts. Chiar dacă nu era partenerul cel mai puternic, oricum el domina acea zonă unde altă dată fusese în inferioritate. Iar acest lucru i se datora în mare măsură morții lui Adolph. Nu regretase niciodată dispariția individului acela de prost gust.

— Am s-o trimit pe una dintre fete să aibă grijă de duduie, după-amiază. Unde e carnețelul pe care îți scrii mesajele?

Doctorul deschise sertarul și scoase un carnețel. Newton luă un creion și scrise: „Către Mirabelle

Leicester. Îmi pare rău că nu pot veni diseară. Nu dormi singură în apartament. I-am scris lui Joan Newton să aibă grijă de tine la noapte. Te va suna – Alma.”

— Gata, spuse căpitanul întinzând carnețelul. Mesajul ăsta a venit la prânz. Toate telegramele spre Oberzohn vin telefonic, să nu uiți asta!

— Ce creatură ingenioasă ești, admirația doctorului Oberzohn nu mai cunoștea limite.

— Scoate-o la masă și, după prânz, dă-i mesajul. La patru o trimit pe Joan sau pe una dintre fete. O cină selectă. Mâine la birou, ușor, ușurel. Dar dacă grăbești planurile astea, toată schema o să se ducă de râpă.

Se mai uită încă o data spre ușă.

— Bănuiesc că nu o să iasă pe ușă, nu? Al dracului de ciudat ar fi dacă o să iasă și o să-l vadă pe fratele domnișoarei Newton.

— Am încuiat ușă, spuse doctorul Oberzohn cu mândrie.

Atitudinea lui Newton se schimbă într-o secundă. Fața i se înroși de furie.

— Ești un idiot. Descuie ușa după ce plec și las-o așa! Vrei să o sperii?

— Am vrut să preîntâmpin orice neplăcere, răspunse suedezul făcând o față lungă.

— Fă cum îți spun!

Căpitanul Newton își puse mănușile, își aranjă pălăria cu ajutorul unei oglinjoare fixate în baston și dispăru din încăpere.

— Ce creatură ingenioasă, murmură doctorul Oberzohn din nou, și se îndreptă spre laborator să o invite pe surprinsa Mirabelle la prânz.

CAPITOLUL 4
Mușcătura șarpelui

Restaurantul mare, cu atmosfera sa de lux și bogăție, era aproape apăsător. Mesele aglomerate, luminile blânde, nonșalanța și îndemânarea chelnerilor erau impresionante. Când noul ei șef îi spusese că acesta era obiceiul său, să ia masa de prânz împreună cu asistenta lui, „pentru că n-am vreme să discut chestiunile legate de muncă", ea acceptase destul de incomodată de situație. Știa puține despre eticheta de la birou, dar simțea că nu era tocmai normal ca directorii să-și scoată secretarele la Ritz-Carlton, un loc pe cât de scump, pe atât de monden și dedicat plăcerilor. Iar, pentru stăpânirea de sine de care ea trebuia să dea dovadă, faptul că însoțitorul ei era un punct de atracție pentru toți cei care-l zăreau, n-a adus nimic bun în plus. În clipa în care intrară în restaurant, veselii petrecăreți uitară de farfuriile lor și se întorseseră să se zgâiască la omul cu înfățișarea extraordinară și cu fruntea înaltă.

La o masă mică văzu un bărbat a cărui față îi părea extrem de familiară. O figură ascuțită, cu ochi nerăbdători și amuzați. Unde îl mai văzuse? Apoi își aminti: șoferul semăna cu el, bărbatul care o urmărise în holul de la Oberzohn când ajunsese în acea dimineață. Era absurd, bineînțeles, omul de la masă făcea parte din altă clasă socială, o categorie pentru care prânzul la Ritz-Carlton era un lucru firesc. Și, totuși, asemănarea era izbitoare.

Se simți ușurată când masa se încheie. Doctorul Oberzohn nu vorbise nimic legat de muncă. De fapt, nu spusese nimic, ba, mai mult, își petrecuse tot timpul înghițind cantități enorme de mâncare. Oberzohn era extrem de preocupat de ceea ce avea în farfurie, în timp ce Mirabelle mânca zgomotos, noroc cu orchestra care cânta în salon. Ea se înroși în încercarea de a-și înăbuși un hohot de râs gândindu-se la asta și, apoi, se simți mai puțin stânjenită.

Nu fu rostit niciun cuvânt în timp ce mașina gonea prin oraș. Doctorul era afundat în gândurile sale și o ignoră. Singurul comentariu asupra prânzului pe care-l

făcuse Oberzohn, se auzise în timp ce părăseau hotelul și fusese un mormăit de nemulțumire și dezgust legat de prepararea cafelei englezești. O lăsă să se întoarcă la cântărit și la măsurat, fără să aibă vreo curiozitate legată de progresele pe care le făcea.

Iar apoi veni surpriza după-amiezii, care urmă telegramei neașteptate de la mătușa ei. Fata tocmai măsura un praf urât mirositor când, în cameră, intră o tânără delicată și frumos îmbrăcată. Fața mică, încadrată de o ploaie de bucle castanii, era toată numai zâmbet:

— Tu ești Mirabelle Leicester, nu-i așa? Eu sunt Joan Newton… Mătușa ta mi-a telegrafiat să te caut.

— O cunoști pe mătușa mea? întrebă Mirabelle uimită. Nu o auzise niciodată pe Alma vorbind despre Newtoni, dar, mă rog, Alma avea în fond tot felul de ciudățenii. Mirabelle s-ar fi așteptat mai degrabă la o doamnă de vârstă mijlocie. Era de-a dreptul uimitor că mătușa Alma avea asemenea gen de cunoștințe.

— O, da, o știu pe Alma foarte bine, replică vizitatoarea. Bineînțeles, n-am mai văzut-o de când eram mică, dar e o drăguță.

Își roti privirea prin laborator, extrem de curioasă.

— Nu miroase prea frumos aici, spuse strâmbând din nas. Cum îți place de bătrânul doctor, domnul Oberzohn?

— Îl cunoști? întrebă Mirabelle, uimită definitiv de posibilitatea acestei ultime coincidențe.

— Fratele meu îl cunoaște – noi doi locuim împreună, iar el știe pe toată lumea. Un om de lume trebuie să o facă, nu-i așa, fată?

Om de lume era o expresie care o călca pe nervi. În plus, Mirabelle nu era genul „fată”. Combinația de expresii de prost gust o făcură să-și privească interlocutoarea cu mai multă atenție.

Joan Newton era îmbrăcată frumos dar nu bine. Era ceva ciudat la ea… Dacă Mirabelle ar fi avut școala vieții, și-ar fi putut da seama că fata fusese îmbrăcată pentru a juca rolul unei doamne de către cineva care nu avea o imagine foarte clară despre noțiunea asta. Nu-l cunoștea pe căpitanul Newton, altfel și-ar fi dat seama foarte repede că el este în spatele șmecheriei.

— Am să te duc înapoi în Piața Chester, după ce domnul Oberzohn – comic numele asta, nu? – termină cu

tine. Monty a insistat să vin cu Rolls-ul. Monty e fratele meu și e genul clasic.

Mirabelle se întrebă dacă „genul clasic” însemna faptul că respectivului îi plăceau poeții greci sau dacă era pasionat de muzica de operă. Joan, care era chiar numele ei adevărat, nu vroia să spună altceva decât că are *clasă*; era unul dintre cuvintele ei favorite; altul era *morbid.*

O jumătate de oră mai târziu, curiosul șofer călca accelerația și îndrepta mașina pe urmele Rolls-ului, întrebându-se ce avea Mirabelle Leicester în comun cu Joan Alice Murphy, o ființă care adusese atât de mulți tineri bogați la masa de joc din frumosul salon al căpitanului Newton unde mizele creșteau până la cer, iar căpitanul avea un asemenea noroc fenomenal.

— Poftim, spuse Gonsalez mulțumit. Am făcut o treabă bună azi. Oberzohn s-a întors în vizuina lui ca să pună la cale noi revoluții, iar domnișoara Mirabelle Leicester poate fi găsită în Piață Chester la nr. 307. Acum, întrebarea e ce facem să-i salvăm valoroasă viață a domnului Sam Barberton?

Manfred arăta îngrijorat.

— Nu-mi prea place că fata trebuie să rămână peste noapte în casa lui Newton.

— Și-atunci, de ce o lași acolo? întrebă Poiccart în felul său greoi.

— Corect, mormăi Leon.

George Manfred își verifică ceasul.

— Evident, primul pe care îl vom vizita este prietenul nostru Barberton. Dacă îl convingem să petreacă seara cu noi, restul e floare la ureche.

Telefonul sună ascuțit, iar Leon monopoliză aparatul.

— Gloucester? Da. Acoperi receptorul cu mâna. Mi-am permis să o rog pe domnișoara Alma Goddard să mă sune – i-am descoperit adresa astăzi de dimineață; Ferma Heavytree, Daynham, lângă Gloucester. Da, da, domnul Johnson la telefon. Aș vrea să-i transmit un mesaj domnișoarei Leicester… A, nu este acasă? Leon ascultă atent și, după câteva minute, spuse: mulțumesc foarte mult. Stă la Doughty Court? V-a scris o telegramă, a nimic important… Eu… sunt fostul ei profesor de științe și am văzut un anunț… L-a văzut și ea, nu-i așa?

Puse jos receptorul.

— Nimic important pe partea asta. Fata a transmis că e încântată de noua ei slujbă. Mătușa nu vine încoace până când ea nu se instalează, iar Mirabelle doarme la Doughty Court.

— Mda, e un loc foarte frumos, spuse Manfred. După vizita domnului Barberton, n-ar trebui să fiu surprins dacă ea nu va dormi acolo până la urmă.

Hotelul Petworth de pe strada Norfolk era un loc preferat de vizitatorii străini, mai ales de către cei sud-africani. Recepționistul credea că domnul Barberton era ieșit, portarul era sigur de asta.

— A plecat spre chei, a spus că-i place să privească răul înainte de a se înnopta, îi informă confidentul tuturor vizitatorilor.

Manfred urcă în mașină alături de Leon, Poiccart ieșea rareori, în schimb stătea acasă punând cap la cap piesele din puzzle-ul de viață care trebuia să-și găsească soluția pe strada Curzon. Era cel mai tare strateg, chiar și Scotland Yard-ul îl rugase să examineze câteva dintre cazurile sale.

— Pe chei? Manfred privi către cerul albastru rozaliu. Soarele coborâse deja, dar era încă lumină. Dacă ar fi fost mai întuneric, m-aș fi îngrijorat… Oprește, uite-l pe doctorul Elver.

Micuțul chirurg al poliției, care trecuse pe lângă ei salutându-i vesel, făcu cale întoarsă.

— Uite-i și pe copiii legii – era în firea lui să dramatizeze – spre ce misiuni de răzbunare v-ați mai îndreptat de data asta?

— Căutăm un anume Barberton, să-l invităm la cină, răspunse Manfred întinzând mâna.

— Îmi sună cunoscut. Are ceva particularități de care să-mi aduc aminte?

— Are tălpile arse, răspunse Leon prompt. Dacă vrei să afli cum fac rost de informații de la cei care nu vor să le ofere agențiile de informații de pe coasta Africii, vino cu noi.

Elver ezită. Era un om ars de soarele Indiei și nu-l interesa mai nimic din ceea ce se petrecea în afara muncii sale.

— Merg cu voi, spuse, urcând în mașină. Și, dacă Barberton nu apare, mă invitați pe mine la cină. Vă ascult cu plăcere. Nu știi niciodată destule despre mintea unui

criminal. Iar viața a devenit plictisitoare de când șarpele n-a mai mușcat pe nimeni.

Mașina o luă înspre Podul Blackfriars și Manfred continuă să scruteze trotuarul. Nu era nicio urmă de Barberton și îl rugă pe Leon să întoarcă. Trecură pe sub podul Waterloo și erau aproape de Acul Cleopatrei când Gonsalez îl văzu pe cel pe care îl căutau.

Stătea sprijinit de parapet, iar capul îi era aplecat în față, ca și cum ar fi fost cu totul absorbit de mișcarea valurilor. Mașina opri lângă un polițist care supraveghea zona cu atenție. Ofițerul îl recunoscu pe chirurgul de la Poliție și salută.

— Nu-l înțeleg pe individul ăla, domnule. E în poziția asta de zece minute. Stau cu ochii pe el, mie-mi miroase a sinucidere.

Manfred se apropie de bărbat și, deodată îi văzu fața. Era încremenită, avea ochii larg deschiși, iar tenul devenise cărămiziu.

— Elver! Leon!

În timp ce Leon țâșni din mașină, Manfred îi atinse umărul bărbatului și acesta căzu pe asfalt. Într-o secundă, doctorul era în genunchi lângă silueta inertă.

— Mort, spuse scurt. Doamne Dumnezeule!

Arătă spre gât, unde se zărea o pată roșie.

— Ce-i asta? întrebă Manfred blocat.

— Șarpele! replică doctorul.

CAPITOLUL 5
Femeia de aur

Și astfel, se dovedi că Barberton murise sub ochii polițistului, în plin centrul Londrei.

— Da, domnule, l-am ținut sub observație un sfert de oră. L-am văzut plimbându-se singur de-a lungul cheiului, admirând peisajul cu mult înainte de a se opri aici.

— S-a apropiat cineva de el, a vorbit cu cineva? întrebă doctorul Elver.

— Nu, domnule, a stat singur. Aș putea să jur că nimeni nu s-a apropiat la mai puțin de doi metri de el. E adevărat, lumea trecea încolo și încoace, dar am stat cu ochii pe el tot timpul și n-am văzut vreun bărbat sau vreo femeie apropiindu-se de el.

Un al doilea polițist apăru la locul faptei și fu trimis la Scotland Yard cu mașina lui Manfred ca să aducă ambulanța și o trupă de polițiști care să țină sub control mulțimea adunată.

Vehiculele se întoarseră în același timp, iar cei doi prieteni urmăriră cum trupul demn de milă fu pus pe o targă și așteptară până când mașina vopsită în alb dispăru cu trista ei încărcătură. Apoi se întoarseră la mașina lor.

Gonsalez se urcă la volan, iar George se așeză lângă el. Nu rostiră niciun cuvânt până pe strada Curzon. Manfred intră singur, în timp ce însoțitorul său parcă mașina în garaj. Când se întoarse, îi găsi pe Poiccart și pe George adânciți în discuții.

— Ai avut dreptate, Raymond. Leon Gonsalez își dădu jos haina și o aruncă pe un scaun. Acuratețea previziunilor tale e de-a dreptul deprimantă. Tot aștept cu sufletul la gură vreo greșeală și tot nu se întâmplă. Asta mă enervează rău! Ai spus că șarpele va reapărea și șarpele a apărut. O, clarvăzătorule, nu faci o profeție și pentru mine?

Fața lui Poiccart era îngândurată, iar ochii lui închiși la culoare erau aproape ascunși de sprâncenele stufoase, care coborau și mai mult atunci când se încrunta.

— Nu trebuie să fii clarvăzător ca să-ți dai seama că legătura noastră cu Barberton va trimite șarpele către strada Curzon, replică el. Să fi fost Gurther? Sau Pfeiffer?

Manfred se gândi.

— Cred că Pfeiffer a fost. El e cel echilibrat dintre cei doi. Gurther are furtuni în creier, el e nevroticul. Și biciul ăla cu nouă cozi al tău, Leon, nu l-a ajutat să fie mai stabil mental. Pfeiffer a fost, sunt sigur.

— Mda, și eu bănuiesc că biciul l-a destabilizat puțin, spuse Leon. Se tot gândise la lucrul ăsta de parcă ar fi fost ceva la care merită să reflecteze. Gurther e un fel de Jekyll și Hyde, doar că nu are nicio parte bună. E greu de crezut, atunci când îl vezi cum se afundă fără vlagă în fotoliul său de la operă, că acest tânăr desăvârșit nu-și schimbă lenjeria mai des de o dată pe lună și că tremură atunci când aude zgomotul apei în baie. Asta sună de parcă ar fi posedat de diavol. Țin minte un caz din ’99… Dar v-am întrerupt cu ceva?

— Ce ai de gând să faci, Leon? întrebă George Manfred.

— Împotriva șarpelui? Leon ridică din umeri. Mă gândeam să aplicăm vechea tactică militară împotriva raidurilor cu Zeppeline; sau măsurile de siguranță pe care și le iau fermierii împotriva roiurilor de viespi. Nu poți să-i bagi mâna în gât lui *vespa vulgaris* și să-i smulgi acul cu anestezic. Îi distrugi cuibul, sau, în cazul Zeppelinelor, le bombardezi hangarul. În ceea ce mă privește, nu mi-a fost niciodată frică să trec în lumea de dincolo, în niciun fel, dar recunosc că sufăr de o angoasă copilărească în legătură cu mușcăturile de șarpe.

Fața saturniană a lui Poiccart păru să zâmbească pentru o clipă.

— N-ai nicio problemă să-mi furi ideile, spuse sec, iar celălalt râse pe tăcute.

Manfred scrută camera cu mâinile la spate, ținând o țigară egipteană între buze.

— E un tren care pleacă din Paddington spre Gloucester la 10:45. Poți să-i telegrafiezi domnișoarei Goddard la ferma Heavytree și să o rogi să te aștepte acolo cu un taxi? După asta, vreau ca doi oameni să stea de pază la fermă zi și noapte.

Poiccart deschise sertarul biroului și scoase de acolo un carnețel. Răsfoi paginile și spuse:

— E-n regulă. Gordon, Williams, Thompson și Elfred se pot ocupă de asta în Gloucester. Au mai lucrat pentru noi și sunt de încredere.

Manfred dădu din cap.

— Trimite-le instrucțiunile în scris. Mă întreb cine o să se ocupe de cazul Barberton? Dacă e Meadows, e bine, pot să lucrez cu el. Dacă e vorba de Arbuthnot va trebui să facem rost de informații prin metodele noastre.

— Sună-l pe Elver, sugeră Leon și George trase telefonul către el.

Dură câteva minute până reuși să dea de doctorul Elver, dar află, spre ușurarea lui, că inspectorul Meadows preluase cazul.

— Vine spre tine, îi spuse Elver. De altfel, șeful era aici când am ajuns și l-a rugat în mod special pe Meadows să se consulte cu tine. Va fi o adevărată nebunie cu crima asta la Ministerul de Interne. Reușisem să-i convingem pe toți că morțile astea misterioase nu se vor mai repeta și că șarpele a dispărut pentru totdeauna.

Manfred mai întrebă câteva lucruri după care închise telefonul.

— Sunt îngrijorați din cauza populației. Nu știi niciodată ce vor face masele în astfel de situații. Dar aș paria că englezii reacționează în același fel, iar guvernele, în general, urăsc mulțimile inteligente. Asta l-ar putea costa slujba, pe ministru, bietul de el! El, care s-a dat peste cap să rezolve problema…

Un strigăt ascuțit de pe stradă îl făcu să se întoarcă și să zâmbească.

— Ziarele de seară au și preluat-o, evident. Zici că s-a întâmplat în fața ușii lor.

— Dar de ce? întreba Poiccart. Ce făcuse Barberton atât de grav?

— Prima lui abatere, spuse Leon prompt, fără să-l aștepte pe Manfred să răspundă, a fost să plece în căutarea domnișoarei Mirabelle Leicester. A doua, și cea mai gravă, a fost să se consulte cu noi. Era un om mort încă de când ne-a părăsit casa.

Sunetul slab al soneriei îl făcu pe Poiccart să coboare în hol și să primească un bărbat de vârstă mijlocie, unul dintre cei mai buni criminaliști pe care Scotland Yard-ul îl avusese de treizeci de ani încoace. Bărbatul cu față mică, blond-roșcat și care purta un *pince-nez* părea un actor. Mai vizitase Curzon Street și înainte,

iar acum fu întâmpinat cu simpatie. Trecu rapid peste formalități și ajunse la scopul vizitei sale, iar Manfred îi spuse, pe scurt, ce se întâmplase în timpul discuției cu Barberton.

— Mirabelle Leicester este… începu Manfred.

— Angajata lui Oberzohn, știu, veni replica surprinzătoare. A sosit de dimineață la Londra și a primit slujba de laborantă. Nu aveam idee că Oberzohn & Smitts au un laborator.

— Nu aveau până acum câteva zile, îl întrerupse Leon. Laboratorul a fost aranjat special pentru ea.

Meadows dădu din cap și se întoarse către Manfred.

— Nu ți-a spus nimic? De ce voia să se întâlnească cu domnișoara Leicester?

George dădu din cap.

— A fost foarte rezervat în legătură cu acest subiect.

— A venit pe *Benguella,* nu-i așa? spuse Meadows luând notițe. Ar trebui să aflăm ceva de pe vasul ăla înainte să dea drumul echipajului. Dacă nici la bordul unui vas nu mai vorbești, atunci e clar că nu vorbești niciodată. Poate măcar găsim ceva în lucrurile lui. Vii cu mine, Manfred?

— Vin cu plăcere, spuse George grav. Poate chiar te ajut puțin. Sper că nu ai obiecții dacă voi interpreta în felul meu propriu ceea ce urmează să vedem? Și dacă mă lași să am secretele mele.

Meadows zâmbi.

— Desigur. Vei avea dreptul la secretul tău.

Un taxi îi lasă la hotelul Petworth de pe strada Norfolk. Câteva minute mai târziu erau în camera pe care Barberton o rezervase, dar nu mai apucase să o folosească. Cufărul lui era încă închis, haina atârna în spatele ușii. Într-un colț al camerei era o geantă îndesată și bine legată, care conținea, așa cum au descoperit ulterior, o pelerină de ploaie uzată, două pături roase și o pernă împreună cu un scaun rabatabil care și el purta, la rândul lui, semne de folosință îndelungată. Acesta fusese obiectul cercetărilor lor preliminare.

Încuietoarea cufărului cedă la cea de-a treia cheie pe care detectivul o încercă. În afară de câteva schimburi și două costume, dintre care unul era nou și avea încă eticheta de la un magazin din St. Paul de Loanda, în cufăr nu mai era nimic important. Doar un plic plin de hârtii pe care le-au sortat una câte una pe pat. Barberton era cu

siguranță un om foarte meticulos, își păstrase toate chitanțele de la hotel și scrisese pe spate comentarii legate de condițiile de cazare de acolo. Era un hotel în Lobuo care era plin de paraziți. Mai era un altul în Mossamedes despre care scrisese: „șobolanii mi-au mâncat o cizmă. Proprietarul nu a dorit să plătească despăgubiri. Am luat trei prosoape și o față de pernă."

— Un justițiar în embrion, spuse Meadows sec.

Manfred zâmbi.

Pe spatele unei chitanțe era o coloană de cifre: 126, 1315, 107, 1712, cam 24, etc. Înaintea unora dintre aceste numere apărea cuvântul „cam", iar Manfred observă că, invariabil, această particulă apărea doar lângă numerele mari. Înaintea lui 107 era un semn îngroșat cu creionul.

Între hârtii mai erau tot felul de chitanțe. În St. Paul cumpărase un pistol automat și muniție. Pistolul lipsea din cufăr.

— I l-am găsit în buzunar, spuse Meadows scurt. Tipul ăsta se aștepta la ceva necazuri și avea tot dreptul, dacă e adevărat ce se spune, că l-au torturat la Mosamodes.

— Moss-AM-o-dees, îi corectă Manfred pronunția. Aproape că era maniac să corecteze numele locurilor pronunțate greșit.

Meadows citi o scrisoare, dând paginile încet.

— E de la sora lui. Trăiește în Brightlingsea și nu e nimic special decât… Citi un pasaj cu voce tare: „mulțumesc pentru cărți. Copiii vor fi încântați. Cred că te-ai simțit ca pe vremuri când le-ai scris și înțeleg cum te-au ajutat să-ți mai treacă timpul. Domnul Lee a trecut pe aici și a întrebat de tine. E un tip minunat."

Scrisoarea părea să fi fost scrisă de cineva care frecventase școli bune.

— Nu-mi părea ca un om care ar scrie cărți, spuse Meadows, și continuă să scotocească.

Desfăcu o hartă deteriorată a Angolei. Era mai degrabă la o scară mică, așa încât cuprindea inclusiv o porțiune din deșertul Kalahari, în sud, iar în nord se vedeau unduirile fluviului Congo.

— Nu-i niciun indiciu de vreun fel sau altul, spuse Meadows îndreptând harta către fereastră ca să o examineze cu și mai multă atenție. Și cu asta, cred că am examinat cam tot ce-i pe-aici, dacă nu cumva chestia asta reprezintă ceva.

„Chestia” era împăturită într-o bucată de pânză și fusese legată de marginile și de fundul cufărului cu două fâșii de material. Meadows încercă să o desfacă și fluieră.

— Aur, spuse. Nimic nu poate cântări atât de greu.

În cele din urmă, scoase pachetul, desfăcu ambalajul și se holbă uimit la obiectul care-i stătea sub ochi. Era un *bete* african, un nud al unui idol sculptat în lemn, figura unei aborigene.

— Aur? întrebă Manfred neîncrezător, încercând să-l ridice cu două degete. Îl apucă mai bine și îl examină cu atenție.

Nu era nicio îndoială că era aur și chiar de bună calitate. Făcu o zgârietură cu unghia la baza statuetei. Se vedeau urmele unde sculptorul amator tăiase și cioplise metalul.

Meadows știa prea bine cât costă așa ceva: călătorise mult prin Africa și se oprise în multe porturi.

— N-am mai văzut așa ceva până acum, spuse el. Nu pare să fie de dată recentă. Când vezi o chestie ca asta, și arată spre una dintre ciudățeniile fizice ale figurinei, poți să pui pariu că a fost făcută acum cel puțin două sute de ani, și poate chiar și mai devreme de-atât. Nativii din centrul și vestul Africii nu au mai purtat inele la degetele de la picioare, de exemplu, din zilele Imperiului Roman.

Cântări idolul în mâini.

— Cam vreo zece livre[41], cu alte cuvinte, vreo 800 de lire în aur.

Examină pânza în care statueta fusese învelită și exclamă:

— Uită-te la asta.

Într-un colț scria cu creionul:

Al doilea raft de sus stânga, a șasea cavernă cu idoli.

Dintr-o dată, Manfred își aminti:

— Crezi că putem cântări statueta acum? Sunt curios să văd care-i greutatea ei exactă.

— De ce? întreba Meadows curios, în timp ce sună la recepție.

Însuși proprietarul, care știa că poliția face cercetări, răspunse la telefon și, la cererea detectivului, veni în câteva minute cu o balanță din bucătărie pe care o lăsă pe masă. Murea de curiozitate să afle pentru ce aveau nevoie

de acel obiect, dar, din păcate pentru el, inspectorul Meadows nu îl lumină mai mult decât atât și se postă în mod evident în dreptul ușii, până când proprietarul ieși.

Luară statueta de sub pânza sub care fusese ascunsă câtă vreme balanța fusese așezată la locul ei și puse o greutate pe unul dintre talere.

— 10 livre și 7 uncii[5], spuse Manfred triumfător. Știam eu că despre asta era vorba!

— Despre ce? întrebă Meadows uimit.

— Uită-te la listă. Manfred găsi chitanța de la hotel cu coloanele de cifre și arătă către una dintre ele, care avea în dreptul său o cruce neagră.

— 107, spuse Manfred. Ăsta e micuțul nostru, iar explicația e destul de simplă. Barberton a găsit pe undeva o comoară plină de statuete de felul acesteia. A luat-o pe cea mai ușoară. Uită-te la cifre! Le-a cântărit pe toate cu un cântar de mână, dintre acelea care măsoară până la 21 de livre[6]. Ce cântărea peste, le-a aproximat și a scris „cam” 24, „cam” 22.

Meadows se uită la el pierdut, dar Manfred nu părea dezamăgit. Mintea inteligentă a inspectorului începuse să lucreze.

— Nu jaful a fost mobilul, cufărul e neatins. Și nici tălpile nu i le-au ars ca să găsească idolul sau comoara: probabil nu știau nimic despre toate astea, pentru că ar fi fost foarte ușor să-l jefuiască, sau, dacă știau despre statueta lui de aur, au considerat că e o pradă prea puțin importantă ca să se obosească.

Cercetă apartamentul. Pe consola căminului era o fâșie de hârtie maro. O ridică și o cercetă pe ambele fețe. Nu era nimic pe ea și o puse la loc. Manfred o luă și pipăi absent hârtia cu vârful degetelor.

— Singurul lucru care ne mai rămâne de făcut, spuse el analizând camera pentru ultima oară, este să dăm de domnișoara Leicester, spuse Meadows.

Manfred aprobă.

— Ăsta e unul dintre lucruri, spuse încet, al doilea este, bineînțeles, să-l găsim pe Johnny.

— Johnny? întrebă Meadows circumspect. Cine e Johnny?

— Johnny e secretul meu. George Manfred zâmbi. Ai zis că o să am dreptul la unul!

CAPITOLUL 6
În piața Chester

Când Mirabelle Leicester plecă spre Piața Chester, ea simți un amestec de mirare, curiozitate și stânjeneală. Cel din urmă sentiment izvora din exuberanța extraordinară a companioanei ei, care, dintr-o dată și fără vreo justificare reală, își asumase rolul de bună prietenă pe care o cunoști de-o viață. Mirabelle o bănuia pe fată că e actriță, o meserie în care prieteniile de genul acesta nu sunt deloc ciudate. Se întreba de ce mătușa Alma nu venise în oraș și, mai mult decât atât, de ce nu știuse nimic despre prietenia ei cu Newtonii. Că bătrâna avea secrete față de ea, nu era nicio îndoială, dar nu vedea vreun motiv pentru care să nu-i vorbească despre o familie cu care erau prieteni apropiați și care puteau să o ajute în oraș.

Avea timp să se gândească la toate astea pentru că Joan Newton vorbea fără oprire, iar dacă se întâmpla să pună vreo întrebare, aceasta ori își răspundea singură, ori nu avea nevoie de nicio replică.

Piața Chester, acea demnă pată de culoare din Belgravia, formează o zonă impunătoare. Casa mare, în care fata intrase invitată de un valet, avea un aer de confort luxos care ar fi atras până și pe cineva mai puțin receptiv la rafinamente decât Mirabelle Leicester. Intră într-un salon imens, care se întindea de la ușă până în spatele casei, și nici măcar acolo nu se termina, pentru că, din acel capăt, începea o seră uriașă și răcoroasă, înțesată cu flori.

— Monty nu s-a întors încă din oraș, trăncăni Joan în continuare. Dragul de el! E foarte ocupat acum cu toate acțiunile și cu bursa și alte lucruri de genul ăsta.

Rostise „cu toate acțiunile și cu bursa și alte lucruri de genul ăsta” ca și cum acestea ar fi fost niște fenomene care fuseseră inventate doar de alaltăieri, special pentru ca Monty Newton să aibă o ocupație.

— E vreun *boom*? întrebă Mirabelle zâmbind, dar termenul păru să o zăpăcească pe fată.

— Daa, cred că este. Știi ce e bursa, draga mea? Toată lumea care are vreo legătură cu bursa e bogată. Banii pe care îi fac sunt pur și simplu nenumărați! Și banii pot face o fată să se simtă foarte bine… Teatru, petreceri, rochii, perle – de, Monty n-ar sta pe gânduri să-i ofere unei fete de care-i place un șirag de perle.

De fapt, Joan pășea pe nisipuri mișcătoare. Instrucțiunile fuseseră simple și la obiect. Du-te la Piața Chester, împrietenește-te cu ea și nu menționa sub nicio formă că îl cunosc pe Oberzohn. Care era scopul pentru care trebuia să o aducă pe Mirabelle aici, ce plănuia Monty, habar n-avea. Așa că, în acele momente, ea încerca să joace la siguranță, testând terenul, cu trăncăneala ei despre petreceri și bogății nemăsurate, gândindu-se că asta era ceea ce trebuie să facă. Pentru că ea, precum, de altfel, nu puțini dintre prietenii ei, avea o spaimă uriașă la gândul că Monty Newton ar putea să nu fie mulțumit, lucru care, de obicei, lua o formă mai mult decât neplăcută.

Mirabelle râse ușor.

— N-am știut că brokerii sunt atât de bogați, spuse ea sec, și de fapt, pot să te asigur că unii dintre ei chiar nu sunt.

Trecuse cu diplomație peste stângăcia cu perlele pe care Monty le-ar fi dat oricărei fete care i-ar fi plăcut. Deja, își făcuse o imagine clară despre Joan: își dădea seama cât de cât despre educația ei, cam cât de mult o ducea capul și se minuna puțin că un om atât de bine situat social, ca domnul Newton îi permisese surorii lui să între în înalta societate fără o educație prea solidă.

— Hai să urcăm în camera ta, draga mea, spuse Joan. Am pregătit un apartament drăguț pentru tine, sunt sigură că o să te simți foarte bine. Dă spre stradă, iar dacă te obișnuiești cu strigătele lăptarilor sunt sigură că o să-ți placă enorm.

Când Mirabelle inspectă apartamentul fu extrem de încântată. Se apropia de descrierile vagi ale lui Joan. Luxul îi depășea cele mai îndrăznețe visuri. Admiră patul argintiu, covorul gros, albastru, și pereții îmbrăcați în mătase. Rămase încremenită în ușa de la micuța baie plină de argint și sticlă, în care o lumină diafană se reflecta pe pereții de marmură.

— Am să rog să-ți aducă o cană cu ceai, draga mea. Poate vrei să te odihnești după o zi de muncă la fabrica

aia oribilă. Mă întreb cum îl suporți pe Oberzohn, deși, totuși, am auzit că e un om simpatic…

Părea nerăbdătoare să plece, iar Mirabelle abia aștepta să rămână singură.

— Când ai chef, te aștept jos, spuse Joan la plecare și coborî pe scări la timp să se întâlnească cu domnul Newton, care tocmai îi înmâna valetului mănușile și pălăria.

— Ei, e aici?

— E aici, spuse Joan care nu părea incomodată de prezența valetului. Monty, e cam prostuță, nu? N-ar face rău nici unei muște. Care-i planul?

El își pieptăna părul în oglinda de pe hol.

— Care-i planul? reluă el, după ce servitorul se retrase, în timp ce intră în salon înaintea ei.

— Faptul că ai adus-o aici, face parte dintr-un plan, nu?

— Nu fi proastă, spuse Monty calm, în timp ce se trânti pe divan și își puse o pernă de mătase la spate. Și nici prea curioasă, adăugă. Sper că n-ai speriat-o, nu?

— Asta-i bună, spuse ea indignată.

Joan făcea parte dintre acele femei care vorbeau mult mai sigure pe ele atunci când aveau o oglindă în preajmă. Se privea când vorbea, își aranja părul un pic, își întorcea capul după cum știa că-i stă mai bine și nu s-ar fi uitat în ochii unui bărbat până când întreaga lui atenție nu ar fi fost concentrată asupra ei.

— Speriată! N-a fost într-o așa casă în viață ei! Cu ce se ocupă, Monty? E dactilografă sau ceva? Nu prea îmi dau seama.

— E o doamnă, atacă Monty. Genul care o să vorbească întotdeauna limbi străine pentru tine.

Ridică din umăr.

— N-am pretins niciodată că aș fi o doamnă, iar ceea ce sunt ți se datorează ție în totalitate, spuse ea, iar reproșul fu mecanic. El mai auzise chestia asta, nu numai de la ea, ci și de la alte femei aflate în situații similare. Nu cred că e frumos să-mi reamintești de educația mea, având în vedere câți bani am făcut pentru tine.

— Și pentru tine, spuse el căscând. Adu-mi un ceai.

— Ai putea să mai spui și te rog, din când în când, replică ea nervoasă. El zâmbi și începu să răsfoiască ziarul de seară fără să-i mai dea vreo atenție. Ceaiul îi fu adus pe o tavă de argint.

— Unde te duci diseară?

Interesul lui pentru programul ei era neobișnuit și se simți flatată.

— Știi foarte bine, Monty, unde mă duc diseară. Ai promis că mă duci, reproșă ea. Ai să arăți minunat îmbrăcat în armură de cavaler.

El dădu din cap, fără să asculte comentariile ei.

— A, da, mi-am amintit, la Balul Artelor.

Surpriza lui era atât de bine disimulată, încât ea fu dezamăgită.

— Frumos îți șade să uiți. Eu sunt Cenușăreasa, iar Minnie Gray va fi Pierette…

— Minnie Grey nu merge nicăieri, răspunse Monty sorbindu-și ceaiul. Deja am anunțat-o că nu mai e nevoie. Diseară mergi cu domnișoara Leicester.

— Dar, Monty, protestă ea.

— Nici un Monty. Du-te sus și spune-i fetei că i-ai cumpărat un bilet la bal.

— Dar costumul ei, Monty… N-are nicio rochie elegantă, iar Minnie…

— Las-o pe Minnie, ce nu pricepi? Mirabelle Leicester merge la bal diseară. Bătu în tavă la fiecare cuvânt, ca să sublinieze ceea ce avea de spus. Ai un bilet în plus și nu poți merge singură pentru că e un eveniment foarte important, iar prietena ta te-a lăsat baltă. Rochia ei va ajunge aici în câteva minute: e o pelerină în domino, verde strălucitor cu o glugă roșu aprins.

— Ce oribilitate! Pentru moment dezamăgirea îi fu înlocuită de oroare. Verde strălucitor! Nu se potrivește nici unui ten culoarea asta!

El nici nu o băgă în seamă.

— Îi vei explica domnișoarei Leicester, că rochia e de la cineva, care, din motive de sănătate, sau orice vrei tu să inventezi, nu poate veni la dans. Nu va rata ocazia. E evenimentul anului și biletele se vând ca pâinea caldă.

Îl întrebă ce vrea să spună cu toate astea, iar el îi explică cu răbdare.

— Poate că are o durere de cap și vrea să petreacă seara în liniște. Dacă îți spune asta, îi spui că dau o petrecere la noapte și că va fi cam mult zgomot pe aici. Te-a întrebat ceva despre mine?

— Nu, nimic, răspunse Joan dintr-o dată. N-a vrut să știe despre nimic. N-am reușit să o fac să vorbească. E ca o stridie bleagă!

Mirabelle stătea la fereastră și privea spre piață, când Joan bocăni la ușă.

— Am vești minunate pentru tine, draga mea.

— Pentru mine? spuse Mirabelle mirată.

Joan alergă prin cameră, jucând o scenă despre cum credea ea că arată o tânără plină de veselie inocentă.

— Am un bilet în plus pentru Balul Artelor de diseară. Se vând ca…, mă rog, sunt foarte scumpe. Nu-i așa că ești o norocoasă?

— Eu? spuse Mirabelle total surprinsă. De ce sunt eu norocoasă?

Joan se ridică de pe pat și se îndepărtă de ea cu reproș.

— Așa-i că vii cu mine? Dacă tu nu mergi, nici eu nu pot să merg. Trebuia să merg cu Lady Mary… Dar sărăcuța de ea s-a îmbolnăvit.

Mirabelle căsca ochii.

— Dar nu pot să merg, e o petrecere elegantă, nu? Cred că am citit despre asta în ziar. Și sunt și foarte obosită în seara asta.

Joan își țuguie buzele.

— Draga mea, dacă dormi o oră vei fi foarte bine. Și, oricum, nu vei putea să adormi devreme diseară. Monty da una dintre petrecerile lui pentru bărbați și sunt extrem de gălăgioși – dar bineînțeles respectabili – adăugă în grabă. Săraca Joan, avea o misiune care-i depășea capacitățile.

— Mi-ar plăcea să merg, spuse Mirabelle, temătoare să nu-i strice bucuria, dacă aș putea să fac rost de o rochie.

— Am eu o rochie pentru tine, spuse iute fata și fugi din cameră. Se întoarse în câteva secunde și aruncă pelerina pe pat. Nu e cel mai frumos costum, dar are avantajul că poți să porți orice pe dedesubt.

— La ce oră începe balul? spuse Mirabelle, examinându-și gândurile și constatând că nu avea nimic împotrivă să meargă. Era ceva firesc, iar un bal mascat reprezenta pentru ea o experiență cu totul nouă.

— La 10 seara. Vom lua cina înainte ca prietenii lui Monty să sosească. Ți-ar plăcea să-l cunoști pe Monty, nu-i așa? E jos… Vai, ce gentelman, dragă! Pe față era să o bufnească râsul. Puțin mai târziu, fu prezentată mărețului Monty, ale cărui bune maniere erau în sfârșit o ușurare, după încercările neîndemânatice ale lui Joan de a

fi amabilă și încântătoare. Monty călătorise în toată lumea și avea tot felul de istorii amuzante de povestit. Mirabellei aproape că-i plăcea de el, deși avea senzația că era un pic filfizon și, cu toate astea, nu i-a părut rău când a aflat că oaspeții pe care îi aștepta la cină nu urmau să sosească decât după ce ea și Joan plecau la bal.

Cina o făcu să se relaxeze. Monty era un om umblat prin lume, politicos până la punctul în care devenea prea prețios. Nu spusese nimic și nici nu sugerase ceva care ar fi putut să o facă să se simtă ofensată. Erau în mijlocul mesei când, pe stradă, se auzi strigătul băiatului cu ziare. Prin ferestrele salonului îl văzu pe valet cum coboară să cumpere gazeta. Insul se holbă la titluri și urcă încet înapoi scările, citind ziarul. Puțin mai târziu, intră în cameră și trebuie că-i făcu un semn gazdei, căci Monty ieși imediat, iar vocile lor se auziră din hol. Joan era neliniștită.

— Mă întreb care-i problema, se miră ea un pic nervoasă. E proastă creștere să lași niște doamne așa, în mijlocul cinei…

În momentul acela, Monty se întoarse în cameră. I se părea ei, sau pălise dintr-o dată? Joan observă și își încruntă sprâncenele, dar era prea înțeleaptă ca să comenteze asupra acestui lucru.

Domnul Newton se așeză la locul lui, scuzându-se, și își mai turnă un pahar de șampanie. Mâna îi tremură pentru o secundă, după care zâmbi și își reveni.

— Ce s-a întâmplat, Monty?

— Nimic, spuse el scurt și reluă conversația de unde o lăsase atunci când părăsise camera.

— Sper că nu e iar șarpele ăla, spuse Joan tremurând. Doamne, asta chiar mă sperie. Nu mă mai culc noaptea fără să mă uit mai întâi sub pat sau fără să-mi scutur hainele. Ar fi trebuit să dea de urma lui deja, de câteva luni, dacă poliția…

În acel moment văzu privirea rece și amenințătoare a lui Monty, iar cuvintele îi înghețară pe buze.

Mirabelle urcă să se îmbrace, iar Joan ar fi urmat-o, dacă bărbatul nu i-ar fi făcut un semn să rămână.

— Ești cam vorbăreață, Joan, spuse el mai calm decât s-ar fi așteptat ea. Șarpele nu e un subiect de discutat la cină. Și, ascultă! Se duse pe hol și se uită împrejur, apoi se întoarse și închise ușa. Fata să stea pe lângă tine.

— Și cine o să mai danseze cu mine? Halal noapte o să mai am! spuse ea bosumflată.

— Benton o să fie acolo să aibă grijă de tine și cineva din „Vechea Gardă”…

Văzu privirea ei înfricoșată și chicoti.

— Ce-ai pățit, prostuțo? întrebă el înveselit. Va dansa el cu fata.

— Mi-aș fi dorit să nu-i văd pe tipii ăștia acolo, spuse ea tulburată, dar el continuă fără să o bage în seamă.

— Am să ajung la 11:30. Să mă aștepți la intrarea de lângă barul american. Grupul meu n-a apărut, mă înțelegi? Te vei întoarce aici la miezul nopții.

— Așa devreme? spuse ea din nou dezamăgită. Dar nu se termină decât…

— Te întorci la 12 noaptea, zise el fără cale de întoarcere. Te duci în cameră și ștergi orice urmă că ea ar fi fost pe-aici. Ai înțeles? Nu rămâne nimic în urmă.

— Dar când se va întoarce, ea va…

— Ea nu se mai întoarce, îi răspunse Monty Newton și fetei îi îngheță sângele în vine.

CAPITOLUL 7
„Persuasiune morală”

— E cineva care vrea să intre, domnule Guvernator. Era 9 și un sfert. Fetele plecaseră de zece minute și Montague Newton se întinsese până la momentul la care trebuia să se îmbrace. Puse deoparte cărțile cu care își dădea o pasiență.

— Un bărbat care vrea să mă vadă? Cine e, Fred?

— Nu știu. Nu l-am mai văzut. Mi se pare cam băgăcios.

Aha, un detectiv. Sprâncenele lui Monty se ridicară. Avusese de-a face cu mulți detectivi în cariera sa, dar reușiră să-i piardă urma de ceva vreme.

— Invită-l înăuntru, spuse el dând din cap.

Bărbatul slab, îmbrăcat în costum, care intră încet în cameră îi era necunoscut lui Monty, care știa majoritatea figurilor importante din lumea detectivilor și, totuși, într-un fel fața acestuia îi era familiară.

— Sunteți căpitanul Newton?

— Chiar el, spuse Newton zâmbind.

Vizitatorul privi spre ușa pe care valetul tocmai ieșise.

— Toți servitorii dumneavoastră ascultă pe la uși? spuse încet, iar fața lui Newton deveni roșie. Într-o fracțiune de secundă se repezi spre ușă și o deschise brusc, la timp să-l vadă pe servitor cum dispare.

— Vino încoace! îl chemă înapoi și îi urlă în față: Dacă vrei să știi ceva, de ce nu vii să mă întrebi? țipă el. Dacă te mai prind ascultând vreodată la ușa mea, te omor!

Valetul dispăru pe nesimțite.

— De unde ai știut? grohăi Newton, întorcându-se în cameră și trântind ușa în spatele lui.

— Am calități de spion și continuă fără oprire; am venit pentru domnișoara Mirabelle Leicester.

Ochii lui Newton se îngustară.

— Domnișoara Leicester nu e aici. A plecat acum un sfert de oră.

— N-am văzut-o ieșind din casă.

— Nu, n-ați văzut-o, a ieșit pe la grajduri. So – se gândise să spună sora mea, dar se răzgândi, aa… prietena mea mai tânără…

— Flash Jane Smith, nu? spuse străinul.

Newton făcea fețe-fețe. Era pe punctul de a-și pierde sângele rece, care, pentru el, însemna nouă zecimi din calitățile lui morale.

— Cine sunteți totuși dumneavoastră?

Străinul își umezi buzele cu vârful limbii, un tic enervant pe care îl avea dintr-o rațiune inexplicabilă.

— Numele meu este Leon Gonsalez, spuse el simplu.

Instinctiv, Newton se retrase. Da, acum își amintea! Iar sângele i se scurse din obraji. Se strădui să zâmbească.

— Unul dintre redutabilii patru justițiari, nu-i așa? Ce specimene extraordinare sunteți voi! spuse el. Mi-aduc aminte că, acum 10-15 ani, numai rostirea numelui vostru mă îngrozea… Voi aplicați pedepsele acolo unde legea dădea greș, nu-i așa?

— Va trebui să puneți deoparte aceste amintiri, spuse Leon ușor. Nu am venit aici să dau date biografice.

Dar Newton părea să nu se oprească.

— Știu un om, vorbea încet, pe un ton vehement și apăsat, căruia i-ai provocat un mare necaz, domnule Leon Gonsalez. Un om care își aduce aminte de tine și când se roagă. Dar n-am să-ți spun despre cine e vorba.

— Nici nu e nevoie. Vă referiți la minunatul Oberzohn. Nu cumva i-am ucis fratele? A, da, așa credeam și eu. Era bărbatul acela cu capul oxicefalic și cu acea bărbie cuprinsă de prognatism. Un caz interesant: mi-ar fi plăcut să fac toate măsurătorile necesare în cazul lui, dar eram cam pe fugă.

Aproape că-și cerea scuze pentru graba lui.

— Dar ne îndepărtăm de subiect, domnule Newton. Spuneați că tânăra a ieșit din casă pe la grajduri și că ați lăsat-o în grija domnișoarei – nu știu cum îi spuneți dumneavoastră. De ce a plecat pe acolo?

Leon Gonsalez avea ceva mai mult decât calități de spion, și anume un real instinct pentru adevăr, și simțise, din prima, două lucruri. Primul, că Newton nu mințea când spunea că fata părăsise casa și al doilea, că există un motiv foarte bun, și nu neapărat sinistru, pentru această plecare pe furiș.

— Unde a plecat?

— Acasă, răspunse Newton scurt, unde în altă parte?

— A venit la cină cu intenția de a rămâne aici peste noapte?

— Uite ce e, Gonsalez, îl întrerupse Newton nervos. Tu și gașca aia a ta valorați ceva acum 20 de ani, dar v-a cam trecut timpul și nu mai tremură nimeni când aude de cei trei justițiari. Și nu ești atât de înfricoșător, de-aproape! Nu sunt un copil, ai înțeles? Dacă vrei să te plângi du-te la poliție!

— Meadows e afară. L-am convins să mă lase să vin eu primul la tine, spuse Leon iar Newton tresări.

— Afară? întrebă Newton neîncrezător.

În două secunde fu la fereastră și trase jaluzeaua. Pe partea cealaltă a străzii stătea un bărbat care supraveghea casa. Îl recunoscu imediat.

— Invită-l înăuntru.

— Unde s-a dus tânăra? E tot ce vreau să știu.

— Acasă, ți-am spus.

Leon se duse spre ușă și îi făcu un semn lui Meadows. Își șoptiră ceva, iar Meadows intră în cameră, unde fu primit cam înțepat de către proprietarul casei.

— Care-i poanta Meadows? Îți trimiți mai întâi ogarul să facă cercetări?

— Dacă te referi la domnul Gonsalez, a venit aici pe cont propriu, îi răspunse rece Meadows. Nu pot să împiedic pe nimeni să te interogheze. Unde e tânăra?

— V-am spus, a plecat acasă. Dacă nu mă credeți, puteți percheziționa locul oricare dintre voi.

Nu părea să blufeze. Leon era sigur de asta. Se întoarse către inspector.

— Nu cred că e cazul să-l mai ținem ocupat pe domnul.

Aproape că ieșise din cameră când, peste umăr, îi spuse lui Newton:

— Șarpele ăla iar e ocupat, Newton!

— Despre ce șarpe vorbești?

— Tocmai a mai omorât un om, azi noapte, pe cheiul Tamisei. Sper ca asta să nu-i strice seara Lisei Marthon.

Meadows observă cum bărbatului i se schimbă culoarea din obraji.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți, replică el strident.

— Tu aranjaseși ca Lisa să-l ia pe Barberton diseară și să-l facă să vorbească. Și iat-o acum pe săraca fată, pregătită de atac, că nu mai are decât un cadavru pe care

să-l tragă de limbă, numai un bărbat asasinat. Se întoarse brusc, iar vocea îi căpătă gravitate: Ăsta-i cuvântul potrivit, asasinat, nu-i așa, Newton?

— Habar n-am despre ce vorbești.

În timp ce mâna lui Newton se îndrepta către clopoțel, Leon spuse:

— Ne descurcăm singuri să ieșim din casă.

Închise ușa după el, iar apoi trânti poarta de la intrare. Monty ajunse prea târziu la fereastră ca să-și vadă oaspeții nepoftiți plecând și urcă în camera lui să se schimbe, cu mintea mai mult decât tulburată.

— Valetul îl strigă de pe hol.

— Îmi pare rău pentru chestia asta, sir. Eu am crezut că-i doar un băgăcios dintr-ăia…

— Gândești prea mult, Fred, aruncă Newton un mârâit către valetul său. Acum, treci la locul tău, care e în camera servitorilor. Te chem eu dacă am nevoie de tine.

Continuă să urce scările, în timp ce valetul se întoarse indignat în cealaltă parte.

Deschise ușa camerei sale, aprinse lumina, închise ușa și era pe cale să deschidă șifonierul când un braț de oțel îl apucă de gât și-l trânti dintr-o dată pe podea. Întins cu fața în sus, privea către figura impenetrabilă a lui Gonsalez.

— Strigă și vei muri, îi șopti o voce în ureche.

Newton rămase tăcut.

— Te-aranjez eu pentru chestia asta, bâlbâi el.

Celălalt clătină din cap.

— Eu cred că nu, dacă prin m-aranjezi înțelegi să depui o plângere la poliție. Te urmăream demult, domnule Monty Newton, și vei fi de-a dreptul uluit să afli că am fost de câteva ori în casa dumitale. Acolo, după draperie, ai un mic seif în perete, aruncă el, arătând cu capul înspre colțul camerei, și te voi surprinde din nou spunându-ți că am deschis ușa și ți-am fotografiat toate documentele dinăuntru.

Văzu frica din ochii individului atunci când scoase o pereche de cătușe de aluminiu de o formă bizară și le fixă pe încheieturile lui Monty. Îl ridică aproape fără efort și, chiar dacă era greu, îl aruncă pe pat. Încuie ușa, se așeză lângă prizonierul său, și începu să-i lege gleznele, iar apoi să-i scoată încălțările.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă Monty alarmat.

— Încerc să aflu unde a fost dusă domnișoara Leicester, răspunse Gonsalez care îi scosese deja un pantof și, dându-i jos ciorapul de mătase, îi examina cu ochi critic talpa goală. Cercetările minuțioase și aflate în granițele stricte ale legii durează foarte mult și, de obicei, la sfârșit nu sunt încununate de succes. Din păcate pentru tine, eu nu am nici un minut de pierdut.

— Ți-am spus că s-a dus acasă.

Leon nu răspunse. Deschise un sertar al biroului căută ceva vreme până când, într-un final, găsi ceea ce căuta: o eșarfă subțire de mătase pe care, în ciuda zbaterii omului de pe pat, reuși să i-o îndese în gură.

— În Mosamodes, spuse el, iar dacă vei pronunța acest cuvânt vreodată în fața prietenului meu, Manfred, ai grijă să-l spui corect, e destul de sensibil la chestiile astea, câțiva dintre prietenii tăi l-au luat pe sus pe un individ pe care-l chema Barberton, pe care, ulterior, l-au și omorât, nu înainte de a-i arde tălpile ca să-l facă să vorbească. A fost un erou. Vreau să văd acum cât de erou ești tu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu face asta, bolborosi Newton.

Gonsalez avea în mână o cutie plată de metal pe care o scosese dintr-un buzunar, iar prizonierul său îl urmărea fascinat cum deschide capacul, și aprinde o brichetă în apropierea suprafeței sale înnegrite. O flacără albastră se înălță în cameră.

— Poliția este o instituție excepțională, spuse Leon. Găsise pe masă un toc de pantof argintiu pe care, acum, îl încălzea calm în flacără, ținându-l cu o batistă fină de mătase. Din păcate, când ai de-a face cu crime violente, persuasiunea morală și tratamentele blânde nu produc altceva în sufletul adversarilor decât o senzație de amuzament și compătimire disprețuitoare. Englezii, care au urcat legea pe un piedestal, s-au săturat să tot întemnițeze criminalii și s-au apucat să-i biciuiască și, iată, criminalii s-au împuținat. Când soldații ruși au ajuns la Londra, autoritățile au făcut singura mișcare inteligentă care era de făcut: au retras poliția și au scos artileria, având o singură dorință și anume să-i omoare pe toți, cu orice risc. Violenței îi e teamă de violență. Soldatul trăiește cu teroarea puștii sale – apropo, am înțeles că vechea gardă a revenit în forță, nu?

Când pe Leon îl apuca să vorbească în acest fel, putea s-o țină cu orele.

— Nu înțeleg ce vrei, mormăi Monty.

— N-ai cum. Intrusul ridică tocul de pantof acum înnegrit și fumegând și-l apropie cât de mult putu de față.

— Mda, cred că e suficient, spuse și se apropie de pat.

Bărbatul își retrase picioarele, anticipând durerea, dar o mână lungă îl prinse de glezne și i le îndreptă la loc.

— S-au dus la Balul Artelor. Prin eșarfă, glasul îi suna dogit.

— Balul Artelor? Gonsalez se uită în jos spre el și apoi, aruncând tocul în șemineu, îi scoase călușul. De ce s-au dus la Balul Artelor?

— Nu vroiam să-mi stea în cale în seara asta.

— Și o să fie acolo și Oberzohn?

— Oberzohn? Monty izbucni într-un râs isteric.

— Sau Gurther?

— De data asta Domnul Newton nu mai râse.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, replică el.

— Vom ajunge la asta mai târziu, zise Leon desfăcând nodul de la glezne. Poți să te ridici acum. Pe la cât crezi că se vor întoarce?

— Nu știu. Joan știe că nu trebuie să se grăbească, pentru că eu mă întâlnesc cu cineva în noaptea asta aici.

Lucru care suna plauzibil. Leon își aduse aminte că Balul Artelor era un bal mascat, așa că avea sens ca fetele să iasă pe la grajduri, în loc să o facă pe intrarea principală. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Newton spuse:

— A fost ideea domnișoarei Leicester să iasă prin spate. Ea e puțin cam timidă… Purta un domino…

— Culoarea?

— Verde, cu glugă roșie.

Leon îi aruncă o privire iute.

— Cam iese în evidență. Și care era ideea?

— Nu știu care era ideea, urlă Newton stând pe marginea patului și trăgându-și un ciorap. Dar uite ce știu, Gonsalez, spuse el cu o răbufnire în voce care trăda pe jumătate mânie și pe jumătatea teamă, știu că o să-ți pară rău pentru că mi-ai făcut asta!

Leon se îndreptă spre ușă, întoarse cheia și o deschise.

— Tot ce-mi doresc este să nu-ți pară rău că nu te-am omorât, spuse și dispăru.

Monty Newton aşteptă până când observă de la fereastra înaltă a camerei sale cum silueta subţire alunecă pe trotuar şi trece de colţul străzii, după care se repezi jos, încălţat numai cu un pantof, să dea un telefon în New Cross, numărul 93.

CAPITOLUL 8
Casa lui Oberzohn

Viaductele a două căi ferate care se întâlneau, formau laturile unui triunghi a cărui bază era susținută de canalul Grand Surrey, cu apele sale întunecate și murdare. În acest triunghi se înălțau ruinele înfricoșătoare ale unui depozit în care, pe vremuri, fuseseră mărfurile companiei O&S. Un Zeppelin care trecuse pe acolo aruncase la întâmplare o bombă incendiară care străpunsese acoperișul, lăsând în urma sa o gaură mare și urâtă. Incendiul care urmase lăsase tocurile de fier ale ferestrelor contorsionate și distruse. Printr-un miracol, acoperișul rămăsese neatins, cu excepția marginilor întunecate de deasupra găurii prin care focul se înălțase până la 100 de picioare.

Depozitul era chiar în calea șenalului navigabil al canalului. Barjele se opreau aici, descărcând baloți de cauciuc, nuci de cocos, chiar și nitrați, și erau încărcate din nou cu pânză de Manchester sau, după caz, tot felul de zdrăngănele din alamă lăcuită, produse la Birmingham.

Domnul Oberzohn își trimitea mereu aici cargourile de băuturi spirtoase de la Hamburg, de vreme ce Germania era țara alcoolului sintetic. În centrul triunghiului se găsea o vilă de cărămidă roșie, care arăta și mai rău decât fabrica. Îi lipsea măreția inefabilă, amestecul acela de tragedie și patos, care e de obicei propriu unei clădiri arse într-un incendiu, oricât de hidoasă fusese construcția la început.

Vila fusese construită după schițele care se aflau în posesia domnului Oberzohn și era replica exactă a casei din Suedia în care acesta fusese născut. Acoperișul era din țigle gri; ușa ciudată avea inserții de sticlă, iar ornamentele de metal în formă de câine flancau cărarea îngustă care trecea printre gardul de sârmă ghimpată și docul care mărgineau grădina.

Aici locuia Oberzohn în singurătate, dar nu deplină. Ați doi bărbați trăiau în casă, împreună cu un bucătar suedez solid și o cameristă daneză foarte ștearsă, o fată

care lucra de dimineața până seara fără să se plângă și care abia scotea o vorbă, fără să zâmbească niciodată. Cei doi bărbați aveau în jur de 30 de ani. Locuiau în camerele din turnurile aflate în fiecare capăt al clădirii și aveau puține lucruri în comun. Jucau uneori cărți, dintr-un pachet vechi și unsuros, dar niciunul dintre ei nu vorbea mai mult decât era necesar. Aveau fețe osoase și semănau întrucâtva între ei. Amândoi aveau buzele subțiri și drepte, ochii rotunzi, negri și pătrunzători, plini de o curiozitate ascuțită, dar înfricoșătoare.

— Arată de parcă ar privi cum sunt omorâți porcii, și le-ar face plăcere fiecare moment, spuse Gonsalez când se duse să cerceteze terenul. Unul este Iwan Pfeiffer, celălalt este Sven Gurther. Amândoi au scăpat de la spânzurătoare în Germania, amândoi au condamnări. Sunt niște brute antrenate pe tipicul german, la fel de lipsiți de milă ca și lupii. Dezumanizați.

Cei trei justițiari, ca de obicei, puseseră în funcțiune mașinăria legii și constataseră că mâinile poliției erau legate.

Doar depășind limita legii cei doi indivizi puteau fi deportați, dar legea era greu de depășit. În aparență, nu comiseseră nicio infracțiune. O femeie, nu cel mai de seamă cetățean, depusese o plângere împotriva unuia dintre ei. Avusese loc o investigație, dar nu se găsise nicio dovadă. Însuși caracterul reclamantei prevenise orice condamnare, iar cazul fusese închis de către poliție.

Însă altcineva se mișcase mai rapid.

Într-o dimineață, înainte de răsăritul soarelui, un polițist care patrula prin zonă, a auzit un urlet sălbatic și s-a uitat în jur după vreun câine. În schimb, a găsit într-unul dintre intrândurile înguste care duceau la canal, un bărbat. Era legat de gardul înalt și alunecos, iar spatele său gol purta urme de bici. Douăzeci și cinci de lovituri: un expert a opinat ulterior că biciul folosit fusese chiar oficiala „pisică cu nouă cozi”.

Cei de la Scotland Yard, curioși și suspicioși, i-au bănuit pe cei trei justițiari. Aceștia însă aveau alibiuri atât de puternice, încât nu puteau fi combătute. Sven Gurther a rămas nerăzbunat, iar apoi s-a ținut departe de locul acela.

În casa aceasta existau camere în care intra doar doctorul Oberzohn. Menajera daneză se plângea bucătarului că, atunci când trecea prin fața ușii uneia

dintre aceste camere, iar doctorul ieșea, un val de aburi și căldură o făceau să tușească timp de vreo oră. Și mai era o cameră în care, din când în când, doctorul îngrămădea tot felul de aparate. Erau acolo mașinării ciudate, electrice, (mult mai vechi decât cele pe care le văzuse Mirabelle în timpul scurtei vizite din City Road), chiar și un aparat care producea oxigen lichid, e-adevărat că nu foarte nou, dar încă în uz.

În mod straniu, Oberzohn nu era un doctor în medicină. Nu era nici măcar doctor în chimie. Doctoratul pe care îl avea era în literatură și drept. Aceste experimente erau hobby-urile lui, plăceri pe care le avea încă din copilărie.

În acea seară stătea în biroul său aglomerat, citind un volum de filosofie germană și se gândea la orice altceva. Deși soarele abia apusese, obloanele și perdelele erau trase; focul trosnea în șemineu, iar lumina puternică, provenită de la trei lămpi electrice radia în cameră.

Liniștea fu întreruptă de țârâitul telefonului. Ascultă, mormăind câteva replici:

— Deci, spuse în cele din urmă, și rosti câteva cuvinte în engleza lui stricată.

Își puse cartea la o parte, se afundă în papucii lui de catifea și apăsă de două ori pe soneria de lângă șemineu. Gurther intră fără zgomot și rămase în așteptare.

Era neîngrijit și nebărbierit. Bărbia ascuțită și buza superioară erau vineții. Anchiorul cămășii ieșea din haină și părea unsuros și aproape negru la margini. Aștepta atent, zâmbind în gol, cu ochii fixați într-un punct de deasupra capului doctorului.

Doctorul Oberzohn își ridică privirea.

— Vreau să fii un gentleman perfect în seara asta. Vorbi în acea limbă germană de nord pe care suedezul o învățase atât de repede.

— *Ja, Herr Doktor*!

Omul se scurse din cameră.

Dintr-un motiv oarecare, doctorul Oberzohn ura germanii. La fel și Gurther și Pfeiffer. Gurther, pentru că aceștia luaseră pe sus micuța închisoare din Altostadt ca să-l omoare după ce câinii găsiseră cadavrul doamnei Siedlitz. Ar fi murit atunci, dacă n-ar fi intervenit poliția, care, mirosind o revoltă comunistă, împrăștiase mulțimea și îl trimisese pe Gurther sub escortă, către cel mai apropiat oraș. Cei doi polițiști care-l transportaseră nu

mai fuseseră văzuți de atunci. La doi ani după aceea, Gurther apăruse în mod misterios în Anglia, având un pașaport legal. Nu există vreo dovadă, nici măcar pentru faptul că el ar fi fost Gurther – dar Leon, Manfred și Poiccart o știau.

De altfel, existase și o alternativă la biciuire.

— Ar fi fost mai simplu să-l fi ținut cu capul sub apă până se înneca, spunea Leon.

Dezbătuseră, la acel moment, subiectul și aleseseră să-l biciuiască, dar nu din motive sentimentale sau morale, pentru că acesta le-ar fi fost străine. Gurther își primise pedeapsa și nu știuse niciodată cât de aproape fusese de apele întunecate și tulburi ale canalului.

Doctorul Oberzohn își reluă lectura – o carte despre sufletul uman, imortalitate și timp. Era chiar în mijlocul unei analize asupra eternității, când Gurther reapăru îmbrăcat ca un gentelman perfect. Costumul îi cădea impecabil, cămașa și vesta erau croite fără cusur. Cămașa era albă ca neaua, pantalonii la linie, papionul și gulerul scrobit…

— E foarte bine, spuse doctorul Oberzohn, analizându-l cu atenție. Dar butonii trebuie să fie cu perle, nu metalici. Lanțul de la ceas e demodat, nu mai poate fi purtat. Eticheta nu te lasă să ai accesorii atât de evidente. Mă gândesc, parcă ar merge și o mustață?

— *Ja, Herr Doktor*!

Gurther, care pe vremuri fusese actor, dispăru din nou. Când se reîntoarse, butonii metalici dispăruseră, iar în locul lor stăteau două perle mici; vesta albă pe care o purta nu mai era traversată de vreun lanț de ceas. Deasupra buzei îi apăruse o mică mustață castanie, atât de naturală încât nici măcar Oberzohn, analizând-o cu atenție, nu putu să-i găsească vreun cusur. Doctorul scoase din buzunar trei bancnote noi.

— Mâinile tale, te rog!

Gurther făcu trei pași către bătrân, se opri, își pocni călcâiele și își întinse mâinile pentru a-i fi inspectate.

— Bravo! Îl știi pe Leon Gonsalez? Va fi la Balul Artelor. N-o să-l vezi costumat. El e cel care te-a biciuit.

— El e cel care m-a biciuit, spuse Gurther tăios.

Se lasă liniștea, iar Oberzohn își pocni buzele.

— De asemenea, a mai făcut un lucru, care l-a făcut să poarte pecetea de asasin fără scrupule… Cred… Da, cred, dragul meu Gurther… că acolo va fi și o fată, însă

oamenii mei vor fi acolo să aibă grijă de lucrurile astea. Benton o să-ți dea instrucțiunile. Tu să te ocupi doar de Gonsalez.

Gurther se înclină rigid.

— M-am rugat să primesc ordinul ăsta, spuse înclinându-se din nou și se retrase.

Mai târziu, doctorul Oberzohn auzi zgomotul mașinii care demară spre stradă. Își reluă cartea: problema eternității era fascinantă.

★ ★ ★

Balul Artelor de la Corinthian Hall era unul dintre evenimentele anului, iar biletele emise exclusiv membrilor celor trei cluburi erau vânate cu nerăbdare de către oamenii de lume care nu puteau fi asociați, nici măcar pe departe, decât cu arta de a trăi.

Când fata intră în sala aglomerată, se uită împrejur, minunându-se. Balcoanele luminate blând și pe jumătate acoperite cu flori fuseseră transformate în loje. Acoperișul era drapat cu fâșii aurii și albastre. La unul dintre capetele imensei săli era un aranjament imens de flori, în spatele căruia cânta una dintre cele două orchestre. Măști de toate felurile se unduiau ritmic pe podeaua lucioasă.

În timp ce fata privea de jur-împrejur, uimită și încântată, doi bărbați, unul în haine de seară, celălalt într-un costum de brigand, se apropiară de ea din umbra balconului.

— Iată-i și pe partenerii noștri, spuse Joan plină de viață. Mirabelle, aș vrea să ți-l prezint pe Lordul Evington.

Bărbatul în haină de seară își mângâie mica mustață, pocni din călcâie și se aplecă în față, într-o plecăciune rigidă. Avea o figură mică, puțin palidă și lipsită de orice zâmbet. Ochii lui rotunzi și întunecați o cercetară pentru o clipă și apoi spuse cu o voce înaltă și aspră, cu doar o urmă de accent străin:

— Îmi face plăcere să va întâlnesc, domnișoară Leicester.

Accentul lui o frapa la fel de tare ca și sărutul rece pe care i-l lăsase pe mână, și, ca și cum i-ar fi citit gândurile, bărbatul adăugă grăbit:

— Am trăit atât de mult în străinătate, încât Anglia și toate manierele englezești îmi sunt străine. Dansați? Și n-ar fi mai bine să purtați masca? Eu trebuie să mă scuz pentru costumul meu, ridică el din umeri, dar n-am mai găsit niciun costum de gală disponibil.

Ea își puse masca roșie pe față și, în secunda următoare, pluti prin mulțime și dispăru.

— Nu înțeleg nimic, Benton. Joan era înfricoșată și îngrijorată. Începuse să-și dea seama că jocul ăsta era oarecum diferit. Rolul ei era mai sinistru decât oricare altul de până acum. Să facă atmosferă printre mesele de joc ale căpitanului Monty Newton era una; dar niciodată nu văzuse banda operând împotriva unei femei.

— Habar n-am, mormăi brigandul, care era îmbrăcat potrivit cu situația. Ne-au chemat de urgență pe toți. Se uită împrejur, nesigur, ca și cum i-ar fi fost teamă că vorbele lui ar putea fi auzite. Toți șmecherii sunt aici: Defson, Cuccini, Jewy Stubbs…

— Șmecherii? Șopti ea îngrozită, pălind sub machiaj. Vrei să spui…?

— Toți sunt aici; asta e tot ce știu, replică el. Au început să apară cu jumătate de oră înainte de a veni tu.

Joan tăcu, inima îi bătea cu putere. Înseamnă că Monty îi spusese adevărul. Știa că undeva, în spatele lui Oberzohn, în spatele lui Monty Newton, exista o mașinărie perfectă, din care ea apucase să vadă la lucru doar o mică parte. Desigur că partidele de cărți ale lui Monty era profitabile, dar bănuia de ceva vreme că, în spatele, lor se ascundea altceva. Organizația avea o trupă de ucigași recrutați din toate colțurile lumii. Monty Newton vorbea uneori, când se amețea, despre ceea ce el numea, în glumă, „Vechea gardă”. Cum fuseseră angajați, pe ce criterii, în ce scop, nu o interesase niciodată. Veneau și plecau din Anglia în serie. Odată, Monty îi spusese că oamenii lui Oberzohn se duseseră la Smyrna și îi pomenise vag despre un act de concurență neloială de care se lovise O&S. După aceea, citise în ziare despre o rebeliune religioasă din care rezultase incendierea mai multor clădiri ale unor firme și câteva depozite. Monty n-a mai spus nimic despre concurenții neloiali. Vechea gardă revenise în Anglia, mai puțin unul dintre membri, care fusese împușcat în stomac în timpul acelei rebeliuni religioase. Ce fel de credință specială și cât de profundă putea să aibă acel om, încât să-l facă să pună mâna pe

arme pentru acea cauză, ea nu aflase niciodată. Știa doar că era mort, pentru că Monty îi scrisese văduvei, care trăia undeva în Bronx.

Joan știa multe despre afacerile lui Monty și asta pentru că stătea mult în preajma lui. Fie că poza în nepoata sau fiica lui, sau drept vreo soră, sau altă relație și mai strânsă, ea era, fără îndoială, cea mai apropiată confidentă pe care o avea.

— Cine-i omul acela cu mustață? Vreunul dintre ei? întrebă ea.

— Nu, e omul lui Oberzohn. Pentru Dumnezeu, nu-i spune lui Monty că ți-am spus asta. Am ordine clare să fiu prudent în legătură cu chestia asta.

— Dar fata, ce se va întâmpla cu ea? Ce au de gând să-i facă? întrebă ea terorizată.

— Hai să dansăm, spuse Benton și aproape o târî pe ringul de dans. Ajunseseră în centrul ringului, când, fără nici un semn prevestitor, toate luminile din sală se stinseră.

CAPITOLUL 9
Înainte ca luminile să se stingă

Orchestra se opri, o rafală de aplauze veni de la dansatorii înfierbântați și, chiar înainte ca aplauzele să înceapă, cea de a două formație atacă primele măsuri din *Kullo.* Mirabelle nu era tocmai încântată. Partenerul ei era unul dintre cei mai corecți dansatori, însă lor le lipsea exact scopul comun, acea comuniune de interese care face diferența între cei care se potrivesc și cei care nu.

— Pot să mă așez? imploră ea. M-am cam încălzit.

— Ar dori grațioasa doamnă să iasă pe hol? întrebă el. E mai răcoare acolo, iar scaunele sunt confortabile.

Se uită la el ciudat.

— „Grațioasă doamnă" este o expresie germană, de ce o folosiți, Lord Evington? Nu mă înțelegeți greșit, îmi place cum sună, se grăbi ea să-l asigure.

— Am trăit mulți ani în Germania, replică domnul Gurther. Nu-mi plac nemții, sunt atât de proști.

Dacă ar fi spus polițiștii germani, ar fi fost mai aproape de adevăr și, dacă ar fi adăugat că părerea îi era împărtășită, chiar ar fi putut să-și crească credibilitatea spuselor.

La capătul sălii, ascunsă de aranjamentele florale din fața orchestrei, era o ușă care conducea către o cameră mai mică, de obicei separată de două uși rabatabile. În seara aceea, camera urma să fie folosită drept seră. Peste tot erau palmieri și flori multicolore. Fuseseră creați boscheți artificiali, iar colțișoarele confortabile, parțial ascunse privirii de tufe, adăposteau scaune și mese care să satisfacă toate dorințele celor care ar fi dorit să stea afară.

El rămase la intrarea micuței grote, abia luminată de un lampion chinezesc.

— Mai bine am sta afară, spuse Mirabelle și își trase un scaun.

— Mă scuzați.

Într-o clipă fu lângă ea, aranjă scaunul, găsi o pernă, iar ea se așeză cu un oftat de ușurare.

Era prea devreme pentru aperitive. Privi în jur. Nu văzu decât un singur chelner așezându-și sorțul cu un ochi către vreun posibil client. În rest, erau singuri.

— Doriți să beți vin? Nu? O limonadă? Perfect. Chemă chelnerul și îi dădu comanda. Trebuie să mă scuzați dacă mă comport puțin straniu. Am stat în Germania mulți ani, în afară de perioada războiului, când am fost în Franța.

Domnul Gurther fusese cu siguranță în Germania mulți ani, dar nu călcase niciodată în Franța, și nici nu auzise vreo împușcătură trasă în război. E adevărat că o bombă explodase periculos de aproape de închisoarea din Mainz, unde era condamnat la zece ani pentru crimă, dar asta fusese unica lui experiență de război.

— Acum locuiți la țară, nu-i așa?

— La Londra. Lucrez împreună cu domnul Oberzohn.

— A, e un om minunat, un adevărat gentelman.

Nu fusese foarte impresionată de asocierea cu doctorul, dar era suficient de satisfăcător să asculte un străin vorbind din suflet despre noul ei angajator. În acele clipe gândurile îi zburau către ferma ei: salonul răcoros, cu tapițeriile sale, în care, la ora aceea, începeau să pătrundă miresmele nopții. Mai era și un fox-terrier, pe nume Jim, care probabil că rătăcea neconsolat din cameră în cameră, adulmecând nefericit la ușa de pe hol. Simți un nod în gât. I se părea că e foarte departe de casă și foarte singură. Își dori să se ridice și să fugă înapoi unde o lăsase pe Joan și să îi spună că se răzgândise și că trebuie să se întoarcă acasă în noaptea aceea. Se uită nervoasă către chelner. Domnul Gurther se juca cu niște paie care le găsise în centrul mesei, într-un pahar de sticlă. Paiele erau înfipte câțiva centimetri în pudra fină care umplea paharul și numai capetele se zăreau deasupra marginii mesei.

— Scuze!

Chelnerul aduse limonadele și se îndepărtă să vină cu restul. Ochii Mirabellei erau fixați pe mica ușă de la capătul camerei. Dădea în stradă și acolo erau taxiuri care ar fi putut să o ducă la Gara Paddington în numai zece minute.

Când se uită împrejur, el îi amesteca lichidul auriu din pahar cu o lingură. Două paie ieșeau din spuma

limonadei. Ea zâmbi și ridică paharul, în timp ce el fixa o țigară în port-țigaret.

— Pot să fumez, nu-i așa?

Prima gură din pahar i se păru foarte amară. Se strâmbă și-l lăsă jos.

— Ce oribil!

— Are gust rău? începu el, dar ea turnă apa dintr-o sticlă.

— A fost cât se poate de neplăcut…

— Vreți să-l încercați pe-al meu, vă rog? Îi oferi paharul lui, iar ea bău. Poate e de la pai. De data asta, chiar spunea adevărul.

— Eraa…

Camera se învârtea cu totul, iar podeaua se ridica în sus și în jos ca puntea unui vas pe o mare învolburată. Ea se sculă în picioare, se clătină și îl prinse de mână.

— Chelner, deschide ușa, te rog! Doamna a leșinat.

Chelnerul se întoarse spre ușă și o deschise. Chiar în față, afară, stătea un bărbat. Peste hainele de seară purta o pelerină lungă în stilul spaniol. Gurther stătea și se holba, arăta ridicol cu țigara lui încă neaprinsă. Nu-și mișcă mâinile. Gonsalez aștepta acolo, atent, rânjind mortal spre el… Și, dintr-o dată, camera se întunecă. Cineva oprise comutatorul principal.

CAPITOLUL 10
Când luminile s-au stins

Trecură cinci, zece minute până când îngrijitorul sălii reuși să-și croiască drum, împiedicându-se și bâjbâind printre aranjamentele de flori și ghivece, și reuși să ajungă la panoul de comandă. Într-o secundă camerele străluceau din nou. Formația se auzi cântând, iar doamnele care leșinaseră erau conduse către intimitatea camerelor de la etaj.

Șeful sălii intră pe sus în anexă.

— Ce s-a întâmplat? A căzut siguranța principală?

— Nu, spuse îngrijitorul, un prost a oprit butonul.

Chelnerul agitat protestă, spunând că nimeni nu fusese lângă întrerupător.

— Era un domn aici, împreună cu o doamnă, și încă un domn afară. Arătă spre ușă.

— Și unde sunt acum?

— Nu știu. Doamna era leșinată.

Cei trei dispăruseră când șeful sălii apăru într-o curticică care ocolea colțul clădirii și dădea într-o străduță lăturalnică. Managerul se întoarse din inspecție.

— Cineva care era în grădină a făcut asta. E o fereastră deschisă, poți să ajungi foarte ușor la întrerupător.

Fereastra fu închisă și încuiată.

— Nu e niciun domn și nicio doamnă în curte, ești sigur că nu au intrat în sală?

— Poate când era întuneric.

Nervozitatea chelnerului era de înțeles. Domnul Gurther îi dăduse o bancnotă de cinci lire iar el n-apucase să-i dea restul. Și nu s-ar fi întors vreodată să-l ceară, dacă tot ceea ce auziseră urechile lui fine era adevărat.

Patru bărbați intrară în anexă: unul închise ușa și se opri în dreptul ei. Ceilalți trei erau însoțiți de șeful sălii, care îl chemă pe Phillips, chelnerul cu pricina.

— El i-a servit, spuse șeful tulburat. Nici chiar cel mai nevinovat dintre oameni nu agreează vizita poliției.

— Cum arată domnul?

Phillips făcu o descriere sumară și destul de clară a personajului.

— Cred că ăsta e omul tău, nu, *Herr* Fluen?

Cel de al treilea bărbat era bărbos și grăsuț. Purta o pălărie Derby și haine de seară.

— Ăsta e Gurther. Îmi va face o mare plăcere să-l întâlnesc. De opt luni ambasada se străduiește să-l extrădeze! Dar ai noștri…

Ridică din umeri. Toți funcționarii se comportă așa când vorbesc despre guverne…

— Doamna, spuse inspectorul Meadows destul de îngrijorat, zici că leșinase. Băuse ceva?

— Limonadă, aa… Paharul e încă aici. Spunea că e ceva nasol pe paie. Acestea de aici.

Phillips le înmâna detectivului. Își atinse bărbia cu ele, le atinse cu limba, după care scuipă repede.

— Da, spuse, după care ieși pe ușiță.

Gonsalez fusese, fără îndoială: dar cum dispăruse și unde, cu o fată drogată în spate și cu Copilul Șarpelui? Gurther lovea foarte rapid și era un om extrem de calculat și de rece: faptul că era la mijloc o femeie, n-avea să-i facă viața mai ușoară lui Leon.

— Când luminile s-au stins…, începu chelnerul, și îngrijorarea dispăru de pe fața lui Meadows.

— Da, uitasem, spuse încet, luminile s-au stins!

Pe tot parcursul drumului înapoi către Scotland Yard încercă să-și amintească ceva care părea să-i stea pe creier – cu siguranță era ceva acolo, parcă-i simțea prezența și, totuși, reușea să-i scape printre degete la fiecare încercare. N-avea legătură nici cu luminile, nici cu Gonsalez, nici cu fata. În ziua aceea, mai devreme, se pronunțase un nume care avea o semnificație misterioasă. Un idol de aur! reuși să apuce gândul de undeva… Johnny! Secretul lui Manfred. Asta era ceea ce încerca să-și amintească. Iar acum, că reușise, se simțea dezamăgit. Era atât de ridicol de neimportant încât se simți complet dezorientat.

Își lăsă însoțitorul în colțul străzii Curzon și intră singur în casă. Se vedea o dâră de lumină printre draperiile camerei de la etaj.

Coridorul era luminat, iar Poiccart răspunse la sonerie imediat.

— Da, George și Leon au fost mai devreme aici. Ce fată? N-au spus nimic despre nicio fată. Arătau mai

degrabă îngrijorați. E vorba despre domnișoara Leicester, bănuiesc? Nu vrei să intri?

— Nu, nu pot să aștept. E lumină în camera lui Manfred. Umbra unui zâmbet îi lumină fața puternică, dar dispăru într-o secundă.

— E și camera mea. Majordomii își oferă mari libertăți atunci când stăpânii lor nu sunt acasă. Vrei să-i transmit ceva lui George?

— Roagă-l să mă sune la Scotland Yard.

Poiccart închise ușa, se opri în hol, aranjă o tăviță de pe masă și atârnă o pălărie în cuier. Meadows văzu toate gesturile acestea prin periscopul disimulat în baston, o unealtă atât de ușor de introdus oriunde și de o imensă valoare. Și, observând acțiunile lui Poiccart, toate îndoielile sale se evaporară.

Poiccart urcă încet pe scări în micul birou, trase draperiile și deschise fereastra. În secunda următoare, detectivul văzu lumina dispărând și plecă.

— Îmi pare rău că trebuie să vă țin pe întuneric, spuse Poiccart.

Bărbații care erau în cameră așteptară până când obloanele fură închise și perdelele trase. Lumina se aprinse din nou. Albă la față, cu ochii închiși și abia respirând, Mirabelle Leicester stătea întinsă pe canapea. Pelerina ei zăcea într-o baltă de verde și roșu aprins pe podea, în timp ce Leon îi ștergea ușor fața. George Manfred urmărea întreaga scenă din spatele canapelei, cu sprâncenele încruntate.

— O să moară? întrebă îngândurat.

— Nu știu, uneori e letal, spuse Leon cu sânge rece. *Herr* Gurther e un om fără suflet.

— Ce i-au dat? întrebă George.

Gonsalez dădu din mână extrem de încurcat.

— Dacă poți să-ți imaginezi, morfină în care au mai pus ceva. Sper să nu moară. E foarte tânără, ar fi cel mai mare ghinion.

Poiccart se foia fără astâmpăr. Chiar și el avea în el ceea ce Leon ar numi „o dâră” de sentiment.

— Să-l chemăm pe Elver? întrebă neliniștit Poiccart, iar Leon îl privi cu zâmbetul lui de copil.

— De când cultivi ceapă la Sevilla te-ai înmuiat, *mio Raymondo*! Nu rata niciodată să-l tachineze în legătură cu experimentele sale agricole. Dar amândoi știau că era felul în care încercau să-și păstreze calmul în situația

dată. Ceapa e un lucru extrem de sentimental și te face să plângi! O legumă *muchos simpatico*! Femeia asta trăiește!

Pleoapele ei tresăriră de două ori. Leon îi ridică brațul dezgolit și îi făcu o injecție cu un minuscul ac hipodermic.

— Mâine se va simți ca și cum ar fi băut toată noaptea, spuse calm. Iar gura ei va avea gustul a zece cartușe de țigări. Oh, *señorinetta,* deschide-ți ochii frumoși și privește-ți prietenii!

Ultima propoziție fusese în spaniolă. Ea auzi. Pleoapele îi tresăriră și se ridicară.

— Ești departe de Heavytree, domnișoară Leicester.

Se uită în jur, cercetând fața blândă a lui George Manfred.

— Unde sunt? întrebă ea leșinată și închise ochii cu o grimasă de durere.

— Toți întreabă asta, cum fac și în cărți, spuse Leon cu un aer de oracol. Dacă nu întreabă unde sunt, întreabă de mamele lor. E în afara oricărui pericol.

O mână îi palpa încheietura brațului, cealaltă îi lua pulsul de la gât.

— Remarcabil de regulat. Are un cap bun, probabil foarte matematic.

— E frumoasă, spuse Poiccart în șoaptă.

— Toți oamenii sunt frumoși, așa cum și toate cepele sunt frumoase. Care alta-i diferența dintre o superbă menajeră și cea mai urâtă dintre stăpâne, decât culoarea pielii și aranjarea țesuturilor? Iar sub asta, o remarcabilă asemănarea a sistemului circulator, digestiv…

— Cât timp avem la dispoziție? îl întrerupse Manfred iar Leon clătină din cap.

— Nu știu, nu cred că mult. Bineînțeles că am fi putut să-i spunem lui Meadows să vină cu poliția, dar ar fi fost mai bine să nu-i băgăm în asta.

— Vechea Gardă era acolo?

— Până la ultimul! Or să vină aici imediat ce *Herr Doktor* o să-și dea seama de ce se întâmplă. Acum cred că poți să pleci la plimbare. Nu o vreau prin zonă.

Aplecându-se, își puse brațele sub ea și o ridică. Puterea pe care o avea acel trup fragil era o sursă inepuizabilă de uimire pentru cei doi prieteni ai săi.

L-au urmat pe scări și de-a lungul pasajului, până în bucătărie. Manfred deschise o ușă și ieși într-o curte pavată. Acolo era o altă ușă grea, în zidul curții. O

deschise ușor și intră. Acolo erau grajdurile. De la un garaj alăturat se auzi sunetul unui motor. Era clar că exista cineva care le aștepta semnalul. O mașină lungă se opri zgomotos și o femeie coborî. În spatele șoferului, stăteau doi oameni.

— Cred că vei rata toată distracția, spuse Gonsalez, după care îi dădu instrucțiuni infirmierei și închise portiera.

— Mergi drept, îi spuse șoferului. Swindon, Gloucester. Noapte bună.

— Noapte bună, domnule.

Urmări neliniștit mașina care dispărea pe strada principală. În timp ce aștepta, capul i se aplecă înainte. Trecură două minute iar zgomotul motorului se auzi din ce în ce mai încet. Oftă ușurat.

— Au ieșit din zona de pericol.

Bang! văzu scânteia, auzi zgomotul glontelui care lovise ușa și mâna îi înțepeni. Se auzi o bufnitură, un țipăt de durere din colțul întunecat al grajdurilor și zgomotul unor voci. Leon se retrase în curte și încuie ușa.

— Avea un nou amortizor. Oberzohn, șmecher bătrân!

— Nu mă așteptăm să atace din spatele grajdurilor, spuse Manfred în timp ce își băgă un Browning în buzunarul de la spate.

— Dacă veneau din partea cealaltă, mașina n-ar fi putut să treacă. Vreau și eu un amortizor dintr-ăla.

Intrară în casă. Poiccart stinsese deja lumina din pasaj.

— L-ai nimerit pe individ. Crezi că chestia asta a ta și omoară?

— Din greșeală, e posibil. L-am țintit în stomac, dar cred că l-am atins în cap. N-ar fi țipat atât de tare pentru o rană la stomac. Mă tem că încă e viu.

Urcă scările și luă telefonul. Se auzi o voce:

— Numărul?

— Vreau la 8877 Treasury…

Așteptă câteva clipe și o altă voce se auzi:

— Scotland Yard, cu ce vă putem ajuta?

— Puteți să-mi faceți legătura cu domnul Meadows? Manfred îl urmărea încruntat.

— Tu ești Meadows? L-au împușcat pe Leon Gonsalez, poți să trimiți niște polițiști și o ambulanță?

— Imediat, răspunse inspectorul.

Leon închise telefonul, felicitându-se pe sine însuși.

— Care-i ideea? întrebă Poiccart.

— Oamenii ăștia sunt deștepți. Vocea lui Leon era plină de admirație. Nu ne-au tăiat firele, pur și simplu s-au branșat la rețea și ei sunt la capătul celălalt al firului.

— Pff, Manfred fluieră. M-ai păcălit, vorbeai cu Oberzohn?

— Cu căpitanul Monty și Lew Cuccini. Or fi sau nu dezamăgiți, dar dacă nu sunt, vom afla imediat.

Se opri dintr-o dată. La ușa de la intrare se auzi o bocănitură puternică. Leon rânji încântat.

— Unul dintre noi trebuie să deschidă fereastra de sus cu atenție și să cerceteze zona, altfel ne împușcă pe loc. Am să încerc să-i sperii.

Urcă până la ultimul etaj și trase o sfoară. O scară de incendiu, prinsă de tavan, coborî și, în același timp, o lucarnă se deschise.

Urcă pe scări la ultimul etaj și, de pe scara din fața ușii de la pod, luă o frânghie. Trase de scara de incendiu care era pliată pe tavan și, în același moment, un mic oberliht se deschise deasupra capului său. Leon intră în cameră și cu lanterna localiză singurul lucru de care avea nevoie: un *press-papier* cilindric, care cântărea vreo trei kilograme. Cu acesta în mână, urcă scara până pe acoperiș, fixă cilindrul pe o suprafață plană și aprinse o hârtie cu un chibrit. Hârtia sfârâi, făcu o flacără scurtă și, dintr-o dată, se auzi o bubuitură puternică și o minge albă de foc zbură pe cer, descrise o curbă grațioasă și explodă într-o ploaie de scântei. Așteptă până se stinse orice zgomot. Coborî apoi cu cilindrul fierbinte, dădu drumul funiei care ținea scara la locul ei și se întoarse la cei doi prieteni ai săi.

— Își vor imagina că e vreun semnal secret pentru poliție. Și, dacă i-am ghicit bine, nu ne vor mai deranja vreodată.

Zece minute mai târziu se auzi o altă bocănitură la ușă, energică, aproape oficială.

— Acesta, spuse Leon, este polițistul care ne va amenda pentru că am aprins artificii pe domeniul public.

Coborî spre hol și deschise ușa fără nicio ezitare. Un bărbat cu cască, înalt, stătea în ușă cu carnețelul în mână.

— Dumneavoastră sunteți domnul care a lansat artificiile? începu el.

Leon trecu de el și se uită în susul și în josul străzii Curzon. Așa cum se așteptase, Vechea Gardă dispăruse.

CAPITOLUL 11
Gurther

Monty Newton se târa spre casă, obosit și supărat. Descuie cu cheia lui. Își găsi lacheul dormind pe podeaua din hol, acoperit cu paltonul, și îl trezi împingându-l cu vârful ghetei.

— Trezește-te, urlă. A fost cineva pe aici?

Fred se ridică zăpăcit, frecându-se la ochi.

— Bătrânul e în sufragerie, spuse el și șeful lui trecu fără să-i mai adreseze vreun cuvânt.

Deschizând ușa, văzu că luminile din sufragerie erau aprinse. Oberzohn își trăsese o măsuță lângă foc și era aplecat asupra tablei de șah dinaintea lui. Era extrem de concentrat. Se uită înspre ușă către noul venit pentru o secundă, după care făcu o noua mutare pe tabla de șah.

— Aha, spuse satisfăcut. Leskina s-a înșelat. E posibil să dai mat în cinci mutări.

Își lăsă adversarul imaginar în confuzie și se întoarse spre Newton.

— Deci, ai rezolvat problemele așa cum trebuie?

— Și-a adus întăririle, spuse Monty, punându-și o porție zdravănă de whisky. L-au atins pe Cuccini în falcă. Nimic grav.

Doctorul Oberzohn își așeză mâinile osoase peste genunchi.

— Gurther trebuie disciplinat, spuse. E clar că și-a pierdut cumpătul, iar când îți pierzi cumpătul nu mai ai nici noțiunea timpului. Iar sincronizarea… Deplorabilă! Mașina nu ajunsese, trupa mea nu era încă pe poziții… Deplorabil!

— Poliția e pe urmele lui, dar cred că știi deja asta, nu-i așa? spuse Newton uitându-se peste pahar.

Doctorul Oberzohn aprobă.

— Am evitat atât de inteligent extrădarea lui, dar acum nu mai avem ce face. Însă Gurther e prea bun ca să-l pierd, am aranjat o ascunzătoare pentru el. E încă de folos. Unde s-a dus?

Sprâncenele lui Oberzohn se ridicară.

— Cine știe? Are mașinăria. Poate s-a dus la casă, lumina verde de la fereastra de sus îl va avertiza și se va mișca mai atent.

Newton se duse la fereastră și se uită spre piața Chester. Arăta fantomatic în lumina cenușie a răsăritului. Apoi, din umbră, văzu o siluetă mișcându-se și îndreptându-se spre partea de sud a pieței.

— Ne supraveghează casa, spuse el râzând.

— Unde e tânăra mea domniță? întrebă Oberzohn care rămăsese cu ochii posaci, pironiți înspre foc.

— Nu știu, din grajduri a ieșit o mașină, în timp ce unul dintre oamenii noștri blocau intrarea. Cred că a și ajuns la Heavytree, poți să vinzi laboratorul ăla al tău. Mai avem o singură variantă și, de data asta, aia dură. Mai avem timp, putem face destule în șase săptămâni. Villa vine în dimineața asta, păcat că n-a luat idolul din cufăr. Cred că asta i-a pus pe polițiști pe pista cea bună.

Doctorul Oberzohn își țuguie buzele ca și cum s-ar fi pregătit să fluiere, dar era un gest mult prea frivol pentru el.

— Mă bucur că l-au găsit, spuse el clar. Pentru ei va fi o urmă. La ce crezi că se vor gândi? Că nefericitul de Barberton a dat peste o comoară? Nu, nu mi-e teamă de asta, clătină din cap. Mă tem mai degrabă de domnul Johnson Lee și de Elijah Washington, americanul.

Băgă mână în buzunarul hainei și scoase de acolo un teanc de scrisori.

— Johnson Lee e greu de descifrat. Oare ce legătură ar putea să aibă un gentelman ca el cu un asemenea bădăran, încât să-i scrie niște scrisori atât de prietenoase?

— De unde ai astea?

— Villa le-a luat, și tot mișcarea lui deșteaptă a fost să lase și statueta.

Îi dădu una dintre scrisori lui Newton. Era adresată la post restant, Mosamodes.

Scrisul era ciudat, rotund ca al unui copil. Un alt lucru remarcabil era acela că pagina fusese perforată la intervale regulate și, deasupra acestor perforații, domnul Johnson Lee scrisese:

„Dragă B, mi-am instruit bancherii să-ți trimită 500 de lire. Sper să-ți ajungă și să-ți rămână suficient cât să-ți plătești drumul spre casă. Te asigur că nu voi scoate niciun cuvânt și că aceste scrisori vor

fi citite doar de către mine. Povestea ta e uimitoare și te sfătuiesc să vii acasă imediat să o vezi pe domnișoara Leicester.

Prietenul tău,

Johnson Lee"

Pe hârtie scria Rath Hall, 13 Ianuarie.

— Au ajuns astăzi la mine. Dacă le-aș fi văzut mai devreme, nimic din toate aceste întâmplări regretabile nu s-ar mai fi petrecut.

Se uită îngrijorat la prietenul său.

— Va fi greu, mă așteptam la asta, spuse el. Iar Monty știu că se referea la cei trei justițiari. Oricum, și ei sunt muritori, ține minte asta dragă Newton, și ei sunt muritori.

— Așa cum și noi suntem, spuse Newton mohorât.

— Asta chiar că e o dilemă, spuse Oberzohn, cel puțin în ceea ce mă privește.

Doctorul Oberzohn nu gesticula niciodată. Vorbea cu cea mai mare siguranță și era de un calm desăvârșit. Ceilalți nu puteau decât să-l privească muți de admirație.

Deși afară era lumină, în camera din turnul casei doctorului se vedea foarte clar o lampă verde, în timp ce el se apropia de oribila construcție. Văzând semnul de avertizare, nu se aștepta să-l întâlnească pe coridor pe Gurther. Bărbatul se schimbase de hainele de gală și era din nou îmbrăcat în țoalele unsuroase și ponosite de care se descotorosise cu o noapte înainte.

— Ai apărut, Gurther?

— *Ja, Herr Doktor.*

— În biroul meu! lătră doctorul Oberzohn și porni înainte.

Gurther urmă și stătu în picioare, cu spatele la ușă. Bărbia îi era ridicată, iar ochii săi curioși și deschiși la culoare fixau un punct aflat doar la câțiva centimetri deasupra capului stăpânului său.

— Povestește-mi acum. Fața doctorului părea amuzată.

— L-am văzut și am tras, *Herr Doktor*, apoi lumina s-a stins și m-am întins pe podea, așteptând să riposteze. Cred că a luat-o pe tânără doamnă. N-am văzut, era un palmier între noi. M-am întors imediat în sală și am pășit peste oamenii de pe podea. Erau înfricoșați.

— I-ai văzut?

— Da, *Herr Doktor,* spuse Gurther. Văd bine pe întuneric. Am alergat spre cealaltă intrare, dar dispăruseră.

— Vino aici.

Bărbatul făcu doi pași către doctor și Oberzohn îl lovi de două ori cu latul palmei peste față. Pe fața bărbatului nu se mișcă niciun mușchi. Stătea drept, buzele îi erau înțepenite, ochii se uitau drept înainte.

— Asta e pentru sincronizarea proastă, Gurther. Nu te-a văzut nimeni întorcându-te?

— Nu, *Herr Doktor.* Am venit pe jos.

— Ai văzut lumina?

— Da, *Herr Doktor.* Și m-am gândit că cel mai bine e să vin aici.

— Ai avut dreptate, spuse Oberzohn. Dispari!

Intră în camera interzisă, întoarse cheia și intră în atmosferă supraîncălzită. Gurther stătea atent în ușă. Imediat, doctorul ieși ținând la subraț o cutie acoperită cu postav. I-o întinse, intră în cameră și, după o absența de câteva minute, se întoarse cu o a doua cutie, ceva mai mare.

— Mergi, spuse.

Gurther îl urmă afară din casă, de-a lungul cărării năpădite de buruieni. Un abur alb se ridicase din canal, iar fabrica și împrejurimile sale erau acoperite de acest văl. Îl conduse până la o deschizătură lunguiață în perete, unde odată fusese o ușă, și urmă un traseu întortocheat printre grinzile înnegrite și fiarele contorsionate care zăceau pe podea. Fusese făcută numai o vagă încercare de a curăța dezastrul de după incendiu, iar podeaua era acoperită până la glezne de rămășițele carbonizate de pânză. Ajungând la cel mai îndepărtat capăt al clădirii, Oberzohn se opri, puse jos cutia și dădu la o parte cenușa cu piciorul până când eliberă un spațiu de nici un metru pătrat. Ghemuindu-se, apucă un inel de fier și trase, iar o lespede de piatră se ridică aproape fără niciun efort pe un sistem de contragreutăți. Apucă din nou cutia și coborî scările de piatră, ghemuindu-se numai cât să aprindă lumina. Pivnița depozitului nu fusese atinsă de incendiu. Mai erau încă rafturi pe care găseai baloturi prăfuite de bumbac. Oberzohn se grăbea. Traversă podeaua de piatră în doi pași, trase mânerul unei alte uși și, înaintând în întuneric, puse cutia jos.

Pe vremuri, rețeaua electrică a fabricii funcționa cu două circuite separate, iar conexiunea cu pivnița fusese practic neatinsă în explozie.

Erau într-o cămăruță acum, frumos mobilată. Gurther o știa prea bine, pentru că aici își petrecuse în mare parte cele șase luni de când era în Anglia. Aerul venea din acoperiș prin trei grătare. Acolo mai era un cuptor și, așa cum știa Gurther, exista un mare depozit de combustibil într-una dintre cele trei încăperi care se deschideau în pivniță.

— Stai aici până trimit după tine, spuse Oberzohn. Poate până diseară, după percheziție. Ai un pistol?

— *Ja, Herr Doktor.*

— Mâncare, apă, pat, tot ce ai nevoie. Oberzohn deschise cu un scârțâit o altă ușă din pivniță și scoase provizii din cămară. Poate vin diseară, sau mâine, cine știe? Să faci focul imediat. Arătă spre cele două cutii învelite în postav. Bună dimineața, Gurther.

— Bună dimineața, *Herr Doktor.*

Oberzohn urcă la nivelul fabricii, lăsă trapa să cadă și împrăștie cenușa cu piciorul, acoperind urmele prezenței sale. Se uită atent de jur împrejur și traversă câmpul spre casă. Era de multă vreme în biroul său când prima mașină de poliție opri pe peluză.

CAPITOLUL 12
Teoriile lui Leon

Continuând cercetările, inspectorul Meadows află că, pe la ora opt, cu o seară înainte, doi bărbați îl căutaseră pe Barberton.

Unul dintre ei îi fusese descris ca fiind înalt și mai degrabă aristocratic. Purta ochelari închiși, cu rame groase. Managerul hotelului bănuise că era invalid, pentru că mergea sprijinit de un baston. Al doilea era un servitor, pentru că vorbea foarte respectuos cu vizitatorul.

— Nu, n-a dat niciun nume, domnule Meadows, spuse managerul convins. I-am povestit ce lucru îngrozitor i s-a întâmplat domnului Barberton și părea atât de supărat că n-am mai insistat asupra chestiunii.

Meadows era în drum către strada Curzon când aflase asta, și ajunse acolo la timp pentru micul dejun. Servitorii lui Manfred priveau faptul că acesta lua micul dejun împreună cu majordomul și șoferul lui, drept o excentricitate a unui gentelman altfel normal. Această chestiune fusese comentată îndelung în micuța încăpere a servitorilor, încât nu mai prezentă niciun interes când Manfred anunță către camerele de la subsol că dorește încă un tacâm.

Triunghiul era într-o dispoziție bună. Leon Gonsalez era extrem de sclipitor și amuzant, așa cum era de fiecare dată după o noapte atât de palpitantă.

— Am percheziționat casa lui Oberzohn de-a fir a păr, spuse Meadows când îi fu adusă mâncarea.

— Și n-ați găsit nimic? Nici pe elegantul Gurther?

— Nu era acolo. Individul va sta departe atâta vreme cât va ști că există un mandat pe numele lui. Bănuiesc că au vreun sistem de semnale bine pus la punct.

— Era o lumină verde care pâlpâia într-unul dintre turnurile alea gotice prostești, spuse Manfred, înghițindu-și un căscat.

— Gurther s-a întors imediat după miezul nopții și a stat acolo până la întoarcerea lui Oberzohn.

— Ești sigur? întrebă detectivul uimit.

Leon dădu din cap, iar ochii îi sclipiră.

— După care, ceața râului l-a cam făcut să dispară, spuse Leon, dar am senzația că *Herr Gurther* nu e prea departe. Pe prietenul lui, Pfeiffer, l-ai văzut?

Meadows clătină din cap.

— Da, lustruia cizmele când am ajuns.

— Ce pitoresc, spuse Gonsalez. Cred că va avea un lacheu data viitoare când va ajunge la închisoare, dacă nu cumva sistemul s-a stricat de tot de pe vremea ta, George.

George Manfred, care, odată, fusese chiriașul uneia dintre celulele condamnaților de la închisoarea Chelmsford, zâmbi.

— Un om interesant, Gurther, spuse meditativ Gonsalez. Am un sentiment că va scăpa de spânzurătoare. Deci, nu l-ai găsit? Eu îl găsisem însă, din cauza doamnei, care era și un impediment, dar și un punct de interes, a trebuit să iau o pauză de la a-l urmări. Îi prinse privirea lui Meadows. Trebuia să ți-l predau, bineînțeles.

— Bineînțeles, spuse inspectorul sec.

— Un om remarcabil, dar cam nervos. Urmează să-l vizitezi pe domnul Johnson Lee?

— Ce-ți veni? spuse detectivul uimit, pentru că nu suflase încă nicio vorbă despre asta celor trei.

— Te va lua prin surprindere, spuse Leon. Ia spune-mi, Meadows, când tu și George ați cercetat atât de atent cutia lui Barberton, ați găsit ceva care să vă sugereze că ar fi cizmar sau, să zicem, legător de cărți?

— Cred că în scrisorile de la sora lui făcea o referire la cărțile pe care le-a făcut. N-am găsit nimic în particular, decât o sulă și o bucată de lemn alungită și acoperită de găuri. De fapt, când am văzut bucata aia de lemn, m-am gândit că viața pe care a dus-o în sălbăticie l-a cam obligat să știe să-și repare singur încălțările. Ideea asta cu legătoria de cărți e nouă.

— Aș spune că, de fapt, n-a legat vreodată o carte la propriu, remarcă Manfred. Și, așa cum spunea Leon, vei vedea că Johnson Lee e un om cu adevărat surprinzător.

— Îl cunoști?

Manfred dădu din cap grav.

— Tocmai am vorbit la telefon cu el. Trebuie să fii foarte atent la domnul Lee, Meadows. Prietenul nostru, șarpele, ar putea să dea lovitura din nou, și o va face, dacă simte că ar exista până și cea mai mică suspiciune ce l-ar putea lega de Barberton.

Detectivul puse jos cuțitul și furculița.

— Aș vrea să nu mai fiți atât de secretoși, spuse el pe jumătate enervat, pe jumătate amuzat. Ce se ascunde în spatele acestei afaceri? Vorbiți de șarpe ca și cum ați putea pune mâna pe el.

— Și chiar putem, spuseră ei într-un singur glas.

— Cine e? licită detectivul.

— *Herr Doktor,* zâmbi Gonsalez.

— Oberzohn.

Leon dădu din cap.

— Am crezut că ți-ai dat seama punând cap la cap cele trei crime, pentru că au fost crime. Prima, spuse numărând pe degete, a fost un brocker. Domnul era un speculator bogat, care, din când în când, finanța tot felul de afaceri dubioase. Cu șase luni înainte de a muri, scosese din bancă o sumă mare de bani în bancnote. Printr-o coincidență stranie, funcționarul de la bancă, ieșind la masă, l-a văzut pe clientul lui și pe Oberzohn trecând într-un taxi. Când ajunseră în dreptul lui, a observat un plic mare albastru care a intrat în buzunarul lui Oberzohn. Banii fuseseră puși într-un plic albastru când fuseseră retrași. Brokerul l-a finanțat pe doctor și, când planul a eșuat, iar banii au fost pierduți, în mod natural, i-a cerut banii înapoi. Nu avea încredere în Oberzohn, își purta chitanța în buzunar și umbla tot timpul înarmat. Acest fapt n-a ieșit la suprafața în timpul anchetei, dar știi că e adevărat.

Meadows aprobă.

— L-a amenințat pe Oberzohn că va da totul pe față la o întâlnire pe care au avut-o pe strada Winchester, în ziua morții sale. În aceeași noapte, s-a întors de la teatru sau de la club și e găsit mort pe treptele casei. Nu se găsește nicio chitanță asupra lui. Ce mai urmează?

— Un bărbat, un cunoscut șantajist, fără adăpost și fără niciun sfanț mergea pe Bayswater Road, în căutarea unui chilipir, când văzu mașina brokerului intrând în Orme Place. S-a dus să-și încerce norocul și să cerșească câțiva bănuți. Șoferul l-a văzut. Pe de altă parte, vagabondul trebuie că văzuse și el ceva. A dormit în noaptea următoare la Rowton House și i-a spus unui prieten cu care făcuse închisoare că e gata să pună mâna pe un milion de lire.

Meadows râse fără speranță.

— E clar că sistemul vostru de investigații e mai bun ca al nostru.

— Să zicem că e complementar cu al vostru, spuse George. Continuă, Leon.

— Acum, ce s-a întâmplat cu prietenul nostru, spărgătorul? Clar a văzut pe cineva în Orme Place pe care, fie l-a recunoscut, fie l-a urmărit până acasă. În următoarele două zile a tot intrat și ieșit din diverse cabine telefonice, însă niciun număr nu a fost vreodată depistat. A plecat spre Hyde Park, evident la o întâlnire, și șarpele a mușcat din nou.

— Dar mai era un pericol care amenința toată această conspirație. Funcționarul băncii, aflând de moartea clientului său, e tulburat. Am dovada clară că l-a sunat pe Oberzohn la telefon. Dacă îți amintești, când afacerile brokerului au fost analizate, s-a constat că era aproape falit. O sumă mare de bani fusese retrasă din bancă și fusese plătită lui X. Certitudinea că el știa cine era X l-a speriat pe onestul funcționar de la bancă, care l-a sunat pe Oberzohn, probabil să-l întrebe de ce nu a dat o declarație. În ziua în care a dat telefonul omului cu șarpele, în ziua aceea a murit.

Detectivul ascultă într-o tăcere uimită.

— Sună a roman polițist și totuși, toate astea se leagă.

— Se leagă pentru că sunt adevărate, interveni vocea profundă a lui Poiccart în conversație. Asta a fost metoda lui Oberzohn toată viața lui. E un tip foarte logic, și nicio acțiune nu e mai logică decât să-i distrugi pe cei care îți amenință securitatea și viața.

Meadows dădu la o parte farfuria din care mâncase doar jumătate.

— Dovezi, spuse el scurt.

— Ce dovezi poți să ai, dragul meu? îl întrebă Leon.

— Dovada e șarpele, insistă Meadows. Spuneți-mi cum ar fi putut el să dreseze un șarpe veninos să lovească așa cum a făcut-o, când victima se afla sub o atentă supraveghere, cum a fost în cazul lui Barberton, și o să vă cred.

Cei trei se uitară unul la altul și zâmbiră în același timp.

— Într-una dintre zilele astea am să-ți arăt, spuse Leon. Ei chiar au îmblânzit șarpele ăla! Se mișcă atât de repede că nici ochiul uman nu-l poate urmări. Tot timpul mușcă un organ vital și prinde cel mai bun moment. A încercat să mă lovească azi noapte, dar m-a ratat. Data

viitoare, când va dori să lovească, vorbea încet și se uita la inspector printre gene, data viitoare când va lovi, nici tot Scotland Yard-ul, pe de o parte și nici toți băieții lui înarmați, pe de alta, nu-l vor mai salva.

Poiccart se ridică brusc. Auzise soneria și coborî în liniște.

— Totul sună ca o poveste, spuse Meadows, frecându-și bărbia iritat. Mă uit la coperțile cărții în timp ce voi citiți istoria. Știați totul de la A la Z? Leon aprobă din cap. De ce nu-mi spuneți și mie?

— Pentru că țin la viață ta, spuse Leon simplu. Pentru că îmi doresc, de fapt toți ne dorim, să atragem atenția șarpelui doar asupra noastră.

Poiccart se întoarse în acel moment și băgă capul pe ușă.

— V-ați dori să-l vedeți pe domnul Elijah Washington? întrebă el și, din sclipirea pe care o avea în ochi, își dădură seamă că o întâlnire cu domnul Washington merită cu prisosință.

Insul ajunse o secundă sau două mai târziu. Era un bărbat înalt, cu umerii lați și o față roșie. Purta un *pince-nez* și, în spatele ochelarilor fără rame, i se zăreau ochii vii și plini de voioșie efervescentă. Era îmbrăcat în alb din cap până în picioare. Cravata, care se revărsă deasupra cămășii din mătase moale, era galbenă iar cureaua din jurul mijlocului era de un roșu strălucitor.

Rămase holbându-se la adunare, cu pălăria sa de panama strivită sub braț și amândouă mâinile imense înfundate în buzunarele de la pantaloni.

— Îmi pare bine să vă cunosc, băieți! spuse el cu o voce tunătoare. Cred că domnul Barberton v-a spus totul despre mine! Amărâtul! Ia fiți atenți… Era un tip plin de el, dar oarecum misterios. Mi-au spus că-l găsesc aici pe șeful poliției, căpitanul Meadows?

— Domnule, spuse inspectorul, eu sunt acela.

Washington își scoase laba uriașă și îi prinse mâna inspectorului într-o strânsoare care ar putea fi ușor comparată cu cea a unui boa constrictor.

— Mă bucur să va întâlnesc! Mă numesc Elijah Washington, Muzeul de Istorie Naturală din Chicago.

— Luați loc, domnule Washington.

Poiccart trase un scaun.

— Aș vrea să vă spun, domnilor, că acest Barberton a fost omorât. Șarpe? Uite ce e, eu cunosc foarte bine

șerpii, am crescut cu ei! Șerpii sunt pasiunea mea. Îi știu pe toți, de la ăia care se hrănesc cu ouă, până la „tigri” – șarpele tigru, mocasin, vipere, mamba corali, vipere galbene – doamne, șerpii sunt niște chestii la fel de obișnuite ca mușchii. Și, vă mai zic băieți, aici și acum, că nu există niciun șarpe pe lumea asta, și nici pe cealaltă, care poate să urce un gard, să muște mortal un om și nevăzut de nimeni.

Îi privi pe rând, aproape patern.

— Aș vrea să vă fi putut arata un șarpe mai rău decât mamba, spuse cu regret. Dar să umbli cu șerpi veninoși prin buzunare este nebunie curată: ca și cum un milionar ar umbla cu cercei cu diamante numai ca să arate că și le poate permite. Îmi plăcea de Barberton, chiar îmi pare rău că-i mort. Dar dacă vă spune cineva că l-a mușcat un șarpe, duceți-vă direct la el, dați-i un pumn în nas și spuneți-i că e un mincinos.

— Nu doriți niște cafea? spuse Manfred sunând clopoțelul.

— Ba bine că nu, n-am reușit nici până acum să mă adaptez cu obiceiul de a bea ceai. Sunt în aceeași barcă: m-am speriat acolo, în pustietățile alea din Angola…

— Dar ce căutați acolo? întrebă Leon.

— Șerpi, spuse celălalt scurt. Reprezint o organizație care aprovizionează grădinile zoologice și muzeele cu specimene. Căutam un șarpe zburător, nu există așa ceva, deși băștinașii zic că da. Am crezut că am găsit, în schimb, o nouă specie de cobră *viperidae crotalinae,* și, totuși, n-a fost să fie.

Se scărpină în cap, aducând stupoarea lui științifică în cameră. Leon îl compătimi.

Îl întâlnise pe Barberton din întâmplare. Fără vreo urmă de rușine, Washington li se confesă că se dusese într-un sat din interiorul țării pentru o beție solitară și, întorcându-se la civilizația din Mossamedes, descoperi un grup de metiși portughezi, adunați lângă un foc la care prăjeau tălpile unui bărbat.

— Habar n-am ce era, un prospector, cred. Era unul dintre aceia pe care îi tot întâlnești de-a lungul coastei. Am întâlnit felul ăsta de oameni peste tot, până și departe în sud, la Port Nottosh.

— Și nu puteți să ne spuneți nimic despre Barberton?

— Nu, domnule. L-am cunoscut cam așa cum vă cunosc pe voi. M-a făcut curios când am descoperit motivul torturii; nu vroia să spună unde era.

— Unde era ce? întrebă Manfred repede și Washington rămase surprins.

— Cum ce? Înscrisul pe care îl vroiau. M-am gândit că poate v-a spus vouă. Spunea că era pe cale să toarne tot. E vorba despre o scrisoare pe care o găsise într-o cutie de tablă, asta e tot ce-a zis.

S-au uitat unul la altul.

— Altceva nu mai știu decât atât, adăugă domnul Washington când văzu buzele lui Gonsalez mișcându-se. Era vorba doar despre o scrisoare. De la cine era, de ce, despre ce era vorba, nu mi-a zis niciodată. Prima idee care mi-a venit a fost că stătea la agățat prin zonă, dar legea divorțului e foarte generoasă și nimeni nu s-ar obosi să facă rost de dovezi în felul ăsta. Un bărbat nu vrea niciun fel de act ca să scape de nevastă. Pun pariu că vă întrebați de ce sunt aici. Domnul Washington luă în mână ceașca de cafea aburindă, aproape fiartă și o bău dintr-o singură înghițitură. E bună, spuse el, se apropie cel mai mult de cafea, de când am plecat de acasă.

Își șterse buzele cu o batistă mare și colorată de mătase.

— Sunt aici, domnilor, pentru că am o idee destul de bună că aș putea fi de folos oricui vânează șerpi în sătucul ăsta.

— Nu-i așa că e o ocupație cam periculoasă? spuse încet Manfred.

Washington clătină din cap.

— Poate pentru voi, dar nu pentru mine, răspunse. Eu sunt imun la șerpi.

Își ridică manșeta cămășii. Antebrațul era plin de semne și cicatrice ale unor răni vechi.

— Șerpi, spuse el scurt. Asta-i cobră, arătă el mândru. Când m-a mușcat șarpele, băieții mei n-au așteptat nicio clipă și au început să-și împartă moștenirea. Parcă s-ar fi autonumit în comitetul de executori și unici moștenitori ai familiei.

— Înseamnă că ați fost foarte bolnav, spuse Gonsalez.

Domnul Washington dădu din cap.

— Nu, domnule, nu mai mult decât m-ar fi înțepat o albină, dar mai puțin decât dacă aș fi prins o viespe în

pumn. Unii oameni pot să ia arsenic, alții pot să înghită morfina care ar decima o provincie întreagă. Eu sunt imun la șerpi, prima dată am fost mușcat când aveam cinci ani.

Se aplecă spre ei, iar față lui veselă deveni dintr-o dată serioasă.

— Eu sunt omul de care aveți nevoie, spuse.

— Sunt sigur că ești, replică Manfred încet.

— Pentru că acest bătrân șarpe n-a terminat de mușcat. E ceva ciudat undeva și vreau să aflu. Dar, în primul rând, vreau să răzbim șarpele. Oricine spune că șerpii sunt în mod natural răi, nu înțelege nimic. Șerpii sunt creaturi timide, liniștite și respectuoase, care nu-și doresc să aibă vreo problemă cu cineva. Dacă un șarpe te vede venind, în mod natural fuge de tine. Când mama șarpe merge cu familia alături, atunci ea este îngrijorată pentru siguranța puilor ei, dar e o doamnă, iar dacă-i dai timp, se va ascunde într-un loc unde niciun picior de om nu poate ajunge.

Leon se uită la el întrebător.

— E ciudat când te gândești, spuse aproape vorbind pentru sine, că dumneata poate că ești singurul dintre noi toți care va mai fi în viață la sfârșitul săptămânii.

Meadows care nu era un tip ușor impresionabil simți un fior de gheață pe spinare.

CAPITOLUL 13
Mirabelle merge acasă

Presupunerea pe care Leon Gonsalez o făcuse nu se îndeplinise pe deplin, pentru că tocmai el se străduise să prevină groaznicele necazuri pe care le anticipase. Când Mirabelle Leicester se trezi dimineață, capul ei era greu și multă vreme zăcu între somn și trezie, încercând să-și facă ordine în minte. Avea ochii fixați în tavan, într-o bârnă noduroasă de stejar pe care o mai văzuse undeva; iar când reuși să adune suficientă energie încât să se sprijine în coate, se trezi în mediul atât de familiar al frumoasei ei cămăruțe.

Ferma Heavytree! Ce vis ciudat avusese! Un vis amestecat, cu un bătrân cu capul prelung, o sală de bal, un bărbat bine îmbrăcat care fusese foarte amabil cu ea la cină. Unde luase cina? Se ridică în capul oaselor, pe pat, abia ținându-și capul drept.

Se uită de jur-împrejur prin cameră și, încet, ca prin vis, ieșiră la suprafață câteva dintre lucrurile care se întâmplaseră. Era încă într-o confuzie totală când ușa se deschise și mătușa Alma intră în cameră. Fața ei respingătoare era și mai urâtă din cauza neliniștii.

— Bună, Alma, spuse Mirabelle cu greu. Am avut un vis atât de ciudat.

Alma își strânse buzele în timp ce așeza o tavă lângă pat.

— Cred că era ceva legat de anunțul pe care l-am văzut, suspină adânc și întrebă: Cum am ajuns aici?

— Te-au adus, spuse Alma. Infirmiera e jos, servește micul dejun. E o femeie de treabă și mai păstrează și tăieturi din ziare.

— Infirmiera? întrebă Mirabelle nedumerită.

— Ai ajuns la trei dimineața cu o mașină. Infirmiera era cu tine, enumeră Alma în ordine cronologică tot ceea ce se întâmplase. Și doi bărbați. Unul a coborât din mașină și a bătut la ușă. Eram moartă de îngrijorare. De fapt, eram agitată încă de la prânz, de când mi-ai telegrafiat să nu vin la Londra.

— Dar eu n-am trimis o asemenea telegramă, spuse fata.

— Când am coborât, domnul – a fost un adevărat gentelman și vorbea și foarte frumos – mi-a spus că te-ai îmbolnăvit și infirmiera te-a adus acasă. Apoi, cei doi împreună cu infirmiera te-au adus până sus, în pat. Te-am dezbrăcat eu și infirmiera, pur și simplu nu puteam să te trezesc. Bombăneai ceva despre o limonadă.

— Îmi aduc aminte. Era foarte amară și lordul Evington m-a lăsat să beau dintr-a lui. Iar după aceea… Nu știu ce s-a mai întâmplat, spuse Mirabelle făcând o grimasă.

— Domnul Gonsalez a chemat o mașină, a angajat o asistentă, explică Alma.

— Gonsalez? Doar nu vorbești de Gonsalez, unul dintre justițiari? întrebă uimită.

— Sunt sigură că numele era Gonsalez, nu au făcut un secret din asta. Dar poți să-l vezi pe domnul care te-a adus. E pe aici, pe undeva. L-am văzut acum cinci minute pe pajiște, se plimba de colo-colo și fuma. Pipă, adăugă Alma.

Fata coborî din pat. Își simțea genunchii foarte moi, dar reuși să se târască până la fereastră. Deschise larg geamul și privi de-a lungul pajiștii, ca o cuvertură alcătuită din zeci de petice colorate. Florile de vară erau deschise. Mirosul lor delicat se simțea și mai tare în aerul cald al dimineții iar ea se opri și, pentru o secundă, se lăsă îmbătată de mirosul lor special. Apoi, suspinând, se întoarse spre Alma.

— Nu știu ce s-a întâmplat, dar pe cuvântul meu Alma, sunt așa de fericită că m-am întors. Omul ăla îngrozitor…! Am luat prânzul la Ritz-Carlton…! Nu mai vreau să văd în viața mea vreun restaurant, sau vreo sală de bal, sau Piața Chester, nimic altceva decât bătrâna noastră Heavytree!

Luă cana de ceai din mâna Almei, o bău lacom și o puse jos, gâfâind ușor.

— A fost minunat! Și ceaiul a fost, dar mă gândesc la Gonsalez… Dacă e chiar el?

— Nu văd ce te-ar entuziasma un astfel de om, care a comis atât de multe crime!

— Nu fi prostuță, Alma! o luă în râs fata. Cei trei justițiari n-au omorât pe nimeni, oricum, nu mai mult decât orice judecător sau juriu.

Camera încă se învârtea și era cam greu să le unească pe cele două Alma care stăteau în fața ei.

— E un domn jos. Așteaptă încă de la 12:00.

Întrebă cât e ceasul și află uimită că era 1:30.

— Cobor într-un sfert de oră. Cine e?

— N-am mai auzit de el până acum, dar e un gentleman, fu răspunsul Almei, destul de nesatisfăcător. Ei n-au vrut să-l las să urce.

— Care ei?

— Domnii care te-au adus pe tine azi-noapte.

— Mirabelle se holbă la ea.

— Vrei să spui că ne păzesc casa?

— Cam așa mi se pare, spuse Alma cu amărăciune. Ce treabă au cu noi, nu știu. În orice caz, l-au lăsat să intre. Domnul Johnson Lee.

Mirabelle se încruntă.

— Nu știu numele ăsta.

Alma se îndreptă spre fereastră.

— Uite-i mașina.

Mașina era la vedere, parcată pe marginea drumului lângă gardul viu, un Rolls lung, albit de praf. Șoferul stătea de vorbă cu un străin care fuma, iar Mirabelle bănui că e unul dintre cei care o păzeau. Făcu o baie și, cu ajutorul infirmierei, coborî tremurând scările. Alma aștepta în holul pavat cu cărămidă.

— Vrea să fiți singuri, spuse ea în șoaptă. Nu știu dacă ar trebui să fiu de acord cu asta, dar ceva nu e în regulă, cu siguranță. Bărbații ăștia care se plimbă pe lângă casă m-au făcut să devin foarte nervoasă.

Mirabelle zâmbi ușor în timp ce deschise ușa. La auzul ușii, bărbatul care stătea drept pe un scaun în fața ferestrei se ridică. Era înalt, iar fața lui închisă la culoare era plină de riduri. Nu-i putea vedea ochii pentru că erau acoperiți de niște ochelari fumurii verzi. Se întoarse spre ea.

— Domnișoara Mirabelle Leicester? întrebă cu vocea unui om educat. Îi luă mâna.

— Nu doriți să stați jos? spuse Mirabelle, iar el așteptă ca ea să se așeze prima.

— Mulțumesc.

Se așeză cu mare grijă, ținând între genunchi umbrela pe care o avea cu el.

— Mă tem că vizita mea vine cam târziu, domnișoară Leicester. Ați auzit cumva despre domnul

Barberton?

Sprâncenele ei se ridicară mirate.

— Barberton? Parcă îmi sună cunoscut numele.

— E bărbatul omorât ieri pe cheiul Tamisei, spuse el.

Apoi își aminti cu oroare.

— Bărbatul mușcat de șarpe? spuse ea cu groază.

Vizitatorul aprobă din cap.

— A fost un mare șoc pentru mine. Eram prieteni de-o viață. Trebuia să ne vedem la hotel în noaptea în care a murit. După care, dintr-o dată, îndreptă conversația într-o altă direcție. Tatăl dumneavoastră a fost om de știință, domnișoară Leicester?

Ea confirmă din cap.

— Da, a fost astronom, o autoritate în meteoriți.

— Exact. Abia de curând mi-a fost citită cartea lui. Și a fost plecat în Africa câțiva ani?

— Da, spuse ea încet, a murit acolo. A studiat meteoriții timp de trei ani în Angola. Probabil știți că acolo sunt foarte multe stele căzătoare. Teoria tatălui meu era legată de munții plin de minereu de fier care îi atrag, așa că își amenajase un mic observator acolo. Buzele ei tremurară. A fot ucis într-o revoltă a băștinașilor.

— Știți în ce parte a Angolei se afla observatorul?

Dădu din cap.

— Nu sunt sigură, n-am fost în Africa, dar poate mătușa Alma să știe mai multe.

Se ridică după Alma și o găsi pe aceasta pe coridor, conversând cu bărbatul care fuma. Bărbatul se retrase grăbit când o văzu.

— Alma, tu mai știi în ce zonă a Angolei avea tata observatorul?

Alma nu știa pe de rost dar unul dintre clasoarele sale conținea toate aceste informații.

Îi dădu clasorul domnului Lee.

— Aici aveți toate detaliile și îi puse cartea în față.

— V-ar deranja să-mi citiți? ceru el politicos și ea îi citi trei paragrafe scurte care menționau că profesorul Leicester își stabilise reședința în Biskara.

— Acela e locul, o întrerupse vizitatorul. Biskara. Sunteți sigură că domnul Barberton nu a luat legătura cu dumneavoastră?

— Cu mine? spuse ea nedumerită. Nu, de ce ar fi făcut-o?

El nu-i răspunse, dar rămase pe gânduri câteva clipe, întorcând problema pe toate fețele.

— Sunteți sigură că nu v-a trimis nimeni, niciodată, vreun document, cel mai probabil în limba portugheză, privind – și aici ezită puțin – Biskara?

Ea negă din cap, dar el, ca și cum n-ar fi observat, o mai întrebă încă o dată.

— Sunt sigură, spuse ea. Vin foarte puține scrisori la fermă, nu ar fi fost posibil să nu observ așa ceva.

El se gândi din nou.

— Aveți ceva documente în portugheză sau în engleză? Vreo scrisoare de la tatăl dumneavoastră despre Angola?

— Niciuna. Singura referire pe care tatăl meu a făcut-o cu privire la acel loc a fost că aduna o mulțime de informații care credea el că sunt prețioase. Era îngrijorat de faptul că își amplasase mai multe aparate foto în diverse regiuni ale țării, iar acestea erau mutate de diverși prospectori.

— A spus asta, nu-i așa? întrebă domnul Lee nerăbdător. Asta explică multe.

— Mie nu-mi spune foarte multe, spuse ea în ciuda felului ei de-a fi. Și apoi, pe un ton mult mai serios: domnul Barberton se întorcea din Angola?

— Da, Barberton venea de acolo, spuse Lee cu o voce aproape șoptită. Mi-ar plăcea să vă pot spune, și ezită, dar mi-e frică.

— Vă e frică să-mi spuneți mie? De ce?

Lee clătină din cap.

— Atâtea lucruri îngrozitoare s-au întâmplat în ultima vreme, atât bietului Barberton cât și altora, încât informațiile astea par să fie cel mai periculos lucru din lume. Aș vrea să cred că nu e periculos și pentru dumneavoastră, spuse el grijuliu. Atunci, aș putea să vă spun ce e în mintea mea și să mă simt mult mai ușurat. Se ridică încet. Cred că cel mai bun lucru pe care pot să-l fac este să-mi consult avocatul. A fost prostesc din partea mea să nu-l informez despre asta atâta vreme. E singurul om în care pot avea încredere să-mi analizeze documentele.

Mirabelle nu putea decât să se uite la el, total uluită.

— Cu siguranță, vă puteți cerceta și singur documentele, spuse ea amuzată.

— Nu, mă tem că nu pot. După care, spuse simplu, ca un copil: sunt orb.

— Orb? șopti Mirabelle și bărbatul râse ușor.

— Par destul de capabil pentru un om orb, nu-i așa? Pot să traversez o cameră și să evit orice mobilă. Singurul lucru pe care nu pot să-l fac este să citesc, cel puțin nu scrisul normal. Dar pot să citesc în Braille. Săracul Barberton m-a învățat. Era profesor la o școală de orbi de lângă Brightlingsea. Nu era un om foarte învățat, dar scria extrem de repede în Braille. Am corespondat ani întregi în felul ăsta. Scria în alfabetul Braille la fel de repede ca și cu stiloul.

Îi era milă de acest om. Dar el era atât de vesel, de încrezător și mândru de ceea ce realizase, încât mila i se transformă în admirație. Avea acel aer inefabil de obstinație care îi caracterizează pe mulți oameni loviți de soartă, iar ea începu să-și dea seama că auto-compătimirea, cea mai mare suferință care vine o dată cu orbirea, dispăruse din filosofia lui de viață.

— Mi-ar plăcea să vă pot spune mai multe, spuse el și întinse mâna. Probabil că mâine am să dictez o scrisoare pentru dumneavoastră, sau poate avocatul meu vă va pune la curent cu toate. Pentru moment, însă, trebuie să mă asigur că totul e sigur. Nu vreau nici să vă sperii, nici să vă dau speranțe. Cunoașteți un anumit domn Manfred?

— Nu-l cunosc personal, și adăugă repede: George Manfred?

El aprobă din cap.

— L-ați întâlnit? întrebă ea cu nerăbdare. Și pe domnul Poiccart, francezul?

— Nu, pe domnul Poiccart nu. Am vorbit de dimineață la telefon cu domnul Manfred. Părea să știe foarte bine despre prietenia mea cu Barberton. Știa și că sunt orb… Un om remarcabil, foarte amabil și politicos. El mi-a dat adresa dumneavoastră, spuse el în timp ce se ridica. Poate ar fi mai bine să-l consult pe el primul.

— Cred că da, spuse ea entuziastă, sunt minunați. Ați auzit cu siguranță de cei patru justițiari, nu-i așa, domnule Lee?

El zâmbi.

— Se pare că-i admirați foarte mult, spuse el. Da, am auzit de ei. Sunt cei care, cu ani în urmă, au pornit să îndrepte inconstanța legilor englezești, să-i pedepsească

pe cei care nu puteau fi ajunși de justiție. Ciudat, niciodată nu i-am asociat cu… Medită în tăcere asupra ideii, iar apoi adăugă: mă întreb dacă… Însă nu-i mai dezvălui continuarea întrebării.

Îl conduse pe aleea din grădină spre stradă și vorbiră despre flori și vreme, nimicuri despre care oamenii vorbesc când mintea lor e ocupată cu alte lucruri pe care nu le pot împărtăși, până când limuzina fu trasă în față și el intră în interiorul răcoros. Avea independența care vine o dată cu educația lui de orb și îi refuză blând ajutorul de a-i ghida pașii, o ofertă pe care ea nu o repetă, simțind satisfacția pe care trebuie că o avea bărbatul, atunci când demonstra că se putea descurca singur. Ea flutură din mână în timp ce mașina se punea în mișcare, iar el își ridică mână într-un gest de răspuns atât de natural, încât, pentru o clipă, ea chiar crezu că o văzuse.

Și așa îl pierdu din privire și, de fapt, poate, din viața ei, pentru că domnul Oberzohn hotărâse că domnul Johnson Lee nu mai avea multe ore de trăit.

Dar se întâmplase că și cei trei justițiari hotărâseră același lucru în privința domnului Oberzohn, doar că mai era o urmă de indecizie asupra felului în care urma să se desfășoare trecerea sa în neființă. Leon Gonsalez avea părerile sale originale în această privință.

CAPITOLUL 14
Comis-voiajorul

Omul cu pipă stătea la câțiva pași de ea. Mirabelle se întorcea spre poartă, când își aminti de părerile mătușii Alma asupra gardienilor.

— Veți sta aici toată ziua? întrebă ea.

— Până diseară, domnișoară. Apoi vom fi înlocuiți de niște domni din Gloucester. Noi am venit din oraș și ne întoarcem cu infirmiera, dacă nu mai aveți nevoie de ea.

— Cine v-a trimis aici? întrebă ea.

— Domnul Gonsalez. A considerat că ar fi mai înțelept să aveți pe cineva prin preajmă.

— Bine, dar de ce?

— Bărbatul masiv rânji.

— Îl cunosc pe domnul Gonsalez de mulți ani. M-am pensionat din poliție acum ceva vreme, îmi amintesc timpurile când aș fi dat o grămadă de bani ca să pun mâna pe el, dar nu-mi aduc aminte să-l fi întrebat vreodată de ce, domnișoară. Există întotdeauna o explicație foarte bună pentru tot ceea ce face, domnișoară.

Mirabelle se întoarse în casă gânditoare. Din fericire, Alma nu mai punea nicio întrebare. Era în sfârșit singură în cameră și încerca să pună cap la cap ziua care trecuse.

Nu-și făcea mari speranțe. Citise mult, iar în copilărie avea un obicei de a găsi legătura între cauză și efect. Anunțul fusese făcut special pentru ea. Asta era prima ei concluzie. Fusese conceput ca să o aducă în slujba lui Oberzohn. Acum își dădea seama de un lucru foarte important: niciodată, de când intrase în birourile O&S până la limonadă, nu putuse să iasă după pofta inimii. El o luase la prânz, el o adusese înapoi. Joan Newton o însoțise până la casă, și de acolo la sala de bal. Era convinsă și că supravegherea lui Oberzohn continuase până când…

Ca prin ceață, își aduse aminte de omul cu manta care se afla la intrarea din piatră. Să fi fost Gonsalez? Într-un fel, se gândi că el trebuia să fi fost. Gonsalez, atent, în priză, dar de ce? Fusese în pericol și încă mai

era. Dar de ce o aleseseră tocmai pe ea, acesta era cel mai mare mister.

Într-un mod greu de explicat, moartea lui Barberton fusese în strânsă legătură cu anunțul și cu interesul pentru ea pe care îl arătase Oberzohn și creaturile sale. Dar cine era lordul Evington? Își aminti accentul lui nemțesc, felul în care își bătea călcâiele și papionul lui țeapăn. Un subterfugiu destul de slăbuț pe care ar fi trebuit să-l observe încă de la început. Era unul dintre urmăritorii ei. Iar limonada era opera lui. Tremură înfiorată. Să zicem că Gonsalez, sau cine-o fi fost, nu ar fi apărut atât de providențial, unde s-ar fi aflat ea în acest moment?

Se îndreptă spre fereastră și îi văzu pe cei doi bărbați la poartă. Simți un sentiment de ușurare și de calm. Dar gândul că, pentru un anume motiv, se afla sub protecția acestei organizații despre care citise, o înfioră.

Intră în bucătărie ca să descopere acolo masa acoperită de volume groase, și pe mătușa Alma explicându-i infirmierei sistemul de legătorie pe care-l folosea. Două lucruri o interesau pe această doamnă strașnică: crimele și amintirile de familie. Avea două clasoare pline cu tăieturi din ziarele locale legate de familia unui văr îndepărtat care fusese înnobilat în timpul războiului. Mai avea unul, dedicat victoriilor mondene ale unei rude îndepărtate, Goddart, care, într-un târziu, își făcuse apariția în cel mai celebru proces de divorț al vremii. Dar crimele, în general, erau preocuparea de bază a mătușii Alma. Din aceste albume Mirabelle aflase totul despre cei patru justițiari și despre operațiunile lor. Erau albume burdușite cu diverse infracțiuni, aranjate cu drag, în ordine cronologică, pentru că asta era fixația Almei Goddard. Doar un singur eveniment senzațional lipsea din colecția ei și tocmai asta îi explica Alma infirmierei când Mirabelle intră în bucătărie:

— Nu, draga mea, nu e nimic despre șarpe. Nu vreau să am nimic de-a face cu asta; îmi dă fiori. De fapt, n-am citit nimic referitor la chestia asta.

— Eu am fiecare rând care s-a scris, răspunse entuziastă infirmiera. Fratele meu e reporter la *Megaphone* și spune că e cel mai bun subiect pe care l-au avut de ani de zile.

Mirabelle întrerupse această conversație macabră și întrebă de prânz. Capul nu o mai durea acum și i se făcuse foame.

Ușa din față era deschisă și, în timp ce se întorcea în sufragerie să-și ia trusa de scris, auzi gălăgie la poartă. Un al treilea bărbat apăruse: un comis-voiajor murdar, care purta o tavă plină de nasturi și dantele. Era un bărbat de vârstă mijlocie cu o barbă neîngrijită și, deși era cald afară, purta o haină lungă, care îi ajungea până la călcâie.

— Poți să fii sau poți să nu fii, îi spuse omul cu pipă, dar acolo nu intri.

— Vin aici de ani de zile, se răți vânzătorul. Ce treabă ai cu mine? Nu ești polițist.

— Indiferent dacă sunt polițist, gunoier sau poștaș, spuse gardianul răbdător, nu treci de poarta asta, ai înțeles?

În momentul acela, comis-voiajorul o zări pe fată și își ridică pălăria cu un rânjet. Fata nu-l cunoștea și nu-și amintea să-l fi văzut vreodată. Nici Alma, care ieșise și ea afară.

— E străin, dar tot timpul vin oameni noi din Gloucester, spuse ea. Ce are de vânzare? Ieși în grădină și, când o văzu, rânjetul îi dispăru de pe față.

— Am ceva de vânzare pentru domnișoara, tanti, spuse el.

— Nu sunt atât de bătrână și sunt o doamnă, replică Alma scurt. De când ai început să-ți alegi clienții?

Omul mormăi ceva și, fără niciun cuvânt, o zbughi pe strada plină de praf. Îl urmăriră cu privirea până dispăru.

Ferma Heavytree era un nume cam pretențios pentru o proprietate atât de mică. Micuțul domeniu urmărea șoseaua Heavytree, care era și limita sudică a proprietății. Șoseaua însăși cotea într-un unghi prin spatele casei, unde a treia graniță era alcătuită dintr-un gard viu ce separa terenul fermei de domeniul mult mai pretențios al unui magnat local. Comis-voiajorul o luă pe-acolo.

— Mă scuzați doamnă, spuse celălalt supraveghetor.

Deschise poarta, intră în curte, înconjură casa și ajunse la livada din spate. Aici, câteva acareturi erau împrăștiate pe pajiștea unde singura vacă a Mirabellei rumega liniștită. Pe jumătate ascuns de trunchiul gros al unui măr, gardianul așteptă până când, așa cum prevăzuse, zări un cap deasupra gardului viu. După ce fu văzut, comis-voiajorul o tuli înspre pajiște. Își lăsă în urmă căruciorul și geanta și, alergând cu o rapiditate surprinzătoare pentru un om de vârsta lui, ajunse la un

mic hambar de lemn, deschise ușa și dispăru înăuntru. În acel moment gardianul se reîntâlnise deja cu colegul său și se sfătuiseră. Bărbatul cu pipă se întoarse la postul său din fața casei, în timp ce al doilea se îndreptă încet peste pajiște, până ajunse la ușa închisă a hambarului.

Inteligent, dădu întâi ocol clădirii și descoperi că nu mai exista altă ieșire. Apoi, trăgând de ambele porți cu putere, le deschise larg:

— Ieși, mă, afară, spuse el.

Hambarul era gol, cu excepția unei clăi de fân care zăcea într-un colț, și a câtorva căruțe vechi și fără roți, proptite pe niște butuci de lemn și care așteptau să intre în atenția vreunui meșter.

Era o scară care ducea către un pod, iar gardianul o urcă încet. Capul îi ajunse la nivelul podelei podului, când auzi:

— Mâinile sus!

În dreptul ochilor zări țeava unui pistol automat.

— Dă-te, mă, jos de-acolo!

— Mâinile sus, sâsâi vocea în întuneric, sau ești un om mort.

Gardianul se supuse, blestemându-și prostia pe care o făcuse venind singur.

— Acum urcă aici.

Cu ceva dificultăți, gardianul reuși să ajungă la nivelul podelei.

— Treci aici, și mai repede! spuse comis-voiajorul. Ține-ți mâinile la vedere.

Simți o atingere rece de metal în jurul încheieturii și auzi un declic.

— Acum cealaltă mână.

Din momentul în care fu încătușat, vânzătorul ambulant începu să-l percheziționeze în grabă.

— Umbli și tu cu pistolul, rânji ironic, în timp ce scoase o armă din buzunarul bărbatului. Acum stai jos.

În câteva secunde, gardianul demn de toată rușinea, fu legat fedeleș. Vânzătorul se târî până la intrarea în pod și privi printr-o crăpătură dintre scânduri. Nu urmărea casa, ci gardul viu pe care-l escaladase. Încă doi bărbați apărură acolo, iar el rânji satisfăcut. Coborând înapoi în hambar, trase scara după el și o lăsă să cadă pe jos, înainte să iasă în spațiul deschis și să lanseze un semnal. Al doilea gardian se întorsese pe scurtătură spre intrarea casei, trecând prin grădină și prin dreptul ușii de la

bucătărie. Se opri să tragă zăvorul, iar fata, intrând în bucătărie, îl remarcă.

— S-a întâmplat ceva? întreba ea agitată.

— Nu știu, domnișoară. Se uită la ferestrele bucătăriei. Avea gratii groase. Colegul meu tocmai l-a văzut pe vânzător intrând în hambar.

Îl urmă până la ușa de la intrare. El vru să plece, dar se răzgândi și se întoarse spre ea scoțând din buzunar un Browning.

— Știți să folosiți un pistol, domnișoară?

Ea negă din cap, prea speriată să mai vorbească, și îl urmări cum introduce pistolul la loc în buzunar, punându-i piedica.

— Vreau să fiu sigur că totul e bine și aș fi mai liniștit să știu că sunteți înarmată.

Pe un perete era atârnată o pușcă, iar el o luă de acolo.

— Aveți gloanțe pentru asta?

Ea trase sertarul dulapului din hol și scoase de acolo o cutie de carton.

— Mda, astea ar putea fi în regulă.

— Cu siguranță, domnule…

— Digby, completă el.

— Sunteți sigur că nu exagerați? Nu spun că vreți să mă speriați, dar chiar suntem în pericol?

— Nu știu. Am un sentiment neplăcut, l-am avut toată dimineața. La ce distanță e următoarea casă?

— La jumătate de milă.

— Aveți telefon?

Ea clătină din cap.

— Poate că sunt doar speriat. Ies pe stradă să mai arunc o privire. Mi-aș dori ca tipul ăla să se întoarcă, adaugă el în grabă.

Păși încet pe alee și se sprijini de poartă câteva clipe. În timp ce făcea asta, auzi zăngănitul și hârâitul astmatic al unui automobil vechi și văzu vehiculul unui vânzător ambulant intrând pe șoseaua Heavytree. Micșoră viteza pe măsură ce se apropie de casă, până când opri chiar vizavi de poartă. Șoferul se dădu jos din mașină înjurând de mama focului, ridică un capac de tablă șubrezit de vreme și începu să cotrobăie pe sub scaun, scoțând de-acolo o cheie lungă. Apoi, iute dintr-o dată, se întoarse pe jumătate și îl lovi pe Digby în moalele capului. Fata auzi zgomotul macabru al impactului, îl văzu pe gardian cum

cade fără vlagă în mijlocul cărării și, în clipa imediat următoare, trânti ușa și trase zăvoarele.

Ea își păstră calmul. Mâna cu care luă revolverul de pe masă nu-i tremură.

— Alma, strigă, iar Alma coborî în fugă scările.

— Ce se întâm…? Doamne ferește, începu, când văzu pistolul în mâna Mirabellei.

— Suntem atacate, spuse fata. Nu știu cine sunt, dar tocmai l-au doborât pe unul dintre oamenii care ne păzeau. Ia arma, mătușă.

Fața Almei era încordată și putea să exprime și frică, și furie, sau amândouă. După aceea, fata află că emoția ei dominantă fusese chiar satisfacția că se află într-o situație atât de apropiată de cea dintr-un război.

Mirabelle alergă în salon și deschise fereastra care dădea spre stradă. Porțile erau date la o parte și doi oameni care, cu siguranță, fuseseră ascunși în partea din spate a mașinii vânzătorului, îl ridicară pe bărbatul inconștient și-l aruncară în mașină. Ea urmări întreaga scenă cu un calm pe care nici măcar ea însăși nu și-l putea explica. Îi numără. Erau patru, inclusiv șoferul, care se urcă înapoi la volan. Unul dintre nou-veniți, desigur șeful găștii, arătă cu degetul spre un punct în josul străzii, iar ea se gândi că le dădea indicații asupra locului exact în care mașina trebuia să aștepte, căci aproape imediat vehiculul începu să dea înapoi cu o repezeală surprinzătoare, mai ales după ce, cu puține minute în urmă lăsase impresia că e un hârb numai bun de dat la fier vechi.

Bărbatul care dăduse instrucțiunile se îndreptă cu pași mari către intrarea în casă.

— Stop!

Se uită împrejur și tresări la vederea țevii unui Browning, ațintite spre el. Fu atât de surprins de situație, încât figura pe care o făcu ar fi fost de-a dreptul comică, în orice altă circumstanță.

— Totul e-n regulă, domnișoară… îngăimă.

— Ieși înapoi pe poarta aceea, spuse Mirabelle rece.

— Vroiam doar să vă văd… E ceva important.

Bang!

Mirabelle trase și nimeri deasupra capului lui, în plopul cel bătrân. Bărbatul se ghemui la pământ și o luă la fugă. Ieșind pe poartă, se adăposti după gardul viu, acolo unde erau și oamenii săi, iar Mirabelle auzi cu

claritate murmurul vocilor lor, căci era o zi liniștită iar motorul mașinii torcea undeva departe. Atunci văzu cum unul dintre ei se ițește de după tufe.

— Pot să vorbesc cinci minute cu dumneavoastră? întrebă liderul lor cu glas tare.

Era un bărbat bronzat, mic și îndesat, cu un fel de plasture aplicat pe față și, așa cum remarcă ea inconștient, purta cercei de aur în urechi.

— Vin eu la dumneavoastră, spuse el deschizând poarta. Nu trebuia să trageți, nu vrea nimeni să vă facă niciun rău!

Avansă în grădină, în timp ce vorbea.

Bang, bang!

În grabă, fata apăsă trăgaciul doar o fracțiune de secundă mai mult decât trebuia și tresări dându-și seama că urma să tragă încă un glonte. Mâna i se smuci înapoi, iar cel de-al doilea proiectil ră capul individului cu numai câțiva centimetri. Acesta dispăru într-o fracțiune de secundă și, imediat după aceea, Mirabelle le văzu pălăriile mișcându-se rapid în spatele gardului viu spre mașina care-i aștepta.

— Stai acolo, Alma!

Alma Goddard mormăi și fata zbură pe scări în camera ei. De aici, putea vedea mai bine ce se întâmpla. Îi văzu intrând în dubiță și, în secunda următoare, corpul inert al lui Digby fu aruncat în gardul viu. Imediat apoi, mașina începu să se miște, și, prinzând viteză, dispăru într-un nor de praf pe Highcombe Road.

Mirabelle coborî scările în fugă, trase zăvorul ușii de la intrare și fugi spre silueta nemișcată a detectivului. Era pe marginea șanțului cu capul acoperit de sânge dar încă respira. Încercă să-l ridice, dar era prea greu pentru puterile ei. Alergă înapoi în casă. Telefonul era în hol, unul dintre acele aparate demodate, care au un levier ce trebuie să fie întors. Nu apucă să termine nici măcar două rotații, când își dădu seama că firele fuseseră tăiate.

Alma era încă în salon, cu mâinile încleștate pe pușcă și o expresie de hotărâre drăcească întipărită pe figură.

— Trebuie să mă ajuți să-l aducem pe Digby în casă, Alma!

— Unde e?

Mirabelle îi arată, și cele două femei reușiră să-l tragă în casă. Îl lăsară întins pe podeaua de cărămidă, iar

fata caută lenjerie curată. Bucătăria, care era, de asemenea, și locul în care Alma își usca cea mai intimă lenjerie, îi oferi tot ceea ce avea nevoie. În timp ce Alma urmărea nemișcată cum garderoba să era distrusă, fata spăla rana, iar infirmiera speriată, care dispăruse la primul foc de armă, îi aplică niște tincturi. Rana era urâtă, iar bărbatul părea să nu-și revină.

— Trebuie să o trimitem pe Mary la Gloucester pentru o ambulanță. Nu o putem trimite pe infirmieră, nu știe să ajungă.

— Mary, spuse Alma calm, face isterii în cămară. Mă duc eu. Dar unde-i celălalt?

Mirabelle clătină din cap.

— Nici nu vreau să mă gândesc ce s-a întâmplat cu el. Alma, crezi că-l putem duce în salon?

Ridicară împreună corpul greu și se opintiră cu el până în camera mică, așezându-l pe o canapea, sub fereastră.

— Poate să se odihnească aici până vine ambulanța, începu Mirabelle, dar un chicotit din spatele ei o făcu să se întoarcă cu un suspin.

Era vânzătorul ambulant care avea în mână pistolul pe care ea îl lăsase deoparte.

— Doar cu tine am treabă, și arată spre ea. Voi două, ieșiți afară. Arătă cu capul spre hol. Sub scări era un dulap mare și le deschise ușa. Intrați aici, dacă aud un sunet, o să vă pară rău.

Ochii Almei se uitau cu jind către arma pe care o lăsase în colț dar, înainte ca ea să poată face vreo mișcare, individul se plasă între ea și pușcă.

— Înăuntru, comandă vânzătorul, iar Mirabelle nu fu surprinsă când Alma se supuse.

Închise ușa și puse lacătul.

— Acum, domnișoară, pune-ți pălăria și mișcă-te repede.

O urmă pe scări și o privi în timp ce-și lua pălăria și haina. Ea intuia că era o pierdere de timp chiar și să încerce să-l încetinească. El, în schimb, fericit de succesul pe care-l repurtase, deveni aproape locvace.

— Bănuiesc că i-ai văzut pe băieți plecând și ai uitat că mai era cineva prin zonă, nu? Tu ai tras?

Ea nu răspunse.

— Dacă era Lew, acu nu mai trăiai. Analiză țeava pistolului. Tu ai fost. Râse. Hai că ești tare, soro, tu ar

trebui să…

Se opri înghețat, holbându-se pe fereastră. Fu paralizat de uimire când o văzu pe Alma, alergând, cu capul descoperit, pe Gloucester Street. Se întoarse înjurând către Mirabelle.

— Cum a ieșit? Mai e cineva cu voi aici? Vorbește!

— Dulapul de sub scară duce în pivniță, spuse Mirabelle cu răceală. Sunt două ieșiri din pivniță. Cred că mătușa Alma a găsit una dintre ele.

Cu o înjurătură, se îndreptă spre ea, o apucă de un braț și o împinse spre ușă.

— Mai repede! spuse și o târî în jos pe scări, de-a lungul holului, până în bucătărie.

Încercă zăvorul de la ușa bucătăriei, însă fusese dat peste cap.

— Pe aici. Înjură cu sânge rece și, încă strângând-o de braț, se grăbi înapoi pe hol și deschise larg ușa de la intrare.

A fost un moment nepotrivit. Pe alee venea un bărbat, aproape zâmbind, ca și cum și-ar fi adus aminte de ceva plăcut. Văzându-l, comis-voiajorul dădu drumul fetei și-și repezi mâna spre buzunar.

— Când vrei să mori? spuse Leon Gonsalez încet. Alege, dar repede.

Iar pistolul pe care-l ținea în mână părea să tremure de o dorință ucigașă.

CAPITOLUL 15
Două „accidente”

Vânzătorul ambulant, cu fața schimonosită de durere, își ridică brațele.

Leon avansă către el, îi luă Browningul din mâna moale și-l lăsă să cadă în buzunar.

— Prietenii tăi te așteaptă, nu-i așa? întrebă el cu o voce plăcută.

Individul nu răspunse.

— Până și Cuccini? Credeam că l-am scos din funcțiune pentru mai multă vreme.

— Au plecat, mormăi vânzătorul.

Gonsalez se uită împrejur nedumerit.

— Nu vreau să te duc în casă dar, în același timp, nici nu vreau să te las aici. Aproape îmi pare rău că n-ai apucat să tragi cu pistolul ăla al tău, adăugă cu o urmă de regret. Asta ar fi rezolvat atât de multe probleme.

Această problemă particulară fu rezolvată prin apariția despletitei Alma care își recuperă arma.

— Mi-aș dori tare mult să-l împuști tu, și nu eu, spuse Leon serios. Polițiștii sunt atât de suspicioși când trag eu cu arma și niciodată nu cred pe de-a-ntregul că a fost legitimă apărare.

Îl legă pe individ cu o frânghie, și făcu asta într-un mod cât mai neplăcut cu putință, de la încheieturi, la glezne. O dată făcută această treabă, puse câteva întrebări rapide și se duse repede către hambar, de unde se întoarse, doar câteva minute mai târziu, cu foarte nefericitul gardian.

— Asta e, nu mai ai ce face, îi tăie Leon rapid scuzele omului. Întrebarea e unde sunt ceilalți băieți?

Ceva trecu pe lângă el în viteză, ceva care scotea un zumzăit ca de viespe, doar că puțin mai puternic și, doar o secundă mai târziu, auzi un zgomot înfundat: *plop.* Se trânti imediat la pământ, cu Browningul îndreptat către gardul viu care îi despărțea de șoseaua Heavytree.

— Fugiți în casă, îi grăbi el. N-or să aibă treabă cu voi.

Gardianul, fără nici măcar vreo obiecție, o țâșni spre adăpostul oferit de ziduri.

Atunci Gonsalez își localiză inamicul și observă la mică distanță și acoperișul plat al dubei. Un individ trecu prin dreptul unei găuri din gardul viu, parcă invitându-l să tragă, dar Gonsalez se abținu, așa că manevra se repetă. În mod clar încercau să-i atragă atenția către acea deschizătură, în timp ce ei își făceau manevrele în altă parte. Își roti privirea către granița pajiștii. În paralel cu aceasta, crezu el, era un pârâu, sau poate un șanț, care putea oferi o acoperire excelentă.

Individul trecu din nou lejer prin dreptul deschizăturii. Leon își încordă umărul și privi atent în acea direcție. În timp ce făcea asta, bărbatul reapăru.

Crack!

Gonsalez ținti la câțiva centimetri în spatele lui. Bărbatul văzu străfulgerarea pistolului și se trase înapoi, exact așa cum bănuise. În clipa următoare se zvârcolea pe jos, cu un glonte în picior.

Leon zâmbi, arătându-și dinții, și se întoarse pentru a preîntâmpina atacul care urma să vină din cealaltă parte. Iar acesta veni, exact din locul din care se aștepta, o mică movilă de pământ care era deasupra locului în care stătea el. Primul glonte lovi pământul din dreapta lui cu un bâzâit furios, aruncă spre cer un smoc de iarbă și ricoșă cu un zgomot sec într-un copac. Înainte ca figura înălțată a individului care trăsese să se poată retrage la adăpost, Gonsalez trase. Mai trase câteva gloanțe în partea stângă și în cea dreaptă și apoi, ridicându-se, alergă la adăpostul copacului, chiar la timp pentru a vedea trei siluete îngrămădindu-se înapoi pe stradă. Așteptă, uitându-se spre deschizătura din gard, însă cei care-l traseră pe bărbatul rănit de-acolo nu apărură în vizorul armei. Un minut mai târziu văzu cum mașina se pune în mișcare, pornind rapid pe șosea și știu că pericolul dispăruse.

Schimbul de focuri atrăsese atenția. Nici nu se întorsese bine în casă de câteva minute, că un polițist apăru călare, galopând, cu calul în spume, și descălecă. Cineva de la o fermă din apropiere auzise zgomotele de armă și telefonase comisariatului. Timp de o jumătate de oră polițistul luă notițe, timp în care o grămadă de fermieri din vecini își făcură apariția în salonul Mirabellei, cu armele la subraț.

Ea nu apucase să vadă prea mult din ceea ce era în stare redutabilul Leon pe cât își dorea, iar, când prinseră un moment în care erau numai ei doi, profită de oportunitate și-i povesti despre vizita de dimineață a domnului Lee. El părea că știe totul despre asta, căci nu se vădi deloc surprins și fu stânjenit numai atunci când ea se arătase personal interesată de el și de prietenii lui. Nu era deloc o experiență obișnuită pentru el, așa că păru mai degrabă plictisit de sine însuși la auzul acelei neașteptate tresăriri de entuziasm la adresa eroismului său, și care era, așa cum își dădu el seama, bazată pe un simț foarte acut al justiției pe care-l avea fata.

— Nu sunt foarte sigur că am fi chiar așa de nemaipomeniți, serios, spuse el. E greu să poți produce într-un moment, o judecată care să fie viabilă cu trecerea anilor. Am sacrificat aproape tot ceea ce, pentru oamenii obișnuiți, ar face viața să merite să fie trăită, pentru dorința noastră de a ține talerele balanței în echilibru.

— Nu sunteți căsătorit, domnule Gonsalez, nu-i așa?

Se uită fix în ochii ei sinceri.

— Căsătorit? Doamne, nu! spuse el, iar ea râse.

— Vorbiți de parcă nu v-ați fi gândit niciodată la această variantă.

— Nu am făcut-o, admise el. Prin însăși natura activității noastre, suntem privați de o asemenea experiență. Și, e oare o ofensă dacă vă spun că niciodată nu am simțit că aș fi privat de ceva, prin faptul că am rămas singur?

— E doar foarte urât, spuse ea sever, iar Leon râse în sinea sa tot drumul înapoi spre oraș, ca și cum ar fi fost o glumă atât de bună încât se cerea repetată.

— Cred că putem să o considerăm în siguranță vreo săptămână, raportă el la întoarcerea în strada Curzon. Nu, nu s-a întâmplat nimic. Am picat într-un filtru de poliție pe lângă Newbury, pentru depășirea vitezei. Mi-au spus că mergeam cu 80, dar eu cred că aveam aproape 130 km/h. O să mă scoată Meadows din asta. Iar dacă nu, atunci va trebui să trimit judecătorului binecunoscuta scrisoare și să plătesc binecunoscuta amendă. Ați mai făcut ceva în legătură cu Johnson Lee?

Manfred clătină din cap.

— Meadows și entuziastul domn Washington s-au dus să-l viziteze. L-am rugat pe Washington să se ducă și el pentru că, ezită puțin, șarpele este un pericol real în

ceea ce-l privește. Elijah Washington a promis să fie de un real ajutor în această privință. Nu-i e frică de nimic și a luat în seama lui sarcina de a rămâne cu Lee și de a aplica toate remediile împotriva mușcăturilor de șarpe pe care le cunoaște.

Își pusese mănușile în timp ce vorbise, iar Leon Gonsalez îl privea cu o admirație critică.

— Te prezinți la Curte sau la un ceai cu vreo ducesă?

— Nici una, nici alta. Mă duc la prietenul Oberzohn.

— Al naibii ce ești! spuse Leon ridicând din sprâncene.

— M-am asigurat înainte și i-am trimis un bilețel, rugându-l să-și țină șerpii închiși, spuse Manfred, și, intenționat, i-am trimis copia la indigo a scrisorii ca să subliniez faptul că mai există una, care va putea fi folosită ca probă împotriva lui. Cred că voi reuși să plec de la Oberzohn & Smitts fără să fiu rănit. Dacă nu ești prea obosit, Leon, aș prefera să mergem cu Buick-ul, nu cu Spanz-ul.

— Lasă-mă un sfert de oră, și urcă în camera lui să se aranjeze.

În exact cincisprezece minute Buick-ul opri în fața ușii, iar Manfred urcă în automobil. Nu era nicio despărțitură între șofer și pasager, așa că puteau vorbi în voie.

— Ar fi fost și mai bine dacă ar fi venit și fratele Newton, sugeră Leon.

— Va fi acolo. I-am trimis și lui o scrisoare similară, spuse Manfred. Nu-mi imaginez că-și vor scoate la iveală trupele.

— Eu știu vreo doi, poate chiar trei, pe care n-au cum să-i scoată. Leon rânji către polițistul din intersecție care-l direcționă către strada Oxford. Browning-ul ăla al meu trage prea sus, Manfred. Întotdeauna am avut suspiciunea asta. Pistoalele sunt lucruri ciudate, dar ăsta chiar mi se potrivește bine în palmă. Au vorbit despre arme și muniție până când au ajuns în dreptul clădirii pătrățoase a lui Oberzohn & Smitts. Spor la vânătoare! spuse Leon, în timp ce coborî din mașină, deschise ușa din spate și-i înmână pălăria lui Manfred.

Se urcă din nou la volan, descrise un arc de cerc cu mașina și parcă în partea opusă a străzii, cu privirea

ațintită când spre intrare, când spre oglinda retrovizoare în care observa mișcările din spatele lui.

Manfred nu făcu anticameră mai mult de două minute. La sfârșitul acestui timp, un tânăr ceremonios care purta ochelari, îl îndrumă cu o plecăciune spre biroul obișnuit în care-l aștepta ilustrul doctor.

Bătrânul stătea la birou. În spate era nonșalantul său alter-ego, Monty Newton, cu o floare mare și galbenă prinsă la butonieră și un zâmbet larg, întipărit pe chip. Oberzohn se ridică în picioare, ca și cum ar fi cerut atenție.

— Domnule Manfred, e o mare onoare, spuse, întinzând o mână țeapănă.

În cameră fusese adus un scaun suplimentar pentru oaspete, un fotoliu cu o tapițerie care arăta prețios, și către care indică mâna pe care Manfred nu o strânsese.

— Bună dimineața, Manfred, zise Newton scoțându-și țigara din gură și clătinând din cap. Ai fost cumva la bal aseară?

— Am fost acolo dar n-am intrat, spuse Manfred și se așeză. N-ai apărut decât mai târziu, din câte mi s-a spus?

— A fost un concurs de împrejurări dintre cele mai nefericite, spuse Oberzohn, iar Newton râse.

— I-am pierdut laboranta și nu m-a iertat pentru asta, spuse el aproape jovial. Fata pe care-o angajase ieri. Și chiar că arăta bine. N-a vrut să se întoarcă la țară, de unde venise, așa că sora mea s-a oferit să o primească în piața Chester pentru o noapte. Al naibii să fiu dacă-mi dau seama cum s-a pierdut la bal și n-am mai văzut-o de atunci.

— A fost ceva îngrozitor, spuse Oberzohn cu tristețe. Eu consider că era în grija mea, eu sunt responsabil pentru siguranța ei. În dumneata am încredere, domnule Newton…

— În locul dumitale, nu cred că ar trebui să mai am vreun asemenea moment neplăcut, doctore, spuse liniștit Manfred. Tânăra domnișoară este înapoi la ferma Heavytree. Credeam că asta vă va surprinde. Și e încă acolo, asta ar trebui să vă surprindă și mai tare, dacă nu ați primit cumva, deja, vreun telefon care să vă anunțe că Vechea Gardă a voastră a eșuat lamentabil să o… aa… aducă înapoi la serviciu. Bănuiesc că ăsta era scopul lor?

— Vechea mea gardă, domnule Manfred? Oberzohn clătină din cap confuz. Asta e peste puterea mea de înțelegere.

— Ce mai face sora dumitale? E-n regulă? întrebă Manfred dezinteresat.

Newton ridică din umeri.

— Evident că e supărată. Cine n-ar fi? Joan este o fată foarte sensibilă.

— Și așa a fost de multă vreme, atacă Manfred. Pot să-mi aprind o țigară?

— Nu doriți una dintre țigările mele?

Ochii lui Manfred îl țintuiră pe doctor, până când acesta nu mai fu în stare să se miște.

— Am fumat prea multe țigări de-ale dumitale, spuse. Vorbele îi ieșeau pe gură ca un vânt rece. Nu mai vreau, *Herr Doktor,* sau vor fi locuri goale în arborele genealogic al familiei tale. Și, cine știe, poate că, mult înainte să-ți prepari faimosul elixir, vei avea parte de nemurirea obișnuită pentru toată lumea.

Fața gălbejită a lui Oberzohn deveni purpurie.

— Pari să cunoști multe despre mine, domnule Manfred, aproape câte știu și eu.

Manfred clătină din cap.

— Mai multe. Pentru că eu, în timp ce dumneata te lupți cu timpul ca să eviți sfârșitul unei vieți care nu mi se pare că ar merita să fie păstrată și, totuși, habar n-ai nici minutul și nici ziua în care-ți va veni sfârșitul, eu poți să-ți spun cu precizie de secundă. Și-și îndreptă amenințător degetul către el.

Orice urmă de zâmbet pieri de pe fața lui Newton. Ochii îi stăteau ațintiți pe bărbatul care amenința.

— Poate că-mi vei spune și mie, vorbi cu greutate Oberzohn. Era cuprins de ură.

— În ziua în care o vei răni pe Mirabelle Leicester, în ziua aceea vei muri. Tu, și toți cei care sunt cu tine.

— Uite ce-i, Manfred, în țara asta sunt niște legi… începu Monty Newton înfierbântat.

— Eu sun legea! Cuvintele răsunaseră ca dangătul unui clopot al sorții. În cazul ăsta, eu sunt judecătorul, juriul, călăul. N-o să cruț pe nimeni, tânăr sau bătrân, spuse pe un ton egal.

— Și tu ești nemuritor? rânji Newton.

Manfred își luă privirea numai pentru o clipă de la bătrân.

— Legea e nemuritoare, spuse el. Dacă îți trece prin cap ca, prin cine știe ce lovitură deșteaptă, să mă trimiți pe altă lume înainte să devin prea periculos pentru tine, fii convins că n-ai să reușești.

— Nu m-ai chemat aici ca să ascult prostiile astea, nu-i așa? întrebă Newton și, deși cuvintele îi erau ascuțite, atitudinea agresivă, pe față i se ghiceau umbre care nu fuseseră înainte ca Manfred să pășească în cameră, umbre adânci sub ochii și în obrajii lui, plin de viață altădată.

— Am venit să vă spun să o lăsați în pace pe domnișoara Leicester. Umblați după ceva pe care nu-l puteți obține și nimeni nu e în poziția de a vi-l oferi. Habar n-am despre ce e vorba – uite, vă dau informația asta cadou. Dar știu că e mare, e cel mai mare premiu din viața voastră mizerabilă. Și, ca să-l obțineți, sunteți în stare să sacrificați vieți inocente, cu lipsa de măsură a celor mai mari cheltuitori. Sfârșitul e aproape!

Se ridică de pe scaun și se apropie de birou, aplecându-se către doctorul care stătea țeapăn.

— Nu știu ce face poliția în legătură cu mușcăturile astea de șarpe care au venit exact unde trebuie, Oberzohn, dar uite ce-ți ofer: eu și prietenii mei ne vom retrage din jocul ăsta și-l vom lăsa pe Meadows să te prindă, în felul lui. Crezi că asta înseamnă să scapi basma-curată? Ei bine, nu. Polițiștii ăștia sunt ca niște buldogi, o dată ce te-au prins în strânsoare, nu-ți mai dau drumul.

— Și care e prețul acestui serviciu atât de interesant? întrebă Newton pufăind calm din țigară, cu mâinile la spate și picioarele depărtate, într-o postură de om care se simte bine și confortabil.

— O lăsați în pace pe domnișoara Leicester. Vă găsiți altă cale să puneți mâna pe banii ăia pe care vi-i doriți atât de mult.

Newton râse.

— Dragul meu prieten, ce prostie ai spus. Nici eu și nici Oberzohn nu suntem chiar niște sărăntoci.

— Sunteți faliți. Amândoi. Replică Manfred calm. Sunteți precum jucătorul căruia nu i-a mai intrat vreo mână bună de multă vreme. N-aveți rezerve, iar cheltuielile voastre sunt monstruoase. Găsește o altă cale, Newton și spune-i surorii tale, se opri în dreptul ușii, privind lung la mătasea din care era făcută pălăria lui, că vreau să vină mâine la ora 10, în strada Curzon.

— Și ăsta e un ordin? replică Newton sarcastic.

Manfred aprobă din cap.

— Fii atent, atunci, răcni bărbatul, alb de furie, că nici eu, nici ea, nu primim ordine! Ți s-a urcat la cap de când ai fost iertat, nu-i așa? Dacă te iei de mine, Manfred, ține minte că nu sunt un neajutorat.

Simți apăsarea piciorului doctorului pe-al lui și se domoli.

— În regulă, grohăi. Dar să nu te aștepți s-o vezi pe Joan.

Lansă un gest obscen, iar Manfred ridică ușor ochii până îi întâlniră pe ai lui.

— Tu o să fii spânzurat de către stat, sau ucis de Oberzohn. Nu sunt încă sigur care din cele două, spuse atât de simplu și cu atât de multă încredere în sine, încât inima lui Newton se goli de sânge.

Manfred rămase pe trotuar și făcu un semn, iar mașina ajunse rapid și fără zgomot de partea cealaltă a străzii. Ochii lui Leon fixau intrarea. Un bărbat înalt stătea în umbra holului și supraveghea. Era sprijinit de zid într-o atitudine atât de nepăsătoare încât, pentru o clipă, Leon tresări.

— Intră repede!

Leon aproape că-și strigă cuvintele, iar Manfred sări înăuntru în timp ce șoferul demară scrâșnind din toate roțile.

— Ce dra… începu Manfred, însă restul cuvintelor se pierdură în zgomotul groaznicului accident care urmă.

Acoperișul de piele al mașinii era rupt în partea din spate și un ciob de sticlă lovise pălăria lui Leon și o tăiase în două jumătăți perfecte. Călcă frânele, deschise ușa mașinii și se strecură afară. În spatele vehiculului era un morman de dărâmături; un paiet de oțel, rupt în trei bucăți zăcea pe jos, printre rămășițele unei lăzi de transport din lemn. Leon se uită în sus. Exact deasupra intrării de la Oberzohn & Smitts se afla o macara ce plimba o încărcătură grea, chiar în momentul în care Manfred părăsea clădirea. Firul de oțel atârna acum liber în aer. Auzi voci discutând aprins în ușa deschisă, trei etaje deasupra, și văzu doi bărbați cu ochelari imenși care se uitau în jos și bolboroseau ceva într-o limbă pe care Leon n-o înțelegea.

— Ce accident drăguț! Cred c-am fi prin vreo jumătate de coloană în ziarele de seară dacă nu apucam să

ne mișcăm din loc.

— Și domnul din hol? Ce mai face?

Leon se îndreptă spre intrare: individul dispăruse. Dar, chiar lângă locul unde stătuse acesta, descoperi un mic întrerupător care, era evident, fusese amplasat de curând acolo, căci firele care stăteau întinse pe perete erau noi.

Se întoarse la timp să-l întâlnească pe polițistul care venise la locul accidentului.

— Aș vrea să aflu cum de-a fost posibil un asemenea accident, domnule agent. Stăpânul meu abia a scăpat cu viață.

Polițistul se uită la tona de dărâmături care zăcea jumătate pe trotuar și jumătate pe stradă, și apoi din nou, spre cablul care atârna deasupra.

— Zic că firul a sărit de la locul lui, mă gândesc eu.

— Și eu mă gândesc la fel, spuse Leon, pe un ton grav.

Nu așteptă ca polițistul să-și termine ancheta ci se îndreptă spre casă într-un ritm constant și nu mai aminti de „accident" până când nu gară mașina și ajunse înapoi în strada Curzon.

— Tipul din hol a dat semnalul atunci când eram în dreptul încărcăturii, anumite lucruri chiar nu se întâmplă altfel, spuse el. Mă duc să fac niște cercetări.

Gonsalez îl cunoștea pe unul dintre cei din slujba lui Oberzohn. Un suedez tânăr, care avea cunoștințele obișnuite de limbă engleză, pentru cei din zona Scandinaviei. La ora nouă, în acea seară, se duse în restaurantul suedez de pe strada Dean și-l găsi acolo pe omul său, tocmai terminându-și masa. Era doar o cunoștință – una dintre multele – pe care Leon le cultiva atât de asiduu. Tânărul, care-l știa drept domnul Heinz – Leon vorbea limba germană extrem de bine – fu încântat să-l aibă drept tovarăș, mai ales pe subiectul inexplicabilului accident din după-amiaza aceea.

— Cablul n-a fost fixat pe cilindru, spuse el. Cât de îngrozitor trebuie să fi fost! Afară era un domn într-o mașină care abia a apucat să se miște câțiva centimetri, înainte ca lada să cadă. E mare ghinion în locul ăla. Mă bucur că plec la sfârșitul săptămânii.

Leon avea câteva întrebări importante să-i pună, însă nu se grăbi, căci era un om cu darul răbdării. Se făcuse

aproape ora zece când se despărțiră, iar Gonsalez se întoarse la garajul său unde petrecu vreun sfert de oră.

La miezul nopții, când Manfred tocmai termină o lungă discuție cu omul de la Scotland Yard care era încă în Brightlingsea, Leon intră, foarte mulțumit de sine însuși. Poiccart se dusese la culcare, iar Manfred stinsese una dintre lumini când intră prietenul său.

— Îți mulțumesc, dragă George, spuse Gonsalez vioi. A fost foarte frumos din partea ta, și nu mi-aș fi permis să te deranjez, dar…

— N-a fost mare lucru, spuse Manfred zâmbind. Oricum, n-a însemnat mai mult decât să-mi schimb pantofii. Dar de ce? Nu sunt curios din fire, însă de ce m-ai pus să-l sun pe portarul de noapte de la Oberzohn ca să aștepte la ușă un mesaj de la doctor exact la ora 11 seara?

— Pentru că, explică Leon frecându-și mâinile, portarul de noapte este un individ cinstit. Are o soție și șase copii și, în mod special, nu-și dorește să rănească pe nimeni. Clădirea nu are nicio importanță: este, sau era, izolată de celelalte. Singura mea grijă a fost portarul de noapte. Era la ușă, l-am văzut.

Manfred nu mai întrebă altceva. A doua zi dis-de-dimineață, deschise ziarul la paginile din mijloc și citi relatarea despre „Marele Incendiu din City Road” care înghițise complet sediul domnilor Oberzohn & Smitts. Mai important era că se așteptase să citească așa ceva încă înainte de a deschide ziarul.

— Accidentele sunt accidente, filosofă Leon la micul dejun. Și ce discuție am avut cu funcționarul suedez azi-noapte. Dacă-ți poți imagina, lui Oberzohn îi expirase asigurarea de incendiu.

CAPITOLUL 16
Rath Hall

Într-una dintre camerele în care accesul era interzis, și pe care doctorul Oberzohn o umpluse cu aparate pentru plăcerea și profitul său, era un furnal electric care era centrul multora dintre experimentele sale. Existau, în câteva medicamente cunoscute, câteva componente pe care și-ar fi dorit să le elimine. Doctorul Oberzohn credea în multe lucruri pe care chimiștii moderni le considerau fantasme.

Credea în piatra filozofală, în alchimie. Făcuse diamante, nu de mare valoare, e adevărat. Dar credința lui supremă era că, pe undeva, în știința medicală, există un elixir infailibil care avea să-i prelungească viața mult peste limitele normale. Era ceva ce numai un metafizician ar fi fost în stare să descopere și doar un chimist răbdător să pună în practică. Orice oră pe care o avea la dispoziție o dedica acestei obsesii. Era chiar în mijlocul unui experiment, când telefonul îl chemă în birou. Ascultă, în timp ce fiecare mușchi al feței se mișca, povestea dezastrului pe care i-o detalia Monty Newton.

— Încă arde? Și n-ai nicio mașină de stins incendiile la Londra?

— Locul e asigurat sau nu? întrebă Monty pentru a doua oară.

Doctorul Oberzohn se gândi.

— Nu e asigurat, dar asta e nimic în comparație cu ce va urma, așa încât n-o să-mi mai pese.

— Focul a fost pus. Pompierii sunt siguri de asta. Gașca aia nenorocită se răzbună pentru ce s-a întâmplat azi după-amiază.

— Nu știu nimic despre ce s-a întâmplat azi la prânz, spuse Oberzohn rece. Nici tu nu știi nimic. E un accident pe care îl regretăm cu toții. Cât despre acest om, vom vedea.

Închise telefonul foarte atent, traversă holul și coborî o scară întunecată până în subsolul bucătăriei. Înainte de a deschide ușa, auzi zgomotul unei voci furioase și ascultă un moment ce se întâmplă cu un sentiment de

satisfacție. În afară de doi bărbați, camera era goală. Servitorii foloseau bucătăria din față a casei, iar locul acesta era mai degrabă o spălătorie de vase. Într-o parte a mesei de joc stătea Gurther, alb ca varul și cu ochii roșii de furie. La celalalt capăt era Russian Pole, scund și îndesat, cu fața lui mare și păstoasă și cu ochii sub care se puteau vedea pungi imense. Micuța lui mustață și bărbia îi tremurau de mânie. Cărțile de joc împrăștiate pe masă și pe podea îi spuseră lui *Herr Doktor* că asista la una dintre certurile frecvente pe care cei doi le aveau.

— Porc de câine, urlă Gurther. Am văzut cum ai palmat regele, în timp ce făceai cărțile. Hoț și jefuitor nenorocit…

— Câine german ce ești! Tu… Amândoi vorbeau în germană. Apoi doctorul văzu mână lui Gurther balansându-se înapoi.

— Gurther, strigă și bărbatul făcu stânga împrejur. În biroul meu, marș!

Fără nici un cuvânt, bărbatul trecu pe lângă el și doctorul rămase cu rusul care gâfâia.

— *Herr Doktor,* Gurther a devenit de nesuportat. Vocea lui tremura de furie. Mai bine trăiești cu un porc, decât cu el. Ăsta e normal doar dacă e drogat.

— Gura! urlă Oberzohn și arată spre scaun. Aștepți până vin eu.

Când se întoarse în camera lui, îl găsi pe Gurther înțepenit.

— Așadar, Gurther, spuse aproape binevoitor în timp ce-l bătea pe umăr. Povestea asta cu Gonsalez trebuie să se termine. Pot să-l mai țin pe Gurther ascuns ca un vierme în pământ? Nu, nu pot. Diseară te duci după omul ăsta și, pentru că ești deștept, nu ai să ratezi. Te-a biciuit, Gurther! Te-a legat și te-a bătut până la sânge, iar acum ai să-l vezi din nou. Te îmbraci normal. Ca un funcționar de oraș. Îl vei urmări în felul tău isteț și vei lovi. Ai voie s-o faci.

— *Ja, Herr Doktor.*

Se întoarse pe călcâie și dispăru pe ușă. Doctorul așteptă să plece pe scări și îl sună pe Pfeiffer. Bărbatul intră posomorât. N-avea precizia militară a lui Gurther, și, cu toate astea, așa cum știa și Oberzohn, el era cel mai alert, cel mai viclean.

— Pfeiffer, am aflat că ești în mare pericol. Poliția vrea se te trimită înapoi în Varșovia, unde lucruri nu

tocmai plăcute se pot întâmpla, așa cum bine știi. Mi s-a spus, și coborî vocea, că un prieten de-al nostru ar vrea să te vadă, ce zici?

Bărbatul nu-și ridică ochii din podea, nici nu răspunse și nici nu făcu vreun gest sau mișcare a corpului care ar fi trădat că ascultase ceea ce-i spusese bătrânul.

— Gurther merge mâine, poate pentru treaba noastră, ori poate să vorbească cu prietenul lui din poliție, cine știe? Oricum are treabă. Lasă-l să o facă, Pfeiffer. Toți oamenii mei vor fi acolo, într-un loc numit Brightlingsea. Vei merge și tu. Ar jefui Gurther un orb? Bun! Vei jefui și tu unul. În ceea ce-l privește pe Gurther, nu-l vreau înapoi. M-am săturat. E un dement. Toți devin demenți după ce trag pe nas pulberea aia albă, nu-i așa, Pfeiffer?

În continuare, bărbatul cu o înfățișare ciudată, nu scotea niciun sunet.

— Lasă-l să-și facă treabă. Nu interveni până când nu e gata.

Pfeiffer se uită acum la el cu o expresie rece pe față.

— Dacă el vine înapoi, eu nu mă mai întorc, spuse. Omul ăsta mă înfricoșează. De două ori a fost poliția aici, de trei ori… vă amintiți de femeie. Omul ăsta e un pericol, *Herr Doktor*. V-am spus din ziua în care l-ați adus aici.

— Poate să se îmbrace ca un gentelman, spuse doctorul cu amabilitate.

— Pff, făcu celălalt. Păi n-a fost actor, nu se sulemenea el pe față și se scălâmbăia pentru nu știu câte mărci pe săptămână?

— Dacă nu se întoarce, voi fi ușurat, murmura doctorul. Și chiar ar fi o greșeală să-l lăsăm să o facă, iar șmecherii aia să-și bage nasul în afacerile noastre.

Pfeiffer nu mai spuse nimic, înțelesese ordinele, nu mai era nimic de adăugat.

— Când pleacă?

— Mâine dimineață înainte de zori. Îl vei conduce, evident.

Spuse ceva ce numai Pfeiffer auzi. Umbra care stătea la ușă înțelese doar două cuvinte. Gurther rânji în întuneric. Ochii lui străluceau. Își auzi tovarășul venind spre ușă și fugi pe scări fără niciun sunet.

★ ★ ★

Rath Hall era o clădire albă, de piatră, cu două etaje, situată în mijlocul unui părculeț atât de împădurit, că nu puteai vedea casa din stradă. Și, câtă vreme intrarea principală era o simplă poartă banală, fără vreun foișor de pază și nici vreo alee vizibilă, Gonsalez ar fi putut să rateze locul, dacă nu l-ar fi recunoscut pe bărbatul care stătea pe gardul părăginit și acoperit de mușchi și care îi sări în întâmpinare, în timp ce el oprea mașina.

— Domnul Meadows e în casă, domnule. Vă așteaptă.

— Unde Doamne e casa asta? întrebă Leon Gonsalez dându-se doi pași în spate.

În loc de răspuns, detectivul deschise poarta larg și Leon trecu cu mașina printre copaci. De aproape, Leon putu să vadă locul unde, altădată, fusese pus pietriș, și, mai mult decât atât, urmele recente de cauciucuri în pământul reavăn. Ajunsese chiar când domnul Johnson Lee își invită cei doi oaspeți la cină. Meadows era fericit să-l vadă. Se scuză, și îl luă pe Leon pe hol unde nu puteau fi ascultați.

— Am primit mesajul tău. Singurul lucru ieșit din comun este că toți servitorii se duc la un mare concert în Brightlingsea. Te așteptai la asta?

Leon aprobă din cap.

— Da, sper că Lee le va da drumul. Prefer așa, decât să ne stea în cale. O schemă cinică, dar Oberzohn face dintr-astea. S-a mai întâmplat ceva?

— Nimic. Doar vreo doi ciudați au mai trecut prin preajmă.

— Ți-a arătat scrisorile de la Barberton?

Spre surprinderea lui, inspectorul îi răspunse afirmativ.

— Da, dar sunt chineză pentru mine. Niște protuberanțe pe o hârtie maro groasă. Le ține în seif. Mi-a citit câteva dintre ele, dar nu au fost prea edificatoare.

— Dar scrisoarea scrisorilor? întreba Leon nerăbdător. Cea la care Lee a răspuns? A, apropo, știai că domnul Lee își scrie toate scrisorile printre linii perforate?

— Am văzut hârtia, dădu din cap detectivul. Nu, l-am întrebat de asta, dar nu vrea să vorbească până nu își

vede avocatul, care vine aici abia diseară. De fapt, ar fi trebui să ajungă acum, la cină.

Trecură împreună în sufragerie. Bărbatul orb aștepta calm, în capătul mesei. Leon luă loc la masă, scuzându-se. Stătea cu spatele la perete, cu fața spre cele trei ferestre care dădeau înspre parc. Era o noapte caldă, iar obloanele erau trase. Stătea în dreptul ferestrei din mijloc și îl rugă pe domnul Washington, care stătea chiar în fața lui, să se tragă puțin într-o parte, iar americanul își dădu seama că tot ce vroia Leon era să aibă o vedere integrală asupra parcului.

— Vreți să închidem fereastra? spuse domnul Lee aplecându-se în față și adresându-se întregii mese. Știu că e deschisă, spuse râzând ușor, pentru că eu am deschis-o. Ador aerul proaspăt.

Își dădură toți acceptul și masa continuă fără ca nimic spectaculos să se întâmple. Domnul Washington era unul dintre acei oameni adaptabili, care se putea plia în orice împrejurare. Se simțea aproape acasă la Rath Hall, de parcă s-ar fi născut și ar fi crescut în împrejurimi. Mai mult decât atât, avea un motiv special pentru care era foarte încântat: găsise o viperă rară în pădure în dimineața aceea. Și explică preț de zece minute cu ce era aceasta diferită de oricare altă viperă din Anglia.

— E moartă? întrebă Meadows nervos.

— Să o omor? întrebă acesta indignat. De ce să o omor? Am văzut și o mulțime de porumbei azi pe peluza în fața casei. Ar trebui să-i omor? Nu, domnul meu! Nu am sentimentele astea față de șerpi. Cred că Domnul a trimis aceste vietăți pe pământ cu alt scop decât acela de a fi omorâte de fiecare dată când sunt văzute. Am trimis exemplarul la Londra astăzi, cu trenul, unui prieten de-al meu care lucrează la Grădina Zoologică. Mi-l păstrează până când reușesc să-l iau înapoi acasă.

Meadows suspină prelung.

— Atâta timp cât nu e în buzunarul dumneavoastră…

— Vă supărați?

Vocea lui Leon era imperativă și îi sugeră lui Washington să se mute și mai în stânga. În timp ce bărbatul masiv își mută scaunul, Leon mormăi niște mulțumiri. Ochii lui supravegheau fereastra și peluza întunecată. Nu-și mută ochii nici măcar pentru o secundă.

— E extraordinar ce se întâmplă cu domnul Poole, avocatul meu, spuse domnul Lee. A promis că ajunge aici la șapte. Cât e ceasul?

Meadows se uită la ceas.

— Opt fără un sfert, spuse, și văzu norul de îngrijorare care trecu pe fața gazdei.

— Extraordinar, mă întreb dacă v-ar deranja… Piciorul lui atinse clopoțelul de sub masă și valetul intră.

— Poți să suni la domnul Poole acasă, să vezi dacă a plecat?

Valetul se întoarse în scurt timp.

— Da, domnul Poole a plecat de a acasă la șapte fără un sfert.

Johnson Lee se lasă pe spătarul scaunului.

— La 7 fără un sfert? Trebuia să fie aici deja!

— Cât de departe stă?

— Cam 15 mile. Am crezut că a ajuns de la Londra mai târziu. Asta e extraordinar!

— Poate a făcut o pană de cauciuc, spuse Leon fără să-și miște privirea fixă.

— Ar fi putut să sune!

— Mai știa cineva că trebuie să ia cina aici, în afară de cei din casă? întrebă Gonsalez.

Bărbatul orb ezită.

— Da, cred că i-am spus poștașului de dimineață. Am fost să-mi iau scrisorile și mi-am dat seamă că una pe care i-o scrisesem domnului Poole s-a întors, pentru că greșisem eu ceva. I-am spus poștașului că vine în seara asta și că nu mai e nevoie să o trimită.

— Mai era lume acolo?

— Cred că da.

— Ați mai spus și altceva, domnule Lee, care să ofere vreun amănunt despre scopul vizitei lui?

Din nou gazdă ezită.

— Nu știu, mi-e teamă că da, mărturisi el. Îmi amintesc că i-am menționat poștașului că am să vorbesc cu domnul Poole despre bietul Barberton, el era foarte cunoscut în cartierul acesta.

— Asta e tare neplăcut, spuse Leon.

Se gândea la două lucruri dintr-o dată: pe unde ajunsese avocatul și ce ascunzătoare grozavă oferea peretele dintre fereastră și temelia casei, oricui s-ar fi strecurat acolo. N-ar fi fost deloc greu pentru cineva

ascuns acolo să se întoarcă brusc și să-și trimită șarpele în misiunea lui mortală.

— Câți oameni ai lângă casă, Meadows?

— Unul, dar nu e la intrare, e pe stradă, spuse acesta dându-și importanță. O să-l retrag în curte la noapte, sau, mai degrabă, pe seară, să patruleze. Și mai e și înarmat. Nici nu știți ce înseamnă un polițist englez înarmat – e-un fenomen cu care rar te întâlnești.

— Asta înseamnă că are un revolver cu care a tras doar la antrenament, spuse Leon. Mă scuzați, cred că am auzit o mașină.

Se ridică zgomotos de la masă, trecu prin spatele domnului Lee și se uită aplecându-se pe fereastră. Un pat de flori se întindea de-a lungul peretelui, iar după acesta se afla o cărare pietruită. Între flori și pietriș era o fâșie de iarbă. Cărarea continua vreo cincisprezece metri înspre dreapta, până dădea într-un arc de trandafiri. În stânga, nu continua mai mult de șase metri până când se întâlnea cu o cărare paralelă cu laterala casei.

— Ați auzit ceva? întrebă Lee.

— Nu domnule, m-am înșelat.

Leon bagă mână în buzunarul său interior și scoase ceea ce părea o mână de lumânări înfășurate în hârtie colorată. Meadows îl văzu că le împrăștie peste tot, dar nu întrebă nimic, din discreție. După care își mâncă cina uitându-se doar din când în când spre fereastră.

— Nu mă bazez doar pe sfaturile avocatului meu, spuse domnul Lee. Am telegrafiat și la Lisabona să-l rog pe doctorul Pinto Caillao să vină în Anglia. Ar putea fi de mare folos, chiar mai mult decât Poole.

Majordomul intră în cameră.

— Doamna Poole tocmai a sunat. Soțul ei a avut un accident teribil. Mașina lui a intrat într-un camion care căra lemne și care era pe o stradă de lângă Lawley. Era pe cealaltă bandă și l-a văzut prea târziu.

— E rănit grav?

— Nu, dar e la spitalul Cottage. Doamnă Poole spune că îl externează.

Bărbatul orb rămăsese cu gura căscată.

— Ce lucru îngrozitor a putut să se întâmple!

— Un lucru chiar foarte norocos pentru domnul Poole, spuse Leon vesel. Mă temeam de ceva mai rău!

De undeva de afară se auzi sunetul pe care o pocnitoare de Crăciun îl face când explodează. Leon se

ridică de la masă, urcă repede pe marginea ferestrei și sări afară. Când atinse pământul, călcă una dintre pocnitori care răbufni violent sub piciorul lui. Nu se vedea nimeni. Alergă repede pe peluză, încetinind pasul spre colțul casei, după care înaintă încet, cu arma pregătită. Tot nimeni. În fața lui era un gard viu în care se vedea o spărtură. Auzi un zgomot în spatele și bănui că e Meadows. Leon îi făcu semn să tacă, traversă fâșia de iarbă pe partea cealaltă și se ascunse în spatele unui copac de unde putea să vadă direct spărtura din gard. În spate era o grădină de trandafiri, o mare de boboci roșii, roz și aurii.

Leon băgă mâna în buzunar și scoase un cilindru negru pe care îl potrivi la țeava pistolului său fără să-și ia privirea de la gard. Meadows auzi zgomotul surd al exploziei înainte să vadă pistolul ridicându-se. Se auzi fâșâitul de frunze și crengi date la o parte și zgomotul unor pași grăbiți. Leon intră prin spărtură la timp să vadă un bărbat plonjând în tufe.

Poc.

Glontele atinse un copac aflat la o distanță foarte mică de fugar.

— Asta-i bună, spuse Leon și scoase amortizorul. Sper că nici unul dintre servitori nu l-a auzit, și mai ales că Lee, care are oricum auzul mai fin, l-a confundat cu altceva.

Se întoarse pe potecă să-și recupereze pocnitorile neexplodate.

— Sunt bune să ți le pui pe podeaua din camera ta când te aștepți să-ți taie cineva gâtul în miez de noapte, spuse el încântat. O sută costă doi dolari și mi-au salvat viața de un milion de ori. Ai așteptat vreodată în întuneric să-ți taie cineva beregata? întrebă el. Mie mi s-a întâmplat de vreo trei ori și recunosc că nu prea îmi arde să repet experiența asta. O dată în Boemia, în Praga, o dată în New Orleans și o dată în Ortona.

— Ce s-a întâmplat cu asasinii? întrebă Meadows înfiorat.

— Asta-i deja o problemă teologică, scuză-mi gluma învechită, spuse Leon. Cred că au ajuns cu toții în iad, dar, iarăși, s-ar putea să am eu prejudecăți.

Domnul Lee părăsise sufrageria și stătea la ușa din față sprijinindu-se în baston. Alături de el, domnul Washington, la fel de curios.

— Ce se întâmplă? întrebă bătrânul îngrijorat. E greu să nu vezi ce se întâmplă. Dar mi s-a părut că aud un foc de armă.

— Două, răspunse Leon prompt. Speram să nu le fi auzit, nu știu cine le-a tras domnule Lee, dar sunt sigur că n-avea ce să caute pe-aici așa că l-am alungat.

— Ai folosit un amortizor? N-am auzit împușcăturile foarte bine. Ai reușit să-i vezi fața?

— Nu, i-am văzut spatele. Leon consideră că nu mai era nevoie să adauge că spatele bărbatului pe care îl văzuse îi era la fel de familiar ca și fața lui. Când își studia inamicii, era cât se poate de serios. Mai mult decât atât, Gurther avea o mișcare ciudată a umărului când alerga.

Se întoarse dintr-o dată spre proprietarul lui Rath Hall.

— Putem vorbi singuri, domnule Lee? luase brusc o hotărâre.

— Sigur, răspunse domnul Lee arătând spre intrarea spre biroul lui. Timp de zece minute Leon stătu acolo închis cu el.

Când ieși, Meadows stătea de vorbă cu omul de la poartă, iar Washington era singur și neconsolat. Leon îl luă de braț și îl conduse pe pajiște.

— Va fi ceva nebunie pe-aici, la noapte și îi explică aranjamentele pe care le făcuse cu domnul Johnson Lee. Am încercat să-l conving să-mi arate scrisoarea pe care o ține în seif, dar mai ușor vorbești cu o piatră. Mi-ar părea rău să-i sparg seiful. Fii atent.

Elijah Washington ascultă și fluieră.

— L-au împiedicat pe avocat să vină, Gonsalez continuă, iar acum sunt morți de frică de faptul că, în absența avocatului, bătrânul ne va spune nouă ce avea de gând să-i împărtășească lui.

— Meadows pleacă la Londra, nu?

Leon dădu din cap încet.

— Da, pleacă la Londra cu mașina. Știai că toți servitorii au liber diseară?

Domnul Washington se holbă la el.

— Te referi la femei, nu?

— Și femeile și bărbații, spuse Leon calm. E un concert extraordinar la Brightlingsea în seara asta și, deși vor întârzia la prima parte, vor reuși să se bucure de

finalul programului. Invitația nu-mi aparține, dar cu toate astea e una pe care o salut.

— Dar Meadows vrea să plece tocmai când începe distracția?

Aparent, inspectorul Meadows n-avea nimic împotrivă să plece tocmai la începerea distracției. Părea, de fapt, fericit să o facă. Părerile domnului Washington despre poliție se schimbară în și mai rău.

— Nu era mai bine să rămână? întrebă americanul. Dacă vă așteptați la un atac, cât e sigur să-și retragă toate forțele?

— Foarte sigur, răspunse Gonsalez. Iată mașina.

Rolls-ul ieși din spatele casei și se opri în fața ușii.

— Nu-mi place să te las aici, spuse Meadows și se urcă pe partea șoferului.

— Spune-i șoferului să se ferească de Lawley ca de ciumă, spuse Leon. E un copac căzut acolo, doar dacă autoritățile locale nu l-au mutat, ceea ce e puțin probabil.

Așteptă până când stopurile mașinii dispărură în ceață și se întoarse în hol.

— Mă scuzați, spuse valetul în timp ce se îmbrăca cu paltonul, sunteți sigur că veți fi bine? Nu a mai rămas nimeni în casă să aibă grijă de domnul Lee. Aș putea să rămân.

— A fost sugestia domnului Lee să plecați cu toții, spuse Gonsalez scurt. Doar du-te până afară și spune-mi când luminile autobuzului se apropie. Vreau să vorbesc cu domnul Lee înainte să pleci.

Intră în bibliotecă și închise ușă după el. Valetul îi auzi murmurul vocii și își mai liniști conștiința. Biletele veniseră de la o agenție locală. Nu ar fi visat vreodată că angajatorul lui va permite personalului să plece, mai ales atunci când avea invitați în casă.

Era un autobuz închis care ocoli casa ajungând la intrarea din spate, spre enervarea servitorilor care erau adunați în hol.

— Nu vă deranjați, îi spun eu, spuse Leon. Părea să fi luat casa în stăpânire, o ofensă impardonabilă pentru servitori.

Dispăru pe un coridor care ducea în tot felul de zone domestice misterioase și se întoarse să-i anunțe că șoferul și-a corectat greșeala și vine la intrarea din față. O explicație care nu mai era necesară, pentru că autobuzul

trăsese în fața casei înainte de a termina el ce avea de spus.

— N-am văzut în viața mea o gașcă de petrecăreți mai încurcați decât ăștia, spuse el în timp ce autobuzul cu frânele scârțâind cobora spre neimpozanta poartă. Și totuși vor avea distracția vieții lor. Am aranjat să ia cina la Beech Hotel și, chiar dacă nici măcar nu-și dau seama, îi mut într-un loc pentru care ar fi fost dispuși să dea o căruță de bani, dacă ar fi fost să rămână în casă.

— Mai rămânem eu și cu tine, spuse domnul Washington întunecat, dar se lumină la față într-o secundă. Asta-i o casă cam urâtă, și cu și fără puști și pistoale. Se uită îngrijorat de jur-împrejurul holului și întrebă: Ce-ar fi dacă am încuia ușile din spate?

— Sunt bine așa, spuse Leon. Nu din spate vine pericolul. Hai să ieșim afară și să ne bucurăm de aerul curat. E încă devreme pentru adevăratul pericol.

Dar de data asta se înșela.

Elijah Washington îl urmă în parc. Făcu doi pași și, dintr-o dată, Leon îl văzu clătinându-se. Într-o clipă fu lângă el. Ochelarii îi căzuseră în iarbă, iar Washington stătea chircit.

— Du-mă înăuntru, spuse Washington. Se lasă greu pe însoțitorul său.

Cu mâna în jurul taliei, Leon îl împinse în hol, dar nu închise ușa. În schimb, în timp ce americanul se lasă bufnind pe o canapea din hol, Leon căzu la pământ și privi linia orizontului pe care o crease. Nu era nicio mișcare, niciun semn că ar exista vreun atacator. Abia atunci închise ușa și lasă în jos drugul de fier. Deschise larg ușa de la birou și îl cără pe american acolo. Stinse lumina.

— Cred că ceva m-a atins, mormăi Washington.

Obrazul lui drept era roșu și umflat, iar Leon văzu mușcătura legendară. Dar mai văzu ceva. Îi puse mâna pe obraz și își analiză vârfurile degetelor.

— Dă-mi niște whisky, te rog, vreun litru.

Îl durea rău și se mișca înainte și înapoi.

— Doamne, e îngrozitor, niciun șarpe nu m-a mușcat în halul ăsta.

— Ești viu prietene, și eu care nu te-am crezut când ai spus că ești imun la șerpi.

Leon turnă un pahar mare de whisky neamestecat și îl puse la gura americanului.

— Jos cu prohibiția, murmură Washington, și nu dădu paharul de la gură până când acesta nu se goli. Poți să-mi mai dai unul? N-am să mă amețesc.

Își puse mână pe față și își pipăi ușor rană.

— E udă, spuse surprins.

— Ce ai simțit?

— Cam la fel ca la o mușcătură de șarpe, spuse expertul.

Deja fața i se umflase sub ochi și devenise neagră-albăstruie.

Leon se duse spre șemineu și apăsa clopoțelul. Washington îl urmărea uimit.

— Ce rost are să suni? Servitorii au plecat.

Se auzi zgomot de pași în hol, ușa se deschise, iar George Manfred intră. În spatele lui era Meadows cu o duzină de oameni, spre uimirea americanului.

— Doamne sfinte, spuse el somnoros.

— Au venit în autobuz, întinși pe podea, îi explică Leon, iar singura scuză pentru ca o astfel de mașină să între în curte era să trimitem servitorii la concert.

— L-ai trimis pe Lee de aici?

Leon dădu din cap.

— Era în mașina cu care a plecat Meadows. S-a urcat apoi în autobuz mai departe de casă.

Manfred se uită spre Leon.

Washington scoase o cutiuță din buzunar și scoase o pudră roșie cu care se masă pe obrazul acoperit de mușcătură, mormăind ușor.

— Ăsta-i un șarpe care sigur lasă lată o cobră, și face ca mușcătura unui șarpe cu clopoței să nu fie mai rea decât o zgârietură, spuse el. Mamba, pe naiba! Îl știu pe mamba, e destul de veninos, dar nici pe departe ca ăsta.

Manfred îi aruncă o privire lui Leon.

— Gurther? întrebă simplu și Gonsalez dădu din cap.

— Era pentru mine, evident, dar, cum am mai spus, Gurther e nervos. Și asta nu l-a ajutat.

— Vreți să nu mai vorbiți așa tare? Se uită la perdelele grele care acopereau ferestrele. În spatele lor obloanele erau trase, dar doctorul Oberzohn era un om extrem de ingenios.

Leon se uită la picioarele celor care intraseră. Toți purtau mocasini. Urcă în dormitorul domnului Lee, care era în centrul casei, și avea un balconaș. Ferestrele lungi

franțuzești erau deschise și Leon se furișă în întuneric, cercetând printre pilonii balustradei. Nu se mai ascundeau acum și nu mai făceau niciun efort să se ferească. Numără șapte și văzu țigara încă unuia în capătul aleii. Ce așteptau? se întrebă. Niciunul dintre ei nu se mișca. Nici măcar nu se apropiau de casă. Inerția asta îl zăpăci. Așteaptă un semn. Care să fie acela? Când avea să vină?

Văzu un bărbat furișându-se de-a lungul peluzei. Unul sau doi? Ochii îi jucau feste. Dacă erau doi, unul trebuia să fie Gurther. Nu putea să se înșele. Pentru o secundă, ieși de sub acoperirea pilonului de la balcon. Leon își mișcă capul. Gurther căzuse. Îl văzuse căzând în genunchi și întins lat pe jos. Ce însemna asta?

Încă se minuna când auzi un scârțâit ușor și o respirație adâncă. Încercă să localizeze zgomotul. Dintr-o dată, la câțiva centimetri de fața sa, o mână apăru din întuneric și apucă de pragul de jos al balconului.

Repede și fără niciun zgomot, Gonsalez intră în cameră, se ascunse drept între draperii și așteptă. Mâna lui atinse ceva: era firul lung de mătase cu care se trăgeau perdelele. Leon rânji în întuneric și făcu o buclă academică.

Intrusul sări peste parapet, traversă încet și apoi, tiptil, până la fereastra deschisă. Nu era nici măcar suspicios, pentru că fereastra fusese deschisă toată seară. Fără niciun sunet, intră în cameră și rămase pentru o clipă cu silueta reflectându-i-se în fereastra luminată de stele.

Fără pălărie, se gândi Leon. Asta făcea lucrurile și mai ușoare. În timp ce bărbatul mai făcu un pas, șireangul căzu direct pe grumazul lui, se strânse și înăbuși orice urlet într-o secundă, stătea întins pe jos cu un genunchi în spate. Se zbătu să se ridice, dar pumnul lui Leon lovi cu precizie și nu mai putu să scoată nici un sunet.

Gonsalez slăbi nodul și îl sui pe bărbat peste umăr. Îl scoase din cameră și coborî scările. Nu putea decât să ghicească dacă ăsta era sau nu singurul intrus, dar nu voia să lase nimic la voia întâmplării. Îl predă oamenilor care așteptau în hol, și urcă în cameră unde constată că, așa cum bănuise, nu-l mai urmase vreun alt aventuros. Ceilalți erau în aceleași poziții în care îi lăsase ultima data. Semnalul trebuia să vină din casă. Care o fi? se întrebă.

Lasă pe unul dintre oameni să păzească încăperea și coborî înapoi în birou. Constată că intrusul era un vechi

prieten. Lew Cuccini se uită lung. Dar cea mai extraordinară descoperire pe care Leon o făcu când se întoarse în birou fu că americanul revenise la vechea sa veselie. În afara înfățișării sale nu tocmai plăcute, nu părea să fi trecut deloc prin chinurile care ar fi omorât pe loc 99 de oameni din 100.

— Imun la șarpe, ăsta-s eu. Ăsta e tipul care mi-a făcut asta? spuse arătând spre Cuccini.

— Unde e Gurther? întrebă Manfred.

Cuccini rânji.

— Du-te afară și află, șefu'. Te aranjează el, imediat ce țip.

— Cuccini… Vocea lui Leon era calmă. Vârful cuțitului de la gâtul lui era foarte ascuțit. Cuccini se dădu înapoi. Nu vei țipa. Daca țipi, îți tai gâtul și stricăm toate covoarele astea frumoase. Ăsta e un Buhara de mătase. Arătă spre covorul moale pe care stătea George. N-am mai văzut unul de zece ani. Care-i semnalul Cuccini? spuse el, uitându-se din nou spre prizonier. Și ce se întâmplă când dai semnalul?

— Ascultă, spuse Cuccini! Chestia asta cu tăiatul gâtului nu înseamnă nimic pentru mine. Știi doar că nu există clemență în țara asta.

— Înseamnă că n-ai văzut niciodată asta, spuse Leon încântat ca un băiețel. Pune-i un căluș.

Unul dintre bărbați îi legă o eșarfă de lână în jurul capului.

— Întinde-l pe canapea.

Era legat de mâini și de picioare, total neajutorat.

— Aveți niște chibrituri de ceară? A, uite aici câteva. Leon goli cutia în palmă și privi la lumea curioasă din jurul lui. Acum, domnilor, dacă mă scuzați cinci minute, vreau să-i arăt domnului Cuccini o parte dintre metodele de convingere ale doctorului Gian Visconti, un minunat compatriot de-al său și inventatorul sistemului pe care am de gând să-l aplic.

Cuccini dădea din cap furios. Un șir de sunete de neînțeles venea de dincolo de eșarfă.

— Prietenul nostru nu e prost. Oricine dintre dumneavoastră va spune că domnul Cuccini e lipsit de orice inteligență, va avea de suportat neplăceri din partea mea.

Îl ridicară și el vorbi stricat, ezitând.

— Splendid, spuse Leon când termină.

— Duceți-l în bucătărie și dați-i ceva de băut. Veți găsi un robinet deasupra chiuvetei din bucătărie.

— Întotdeauna m-am întrebat Leon, spuse George când rămaseră singuri, dacă ai duce la bun sfârșit toate amenințările astea oribile pe care le tot proferezi.

— Jumătate din tortură e anticiparea ei, spuse Leon ușor, aprinzându-și o țigară cu unul dintre chibriturile pe care le luase de pe masă. Restul le puse cu grijă înapoi în bolul de sticlă. Orice om versat în arta descrierilor poate să se joace roțile de tortură, cătușele de fier, șuruburile și toate celelalte aparate îngrozitoare pe care le folosea justiția criminală a strămoșilor noștri. Și eu mă întreb, continuă el amuzat, suflând un cerculeț de fum spre tavan, dacă aș putea să le pun în practică. Ar trebui să-ncerc într-o bună zi. Dădu din cap cu plăcere, ca și cum și-ar fi promis un cadou.

Manfred se uită la ceas.

— Ce vrei să faci? Dai semnalul? Gonsalez dădu din cap. Și dup-aia?

— Lasă-i să vină. Ne putem refugia în bucătărie. Cred că e mai înțelept.

George Manfred dădu din cap.

— Îi lași să deschidă seiful?

— Exact. Vreau, în mod special, ca seiful să fie deschis și, câtă vreme domnul Lee e ezitant, cred că asta e cea mai bună metodă. M-am gândit la asta tot timpul. Ai văzut seiful, George? Eu l-am văzut. Doar un expert l-ar putea deschide. N-am nicio unealtă. Nu mă pot pune cu un întreg contingent și mai am și scrupule. Prietenii noștri au unelte și le lipsesc și scrupulele.

— Și șarpele? E vreun pericol?

Leon își pocni degetele.

— Șarpele a lovit în noaptea asta, nu va mai apărea. În ceea ce-l privește pe Gurther…

— Îți datorează ceva?

— Gurther e mort spuse simplu. Zace pe peluza din față de zece minute.

CAPITOLUL 17
Scris în Braille

Leon descrise pe scurt scena la care asistase din balcon.

— Era, fără îndoială Gurther, spuse el. N-aș putea să-l confund. Mi-a ieșit din raza vizuală pentru o secundă, ascuns în spatele unui stâlp, și, când m-am uitat în jur, zăcea lat pe pământ.

Își aruncă țigara în șemineu.

— Cred că e aproape timpul, spuse el. Așteptă până când Manfred dispăru și, îndreptându-se spre ușă, mută drugul de fier și o deschise larg.

Aplecându-se, văzu că ușa deschisă fusese observată, căci unul dintre bărbați traversa peluza în direcția casei. Scoase din buzunar o lanternă și trimise 3 raze în întuneric. Spre surpriza lui, doar doi oameni înaintară spre ușă. Era limpede că Cuccini se așteptase să învingă orice inamic, înainte ca raidul să se petreacă.

Casa fusese construită în secolul al XV-lea, iar holul de la intrare era larg și înalt, ca un hambar. Un arhitect Georgian, în felul ciudat al perioadei sale, construise o micuță galerie, ca pentru un menestrel, deasupra intrării în sufragerie, chiar în fața biroului. Leon explorase deja clădirea și găsise scărița ce ajungea la această monstruozitate arhitectonică. Nu dădu semnalul convenit decât după ce plonjă în sufragerie, prin ușa înaltă, și se afla deja în spatele draperiilor groase din spatele galeriei înguste când cei doi bărbați întrară înăuntru. Îi văzu intrând direct în birou și deschizând ușa. În același timp, un al treilea bărbat apăru pe verandă, dar nu făcu vreo încercare de a intra în hol.

Atunci, unul dintre cei care intraseră în birou ieși și îl strigă pe Cuccini. Cum nimeni nu răspunse, se întoarse mormăind la treaba lui. Ce treabă avea, Leon putea să bănuiască, chiar înainte ca mirosul ciudat de oțel încins să-i invadeze nările fine.

Aplecându-se, putu să vadă picioarele bărbaților care lucrau la seif. Aprinseseră toate luminile și păreau să nu

se aștepte să fie întrerupți. Omului de la ușă i se alătură un altul.

— Unde-i Lew?

În liniștea casei, cuvintele, deși șoptite, puteau fi ușor auzite.

— Nu știu… Pe undeva pe aici. S-a dus să-l rezolve pe spaniolul ăla.

Leon rânji. Descrierile astea la adresa lui îl flatau întotdeauna.

Unul dintre cei care se ocupau de seif ieși afară.

— L-ați văzut pe Cuccini?

— Nu, spuse omul de la ușă.

— Du-te și găsește-l. Ar trebui să fie aici.

Absența lui Cuccini îl deranja în mod evident și, deși intră în cameră, într-un minut ieși din nou să întrebe dacă mesagerul se întorsese. Din spatele coridorului se auzi vocea individului trimis în căutare: Bucătăria e încuiată.

Tipul care tăia seiful rămase uimit:

— Închisă? Care-i poanta?

Veni la bază scărilor și urlă:

— Cuccini!

Doar ecoul îi răspunse.

— Asta nu-i a bună. Își băgă capul în ușa biroului. Grăbește-te Mike. Ceva nu-mi miroase bine pe-aici. Și apoi, aruncă peste umăr: spune-le băieților să fie gata să intervină.

Bărbatul ieși în noapte și, după câteva minute, intră cu vești alarmante:

— Au dispărut, șefu'. Nu-l văd pe niciunul.

Șeful îl înjură și ieși el însuși afară să facă propria lui inspecție. Intră în grabă, alergă în birou, iar Leon îi auzi vocea:

— Fiți gata să ne cărăm!

— Dar Cuccini?

— Cuccini va trebui să aibă singur grijă de el… Ai înțeles, Mike?

Vocea joasă spuse ceva. Apoi se auzi un zgomot de parcă ceva de fier s-ar fi spart sau rupt. Era momentul psihologic. Leon dădu la o parte perdelele și coborî ușor pe podea.

Omul de la ușă se întoarse într-o clipă la auzul zgomotului.

— Mâinile sus, spuse ascuțit.

— Nu trage, vocea lui Leon suna aproape ca într-o conversație amicală. Casa e înconjurată de poliție.

Înjurând, omul dădu să iasă pe ușă însă chiar în acel moment se auzi prima împușcătură, urmată de un tir haotic ce venea dinspre stradă. Al doilea paznic fu primul care o șterse. Leon alergă la ușă, o închise și aprinse luminile în momentul în care cei doi bărbați ieșeau din birou. Unul dintre ei avea sub braț un teanc gros de hârtii maro. Lăsă încărcătura și își ridică mâinile la vederea armei. Dar companionul lui avea nervii mai tari și, cu un urlet, sări la omul care stătea între el și libertate. Leon se dădu la o parte, și întinse umărul ca să oprească pumnul furios al agresorului său. Apoi, lăsându-și pistolul să cadă, se aplecă rapid și reuși să-l prindă de picioare. Insul se clătină, încercând să-și recapete echilibrul, dar căzu până la urmă pe podeaua de piatră. În tot acest timp, celălalt rămăsese împietrit, holbându-se la scenă cu mâinile mișcându-i-se mecanic prin aer.

Apoi, se auzi un ciocănit la ușa din față. Fără să-și întoarcă spatele către prizonierii săi, Leon ridică drugul de fier iar Manfred intră.

— Domnii care au strigat Cuccini i-au speriat. Cred că au scăpat. Erau două mașini parcate pe stradă.

Ochii lui căzură pe foile maro, împrăștiate pe podea și dădu din cap.

— Cred că ai obținut tot ce ai vrut, Leon.

Polițiștii intrară în momentul acela și îi luară pe prizonieri, în timp ce Leon Gonsalez și prietenul lui ieșiră pe peluză să-l caute pe Gurther.

Bărbatul zăcea în aceeași poziție în care căzuse, cu fața în jos, iar Leon își plimbă lanterna deasupra lui și văzu că șarpele lovise chiar lângă ureche.

— Gurther? se încruntă Leon.

Întoarse cadavrul pe spate și scoase un icnet de surpriză, pentru că, în acel moment, spre cerul înstelat se uita figura grosolană a lui Pfeiffer.

— Pfeiffer! Puteam să jur că e celălalt. Aici a fost o înșelătorie. Lasă-mă să mă gândesc. Stătu aproape un minut cu bărbia în mână. Aș fi înțeles Gurther, care devenise o pacoste și un pericol pentru bătrân. Pfeiffer, cel mai de încredere dintre cei doi, îl ura. Prima mea bănuială fusese că Gurther a fost pus pe liber din ordinul lui Oberzohn.

— Și dacă presupunem că Gurther a auzit ordinul sau a aflat de el? întrebă Manfred încet.

Leon pocni din degete.

— Asta e! Am avut un caz similar acum câțiva ani. Îți amintești, George? Bătrânul îi dăduse ordinul lui Pfeiffer și Gurther a lovit primul. Șmecher tipul!

Când se întoarseră în casă, cei trei stăteau aliniați în biblioteca lui Johnson Lee. Cuccini, era bineînțeles, o veche cunoștință. Dintre ceilalți doi bărbați, Leon îl recunoscu doar pe unul, un ucigaș cunoscut a cărui fotografie umpluse paginile ziarelor luni întregi.

Al treilea și, evident, cel mai îndemânatic dintre toți, era cel pe care toți îl strigau Mike. El fusese cel care spărsese lacătul de la seif. Meadows îl identifică ca fiind Mike Selwyn, un spărgător talentat și un jefuitor de bănci care, potrivit propriei sale declarații, abia venise de pe continent în acea după-amiază dând curs unei invitații care trebuia să-i aducă un profit considerabil.

— De ce am plecat eu de la Milano, răbufni el cu năduf, unde treaba e simplă și sunt bani buni, să-mi spuneți voi mie.

Prizonierii fură mutați la cea mai apropiată închisoare și, până când servitorii lui Lee se întoarseră de la serata lor dansantă, toate dovezile acelei ore dispăruseră. Totul, în afară de ușa înnegrită și contorsionată a seifului care mărturisea caracterul sinistru al vizitei.

Meadows se întorsese în momentul în care puneau cap la cap foile împrăștiate. Erau sute, toate scrise în Braille, iar degetele fine ale lui Manfred le examinau suprafața.

— O, da, răspunse el la o întrebare care-i fusese adresată. Știam că Lee e orb încă din ziua în care am cercetat lucrurile lui Barberton. Ăsta era secretul meu. Râse. Barberton aștepta un telefon de la vechiul său prieten și îi lăsase un mesaj pe marginea șemineului. Îți mai aduci aminte bucata aia de hârtie? Scria: Dragă Johnny, mă întorc într-o oră. Astea sunt scrisori… și arătă spre hârtii.

— Mie hârtiile astea îmi spun că s-ar putea să nu poți să-l acuzi pe Cuccini; cei doi spărgători pot apărea în fața unui judecător; dar dacă-l acuzi pe Cuccini toată istoria cu șarpele va ieși la suprafață. Iar asta e o lovitură

prea mare decât sunt eu pregătit să duc deocamdată – așa că l-aș lăsa pe Cuccini pentru moment.

Manfred clătină din cap. Stătea cu hârtiile pe genunchi.

— Sunt scrise din diferite locuri, continuă el.

Era ciudat să-l vezi cum își plimbă mâinile peste liniile punctate cu privirea fixată în gol.

— Deocamdată n-am aflat nimic, în afară de faptul că, în timpul său liber, Barberton se amuza traducând basme africane în engleză și apoi le transforma în alfabetul Braille, ca să le folosească la școala pentru nevăzători. Desigur că știam deja că făcea asta, pentru că vorbisem cu sora lui care era profesoara de la clasa de fete.

Trecuse deja prin jumătate de duzină de scrisori, când se ridică de la masă și se duse spre seif.

— Am senzația că lucrul pe care-l căutăm noi nu e aici. E greu de crezut că ar fi amestecat așa ceva cu restul corespondenței.

Ușa seifului fusese deschisă și sertarul de oțel din spate fusese scos. Era evident că din acel lăcaș fuseseră scoase scrisorile. Acum, sertarul era gol. Manfred îl scoase afară și-i măsură cu degetul adâncimea.

— Lasă-mă să văd, spuse Gonsalez dintr-o dată.

Bâjbâi de-a lungul marginilor seifului și începu să pipăie cu atenție.

— Nu-i nimic aici. Scoase de acolo câteva registre contabile și un vraf de alte documente pe care Manfred le pusese deoparte, considerând că sunt lucruri personale ale proprietarului din Rath Hall. Acestea stăteau pe podea, printre resturile de metal care arseseră covorul. Leon examină registrele unul câte unul, deschizându-le și trecându-și unghia de-a-lungul paginilor. A patra, o bucoavnă groasă, nu se deschise la fel de ușor – de fapt nu se deschidea deloc. O puse pe masă și încercă să deschidă copertă. E, na! Asta cum se deschide?

Coperțile registrului erau de piele. La prima vedere, era o carte obișnuită și Leon se temea să nu distrugă legătura atât de artistică. Examinând marginile cu atenție, văzu un loc unde părea că marginile fuseseră forțate. Scoase un cuțit și introduse lama subțire în deschizătură. Se auzi un clic, și coperta se desfăcu precum capacul unei cutii.

— Iar asta, cred că e ceea ce căutăm noi, spuse Gonsalez.

Interiorul cărții fusese golit, marginile fuseseră bine lipite iar interiorul era plin de hârtii maro. Toate, în afară de una care era scrisă sub antetul *Biroul Ministerului pentru Colonii, Lisabona.*

Barberton își imprimase scrierea sa în Braille deasupra documentului, iar acum unul dintre mistere fusese rezolvat.

— Lee a spus că n-a primit niciodată vreun document important, spuse Manfred, și evident că e așa, din punctul lui de vedere. Pentru el era o foaie oarecare de hârtie pe care fuseseră imprimate caractere Braille. Citește asta, Leon.

Leon cercetă scrisoarea. Era datată 1912, 21 iulie, și purta, în josul paginii, în stânga, sigiliul Biroului Colonial Portughez. O citi rapid și, la sfârșit, ridică privirea cu un oftat de ușurare.

— Iar documentul acesta arată cum Oberzohn and Co. sunt privați de o comoară, asupra valorii căreia ne vom lămuri după ce vom citi scrisoarea lui Barberton.

Își aprinse o țigară și cercetă scrisul din nou, în timp ce Meadows, care nu înțelegea pasiunea lui Leon pentru teatru, aștepta din ce în ce mai nerăbdător.

— Ilustre *Señhor,* începu Leon să citească. Am avut astăzi onoarea de a prezenta Excelenței Sale, Domnului Președinte, precum și miniștrilor cabinetului, scrisoarea dumneavoastră datată 15 mai 1912. Printr-o scrisoare anterioară, datată 8 ianuarie 1911, terenul marcat drept Ex. 275 pe harta cadastrală a districtului Biskara fusese încredințat Domniei Voastre, Ilustre *Señhor,* pentru a continua o cauză științifică atât de dragă inimii Excelenței Sale, Domnul Președinte. În scrisoarea dumneavoastră ulterioară, prin care vă plângeți că intruziunea prospectorilor pe terenul dumneavoastră vă stânjenește activitatea științifică și solicitați să fie pus capăt acestor supărări prin acordarea unei extinderi a dreptului de concesiune, în sensul în care să primiți titlu de proprietate asupra oricăror descoperiri minerale din zona mai sus denumită Ex. 275 pe harta cadastrală a Biskarei și, în acest fel, să puteți considera drept ilegală intruziunea prospectorilor, Consiliul a luat hotărârea de a vă acorda extinderea dreptului de concesiune cu următoarele condiții: termenul concesiunii va fi de 12 ani, începând

din data de 14 iunie 1912, și poate fi reînnoit de către dumneavoastră sau de către urmașii dumneavoastră, la fiecare 12 ani, cu plata unei sume de 1.000 de milreis. În cazul în care concesionarul sau moștenitorii acestuia nu solicită reînnoirea pe data de 14 iunie 1924, drepturile asupra descoperirilor minerale din numita Ex. 275 pe harta cadastrală a ținutului Biskara vor fi libere spre a fi solicitate de către oricine, în concordanță cu legile Angolei.

Leon se așeză.

— 14 iunie? spuse și se uită în sus. Ce naiba, asta e săptămâna viitoare… Peste cinci zile. Am ajuns la țanc, George.

— Barberton spunea că mai sunt șase săptămâni, zise Manfred. În mod cert a făcut o confuzie, plecând de la data la care e trimisă scrisoarea, adică 21 iulie. Cred că era cel mai cinstit om din lume, altfel nu văd de ce a vrut să o găsească pe domnișoara Leicester. Ar fi putut foarte bine să stea în banca lui și să ceară drepturile pentru el însuși. Spune mai departe, Leon.

— Cam asta e tot, spuse Leon uitându-se la sfârșitul scrisorii. Restul sunt mai mult înfloriturи și complezențe în legătură cu munca pe care profesorul Leicester o desfășura. Cinci zile spuse el și fluieră.

— Poate că găsim ceva în lungile scrisori ale lui Barberton care să ne dea vreo idee despre valoarea acestei proprietăți. Manfred întoarse paginile numeroase. Domnilor, știe vreunul dintre voi să stenografieze?

Meadows ieși în hol și se întoarse cu un ofițer. Așteptând ca acesta să găsească hârtie și creion, Leon începu extraordinara poveste a lui William Barberton – cu atât mai fantastică pentru că fiecare cuvânt fusese punctat cu răbdare în alfabetul Braille.

Sfârșitul primei părți

Cărțile lui Edgar Wallace au înfruntat cu brio primul veac din existența lor! Sunt la fel de incitante la lectură ca și atunci când au fost editate pentru prima oară. Iar noi și noi generații de cititori le caută cu fervoare prin librării, cuceriți de imaginația debordantă a autorului, de stilul său direct, dezinvolt.

George Arion

crime scene 42

Din aceeaşi serie:

Cărţile lui Edgar Wallace au înfruntat cu brio primul veac din existenţa lor! Sunt la fel de incitante la lectură ca şi atunci când au fost editate pentru prima oară. Iar noi şi noi generaţii de cititori le caută cu fervoare prin librării, cuceriţi de imaginaţia debordantă a autorului, de stilul său direct, dezinvolt.

George Arion

ISBN 978-606-81[illegible]-98-2

Recomandat de:

AXN CRIME

Crimescene Publishing

FLACĂRA

TRITONIC

virtual project

[1] Black mamba – varietate de șarpe, cel mai lung șarpe veninos african.

[2] Stradă din Londra, recunoscută încă din secolul al XVIII-lea pentru abundența de cabinete private de medicină și chirurgie.

[3] Companie de comerț germană, faimoasă încă de acum două secole (n. trad.)

[4] Aproximativ 4,5 kg

[5] Aproximativ 4,75 kg

[6] Aproximativ 9,53 kg

Table of Contents

CAPITOLUL 1 Firma lui Oberzohn
CAPITOLUL 2 Cei trei justițiari din strada Curzon
CAPITOLUL 3 Vendetta
CAPITOLUL 4 Mușcătura șarpelui
CAPITOLUL 5 Femeia de aur
CAPITOLUL 6 În piața Chester
CAPITOLUL 7 „Persuasiune morală”
CAPITOLUL 8 Casa lui Oberzohn
CAPITOLUL 9 Înainte ca luminile să se stingă
CAPITOLUL 10 Când luminile s-au stins
CAPITOLUL 11 Gurther
CAPITOLUL 12 Teoriile lui Leon
CAPITOLUL 13 Mirabelle merge acasă
CAPITOLUL 14 Comis-voiajorul
CAPITOLUL 15 Două „accidente”
CAPITOLUL 16 Rath Hall
CAPITOLUL 17 Scris în Braille

Table of Contents

CAPITOLUL 1 Firma lui Oberzohn 5
CAPITOLUL 2 Cei trei justițiari din strada Curzon 14
CAPITOLUL 3 Vendetta 22
CAPITOLUL 4 Mușcătura șarpelui 27
CAPITOLUL 5 Femeia de aur 32
CAPITOLUL 6 În piața Chester 39
CAPITOLUL 7 „Persuasiune morală” 46
CAPITOLUL 8 Casa lui Oberzohn 53
CAPITOLUL 9 Înainte ca luminile să se stingă 60
CAPITOLUL 10 Când luminile s-au stins 63
CAPITOLUL 11 Gurther 70
CAPITOLUL 12 Teoriile lui Leon 75
CAPITOLUL 13 Mirabelle merge acasă 83
CAPITOLUL 14 Comis-voiajorul 90
CAPITOLUL 15 Două „accidente” 99
CAPITOLUL 16 Rath Hall 109
CAPITOLUL 17 Scris în Braille 124